

Giới thiệu Cửu Cửu Trùng Sinh

Thể loại: Cổ đại, xuyên không, nữ cường.

Nàng thân là công chúa một nước nhưng cũng không tránh khỏi việc mọi người nói nàng là một đứa ngốc.

Nàng bị mẫu thân vứt bỏ, phụ thân thì không muốn nàng tồn tại trên đời này, nàng bị mọi người cười chê. Cuộc sống của nàng giống như địa ngục cho đến khi ngày định mệnh đã đưa người đó đến bên cạnh nàng...

Thor đề tự

Nữ tử không may rơi xuống nước,

Sự đời xoay chuyển, ai lường trước,

Thân phận đổi thay - Lưu Lam Ngọc,

Thay nàng làm chuyện không ngờ được.

Kẻ gian hãm hại đánh lưu lạc,

Dương Sơn thành trấn - chốn nương nhờ,

Cửu nguy quân tướng đánh Nại Lạc,

Thân phận bất phạm giầu chẳng xong.

Thừa tướng quân quốc, mưu bán nước,

Lòng dân không phục, muôn dân khổ,

Nại Lạc chiêu binh, bàn mưu lược

Phò nàng đoạt vị, trị lòng dân.

(Hải Lam Ly)

Bạn đang đọc truyện *Cửu Cửu Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Buổi đi học đầu tiên

"Các người là ai? Thả ta ra... thả ra."

"A... cứu... cứu..."

"Ring... ring."

Anh Đào giờ tay lên tắt chuông báo thức. Đôi mi của nó khẽ rung rồi dần mở ra. Anh Đào để tay lên trán, mặt toát đầy mồ hôi. Ở dưới nhà mẹ nó gọi vọng lên, nó vội leo xuống giường làm vệ sinh cá nhân rồi thay đồ đi xuống dưới nhà. Cũng như mọi ngày ba nó thì ngồi đọc báo, anh nó thì ngủ chưa dậy, còn nó thì vội ăn sáng để đi học.

Ở trước nhà có tiếng gọi: "Nhanh lên! Trễ rồi."

Anh Đào vội chạy ra trên tay còn đang cầm miếng bánh mì đang ăn dở: "Từ làm gì mà hối thế!"

"Nếu không hối bà, cho trễ luôn à!" A Nga quát.

Hôm nay là ngày đầu tiên Anh Đào vào học ở trường cấp ba. Khỏi cần nói cũng biết năm nay nó 16 tuổi. Anh Đào là học sinh ưu tú của trường, hầu như không có việc gì là Anh Đào không làm được từ nữ công gia chánh đến thể thao. Anh Đào từng là đội trưởng đội karate của trường cấp hai. Là một người xinh đẹp và đa tài nên có rất nhiều người theo đuổi. Nhưng chưa có ai có thể làm tan chảy trái tim băng giá của nó. Còn cô là A Nga bạn thanh mai trúc mã của Anh Đào, cô cũng xinh đẹp không thua kém gì nó chỉ có điều không biết nữ công gia chánh là gì thôi. Cô từng là vận động viên điền kinh

ưu tú của trường. A Nga và Anh Đào đều là con gái của một nhà chính trị gia nhưng ai cũng rất mộc mạc và hiền lành, chỉ khi có người bắt nạt tụi nó thì tụi nó mới đáp trả lại thôi. A Nga lúc nào cũng được Anh Đào che chở và bảo vệ giống như đứa em gái của mình vậy, họ rất hiểu về nhau nên hai người họ rất ít khi cãi nhau.

Tiếng chuông vào lớp bắt đầu vang lên mọi quý đạo vẫn như thường ngày chỉ khác hôm nay là buổi học đầu tiên mà thôi.

Đến giờ ra chơi cô chạy đến bàn của nó, thấy nó nằm trên bàn thờ dài cô hỏi: "Có chuyện gì vậy? Sao mặt mày bí xị vậy?"

Nó vẫn nằm im không nói gì.

Ồ hay con nhỏ này, bữa nay dám lơ mình à chắc không dùng biện pháp mạnh là không nói chơi gì, à được rồi coi chị xử em ra sao.

"Bây giờ mày kể không! Nếu không không bạn bè gì hết." Cô dọa nó.

Con nhỏ này biết mình có một mình nó là bạn thân nên cứ mỗi lần mình làm lơ nó nó lại lấy cớ này ra dọa mình.

"Rồi! Rồi! Để tui kể." Nó nói giọng năn nỉ.

"Thật ra thì hồi tối tui mơ thấy một giấc mơ rất kì lạ. Tui thấy mình ngủ ở một nơi rất kì lạ rồi bỗng dưng có hai người đàn ông cầm dao muốn giết tui." Anh Đào kể mà mặt toát đầy mồ hôi như những cảnh trong mơ đều là thật vậy.

Cô cười to. "Ha ha ha, vậy mà tưởng gì thì ra chỉ là một giấc mơ, tại bà ban ngày coi phim nhiều quá chi rồi để tối ngủ mơ bậy bạ." A Nga an ủi nó.

"Ừm! Chắc cậu nói đúng." Anh Đào nghe cô an ủi nên có vẻ tươi tắn hơn hẳn.

"Này! Cậu có muốn xuống căn tin không?" A Nga hỏi.

Đúng là không ai hiểu mình bằng con nhỏ này, đang đói bụng muốn chết. "Ừm tui cũng đói bụng rồi, bà đúng là hiểu ý tui." Anh Đào lấy tay xoa bụng mà nói.

"Khéo nịnh! Đi thôi." A Nga kéo tay nó dẫn đi.

Khi hai người họ đi trên dãy hành lang toát lên một hào quang rực rỡ, ai cũng đều nhìn về phía họ với ánh mắt mê say khiến cho những cô gái xung quanh ghen tị mà nói xấu họ. Nhưng họ vẫn mặc kệ mà cười nói vui vẻ, dù sao họ vẫn quen rồi, thì từ trước tới giờ vẫn vậy mà! Họ tự nghĩ rằng họ xinh đẹp thế này thì việc khiến cho những cô gái khác ghen tị là chuyện bình thường.

Ăn xong nó xoa bụng dựa vào ghế nó nói: "Chắc tui lên cân mất."

"Cái gì! Nhìn bà ốm nhom vậy mà la tăng cân." A Nga quát.

"Hi hi thì phải giữ eo chứ bà." Anh Đào cười nịnh.

Hai người họ đang nói chuyện thì bỗng dưng có hai người con trai đến làm quen.

"Đó chẳng phải là đàn anh học lớp trên sao. Nghe nói họ là hotboy của trường ta à nha!"

"Cái gì, đúng là mặt dày mà! Mới vào trường đã mê hoặc đàn anh rồi."

Cho xin đi, tụi tui cũng đâu có muốn tại bọn họ tự đến làm quen chơi bộ. Với lại nếu họ đến làm quen tụi tui thì liên quan gì đến các người chứ (Anh Đào).

Hai cô bé này xinh thật nếu làm bạn gái mình thì hết sảy. "Xin chào, tớ là Tần Sinh còn người bên cạnh là Hàn Dương, bọn tớ có thể ngồi cùng các cậu được không?"

Đúng là phiền phức mà thôi kệ bọn họ vậy muốn làm gì đó thì làm (Anh Đào).

"Cứ tự nhiên!" Nó nói.

"Cái gì tui nó mặt dày như vậy sao! Nói đến vậy mà còn chẳng biết thân biết phận, nhất là cái con bé ngồi bên phải kia nhìn vào là thấy ghét rồi."

Cho xin đi tại họ muốn ngồi chứ bộ đâu phải tui bắt họ ngồi, nếu các cô thích người ta như vậy sao không mang về nhà luôn đi! Sao cứ ngồi đây mà nói xấu người khác như vậy chứ (Anh Đào).

A Nga nghe vậy liền tức giận vô cùng, ai nói xấu cô thì cô có thể nhẫn nhịn được chứ mà nói xấu nó thì cô không thể nhẫn nhịn được. Cô đứng bật dậy định đi tới mắng thẳng vào mặt mấy người đó thì bị nó giữ lại.

Anh Đào cau mày nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng như một hồ băng rộng lớn. "Bà cần chi tức giận với mấy người đó." Anh Đào khuyên A Nga.

Anh Đào nhìn vào ánh mắt của nó thì cảm lạnh cả sống lưng nên cũng dịu lại.

"Nhưng nó nói bà vậy mà bà chịu được à!" A Nga quát.

Nghe A Nga nói vậy Anh Đào cũng hiểu được bây giờ cô đang tức giận đến mức nào liền lựa lời khuyên cô.

"Đây cũng đâu phải lần đầu, bà cứ để họ muốn sửa sao thì sửa."

Cô nghe vậy liền bật cười: "Ha ha, bà nói đúng lắm à!"

Các cô gái bên kia nghe được liền nổi giận đùng đùng sát khí toát ra khắp nơi khiến mọi người xung quanh cảm thấy sợ hãi không dám lại gần.

"Cái gì, dám nói chúng ta là chó sao! Tức thật!"

Còn hai người con trai ngồi bên cạnh mà nghĩ thầm. "Đúng là hoa hồng có gai, hung dữ thật!"

Đến lúc ra về thì Anh Đào và A Nga bị bọn con gái lúc nãy chặn lại ở trước trường.

Hồi trưa tôi đã cố ý tha cho các cô bây giờ các cô lại đến đây gây chuyện đúng là không biết trời cao đất dày.

"Muốn gì đây?" A Nga nói.

"Tụi bây dám mê hoặc Tần Sinh và Hàn Dương của tụi tao sao! Hãy tránh xa họ ra." Cô gái cầm đầu nói giọng chanh chua, hai tay chống nạnh bá khí ngất trời.

"Cái gì của tụi bay thật mắc cười thật! Nếu thích họ như vậy sao không tỏ tình với họ đi sao cứ đi theo tụi này chi vậy?" Cô nói.

"Tụi bây." Cô ta gơ tay lên định đánh cô thì bị nó chặn lại. Nó xiết chặt tay của cô ta khiến cô ta đau la lên một tiếng.

"Muốn đánh bạn của tôi sao! Nếu tôi không ra oai thì tưởng tôi là cọp giấy à! Nếu tụi bây còn tới gây chuyện nữa thì đừng trách tao." Nó hăm dọa.

Cô ta tức quá chẳng biết nói gì đành gọi bọn bạn đi cùng tới đánh nó. Ngay lập tức nó xô cô ta ra rồi đánh cho bọn họ một trận nên thân cho chừa cái tội đi bắt nạt người khác.

Bọn ngốc các người đúng là chẳng biết cập nhật thông tin gì cả, ai chẳng biết Anh Đào là đội trưởng đội karate của trường cấp hai chứ! Đúng là không biết lượng sức mình.

"Các người đúng là ngốc các người không biết Anh Đào rất giỏi võ sao?" A Nga tự đắc mà cười ha ha ha.

[/QUOTE] Link thảo luận góp ý: <http://truyen.org/threads/thao-luan-gop-y-nhung-tac-pham-cua-toc-xanh.15012/>

Bạn đang đọc truyện *Cửu Cửu Trùng Sinh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Biến cố lớn#8203;

"Hay....." Từ hôm qua đến giờ A Nga cứ thờ dài.

Con này hôm nay cũng biết lo lắng sao, chắc trời hôm nay có mưa quá!

"Có chuyện gì vậy?" Anh Đào hỏi.

A Nga nhìn Anh Đào đã biết người ta lo chuyện gì rồi còn giả bộ, định chọc người ta à!

"Tui thấy lo quá, hôm qua bà đã đánh tụi nó không biết tụi nó có tới làm khó mình nữa không?"

Bà diễn cũng đạt thật đấy! Thôi không chọc bà nữa vậy. "Bà lo gì? Nếu tụi nó tới nữa thì tui đánh tụi nó tiếp." Anh Đào nói giọng hùng hồn.

A Nga nghe mà phì cười, Anh Đào thấy vậy cũng cười theo. Hai đứa tụi nó cứ cười từ nhà đến trường mà không để ý gì đến xung quanh mọi người đang nhìn vào hai đứa nó say đắm. Trong mắt mọi người hai đứa nó như thiên thần vậy. A Nga có khuôn mặt dễ thương vô cùng với nụ cười xinh xắn, mái tóc ngang vai xõa bay nhẹ nhàng trong gió, mái tóc của cô mềm mại lại được gió đưa đi giống như một làn mây trên bầu trời cao vời vợi kia, còn đôi mắt thì trong xanh tựa như làn nước êm ả không chút gợn sóng trên mặt hồ. Còn Anh Đào lại mang một vẻ đẹp lạnh lùng mê hoặc đến kì lạ, khuôn mặt xinh đẹp, đôi môi hồng đào với ánh mắt sắc bén như nhìn thấu tâm can người khác và thân hình quyến rũ. Nó như một quý cô đầy ranh ma và mị hoặc.

A Nga và Anh Đào vào lớp thi nghe bọn bạn bàn tán xôn xao.

"Bọn nó ghê thật! Còn dám đánh người, nhìn bên ngoài xinh vậy mà còn đồ gớm!" Một cô gái tên là Mặc Từ nói.

Lại nữa rồi, cho tui xin hai chữ bình yên được không, sao cứ phải ám theo tui tui hoài vậy (Anh Đào).

A Nga nghe vậy liền tức giận: "Tụi bây nói gì vậy?" Cô quát.

Cái gì, còn dám cãi lại à! Được tôi sẽ dạy cho cô một bài học. "Mày muốn gây chuyện à? Tụi tao nói đúng chứ có nói sai đâu, chắc tụi bây đã dùng thủ đoạn để mê hoặc bọn đàn ông chứ gì? Đúng là trơ trên."

Cô ta vừa nói xong liền bị ăn cái tát của A Nga.

Hực còn dám đánh người sao. "Mày... mày dám tát tao." Cô đưa tay lên chỗ bị đánh mà nói lắp bắp.

Hừ đánh cô thì sao chứ! Tôi chưa đánh nát mặt cô là may cho cô lắm rồi. "Vậy thì sao? Mày đáng bị vậy." A Nga cười đều.

Cô ta tức quá liền cầm ghế định giáng xuống thân hình nhỏ bé của A Nga. Lúc này cô chẳng dám mở mắt, cứ tưởng mình bị đánh nhưng sao cô không cảm thấy đau rồi cô từ từ mở mắt ra. Thì ra Anh Đào đã đỡ đòn đánh cho cô, nó hất tay ra cái ghế cũng văng ra theo. Anh Đào lườm cô ta ánh mắt của nó sắc bén đến mức như cửa vào da thịt cô ta, nhìn thấy ánh mắt sắc bén của nó cô ta sợ run người đi lùi về phía sau. Anh Đào đi tới cho cô ta ngay một cái tát.

Mấy con nhỏ này thật phiền phức nếu không cho chúng ném mùi thì chúng vẫn cứ làm càn làm bậy.

"Nếu còn lặp lại chuyện này thì không chỉ ăn cái tát thôi đâu mà tôi sẽ cho cô nhập viện, biết chưa!" Anh Đào hăm dọa.

"Mày không sợ bị đuổi học sao?" Cô ta nói lắp bắp.

Thật nực cười mày không sợ thì tại sao tao phải sợ. Tao có ba chống lưng thì lo gì bị đuổi học.

"Tao nghĩ người bị đuổi học là mày chứ không phải là tao." Nó nói giọng đầy tự tin.

"Rinh... rinh." Tiếng chuông báo hiệu vào lớp vang lên cũng đồng nghĩa với việc đã đến giờ vào lớp.

Cứ thế tiết học nhanh chóng trôi qua. Trong lòng cô ta vẫn không cam tâm khi bị ăn hai cái tát. Cô ta chột nghĩ nếu mình thuê bọn côn đồ cho nó một trận thì sao? Vừa không bị đuổi học vừa trả được mối thù này.

Trên đường về nhà bọn nó đang đi qua con kênh thì bị một bọn côn đồ chặn lại, bọn chúng định giờ thối lui nhanh thì nó liền đánh để tự vệ. Cú đánh của nó khiến bọn chúng tức giận, bây giờ bọn chúng không nể nang gì nữa mà cứ hết sức đánh tới tấp vào nó trong lúc đánh nhau nó không may trượt ngã xuống kênh. Cô hét hoảng la lên kêu cứu nhưng bọn chúng lại bỏ chạy cứ mặc cô ở đó gào khóc.

Còn Anh Đào lúc này. "Đây là đâu chẳng lẽ mình đã chết, không mình không cam tâm! Không!"

.....(ở bệnh viện).....

Ngay chiều hôm đó nó được đưa vào bệnh viện nhưng vẫn hôn mê không chịu tỉnh dậy.

A Nga khóc suốt mấy tiếng đồng hồ rồi quyết tâm tìm ra sự việc. Đối với người có thể lực như cô thì việc tìm ra sự thật quá dễ dàng. Trong vòng một ngày người của cô đã tìm ra đám côn đồ đó. Bọn chúng khai rằng do một cô gái tên là Mặc từ sai bọn họ đến dạy cho cô và nó một bài học.

Vào ngày thứ hai sau vụ tai nạn của nó cô đã đến trường. A Nga vừa bước vào lớp thì mọi người đã bàn tán xôn xao về vụ tai nạn của Anh Đào. Còn Mặc Từ lúc này đây ngồi bần chồn không yên, cô ta không ngờ nhà của cô và nó có thể lực như vậy.

A Nga đi tới bàn của Mặc Từ đưa tay nắm lấy cổ áo cô ta.

"Mày làm gì vậy?" Cô ta quát.

"Mày không ngờ phải không, không ngờ tao lại có thể tìm ra mày nhanh như vậy có phải không." Cô vừa nắm cổ áo giật mạnh vừa quát.

"Tại sao mày dám làm vậy với Anh Đào?" Cô xô cô ta vào ghế.

Mọi người lúc này ai cũng nghe rõ từng câu từng chữ của cô nói. Họ bất ngờ đến nỗi chẳng ai nói nên lời, thật không ngờ một nữ sinh cấp ba có thể làm ra những chuyện như vậy.

"Mày nên chuẩn bị tinh thần đi là vừa, tao không chỉ khiến mày khổ sở mà cả nhà mày cũng bị liên lụy. Có trách thì trách mày đã ra tay với Anh Đào trước." Nói xong cô bỏ đi để lại mọi người bàn tán xôn xao khắp lớp học.

Cô ta ngã quỵ xuống sàn, mặt mày tái mét. Ngay lập tức cô nhận được điện thoại từ gia đình. Cô ta nghe máy xong liền hồn phách phi trời.

Cái gì chứ! Sao có thể thế được? Chẳng phải gia đình mình đang làm ăn tốt lắm sao, sao chưa tới một ngày cổ phiếu lại rớt giá thế thảm như vậy chứ. Không, tất cả chỉ là nói dối! Không...!

[/QUOTE]

Link thảo luận góp ý: <http://truyen.org/threads/thao-luan-gop-y-nhung-tac-pham-cua-toc-xanh.15012/>

Bạn đang đọc truyện *Cửu Cửu Trùng Sinh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Bi kịch

"Công chúa! Công chúa!"

"Đây là đâu sao mình lại ở đây? Tại sao mình lại ở đây được?" Trong tiềm thức nó đang suy nghĩ.

Khóe mắt của nó dần dần mở ra. Bên cạnh là một cô gái đứng bên nó mà khóc trong tiếng cười, còn người phụ nữ đang khoác lên người bộ xiêm y màu đỏ đang đứng ở đó, người phụ nữ đó vội đứng bật dậy ánh mắt nhìn nó đầy ngạc nhiên pha lẫn chút căm ghét.

"Công chúa người tỉnh dậy rồi, người cuối cùng cũng tỉnh dậy rồi." Cô hầu hớn hờ ôm chầm nó.

Trong lòng của Anh Đào bây giờ xuất hiện một tràng suy nghĩ - Đây là đâu, tại sao cô ta lại khóc, người phụ đứng đó là ai, chẳng lẽ mình vừa sống lại?

Anh Đào ngồi dậy lưng dựa vào gối tay đưa lên trán thờ dốt, vẻ mặt đầy mệt mỏi. Cô hầu vội đỡ nó về mặt đầy lo lắng cho nó, mắt cô thâm quầng có lẽ do cô đã thức suốt đêm để canh nó trong khi nó đang hôn mê.

Tỉnh dậy sao, hừm thật đáng ghét tại sao cô ta vẫn còn sống chứ, bỏ công ta dèm pha trước mặt hoàng thượng mấy ngày liền vậy mà giờ thành công cốc.

"Nếu như đã tỉnh dậy rồi thì ta đi đây, ta sẽ sai người mang ít đồ tắm bỏ cho con." Nói xong bà ta đi ra ngoài để nó ngỡ ngàng không biết gì cả.

Rồi bỗng dưng trong đầu nó xuất hiện nhiều hình ảnh, đây chẳng phải là ký ức của khối thân thể này sao. Rồi bỗng dưng từ trên khóe mắt có thứ gì đó rơi xuống. Anh Đào đưa tay lên sờ vào mí mắt, đây chẳng phải là nước mắt sao? Tại sao trong lòng nó lại đau thương đến như vậy? Tìm nó đau như có ai cào xé, tâm trạng của nó lúc này là gì? Rồi bỗng dưng đầu nó hơi đau trong đầu nó xuất hiện nhiều hình ảnh kì lạ.

"Phụ... Phụ Hoàng." Luru Lam Ngọc nói ngong.

"Ta nghe nói là tối qua có người ám sát con, nên ta đã sai người mang thuốc bỏ cho con điều dưỡng. Con uống đi kéo nguội." Hoàng thượng nói giọng trù mến.

Nghĩ cũng lạ trước đây hoàng thượng rất lạnh lùng với Luru Lam Ngọc nhưng sao bây giờ lại quan tâm nàng như vậy? Chẳng lẽ Hoàng thượng đã suy nghĩ lại, cho dù nàng ấy có thể nào đi chăng nữa cũng là con của người.

"Đa tạ Phụ... Phụ... Hoàng." Nàng ta vui mừng đi tới cầm chén thuốc bỏ uống hết một hơi chẳng hề suy nghĩ gì nhiều.

Đến tối trong người Luru Lam Ngọc bỗng dưng thấy khó chịu muôn phần, trong người nàng rất nóng như bị lửa thiêu đốt vậy. Rồi nàng ho ra máu và nằm ngất trên sàn chờ chết.

Nhưng nàng không cam tâm bị giết như vậy. Tại sao cha của nàng có thể nhẫn tâm với nàng như vậy. Người ta hay nói rằng dù cạp có hung dữ đến đâu cũng không bao giờ ăn thịt cạp con, sao cha nàng có thể lại tâm cơ với con gái của mình như vậy? Phụ Hoàng của nàng còn không bằng cả cầm thú. Vì nổi hận ấy Luru Lam Ngọc đã đưa kiếp trước của mình nhập vào thân thể của nàng để thay nàng làm rõ việc này và người đó không ai khác chính là Anh Đào.

Và như ý muốn của nàng, giờ đây Anh Đào đang ở trong thân thể của Luru Lam Ngọc.

.....

Những kí ức cứ ùa về khiến lòng nó lại càng đau. Trong nội tâm của Luru Lam Ngọc lúc này đang nghĩ rằng tại sao một người cha lại nhẫn tâm với đứa con gái của mình như vậy và có chút thương cảm cho người con gái ấy, đúng là một cô gái bạc mệnh, chẳng bù với gia đình của Anh Đào.

Trong thế giới này chẳng có tình thương và chính nghĩa mà chỉ có kẻ mạnh mới có thể sống sót.

Luru Lam Ngọc đứng dậy, lau đi nước mắt, bước từng bước nhẹ nhàng đi đến bên chiếc gương.

"Vân Ý mau chải tóc cho ta." Nàng khẽ nói.

"Vâng nô tỳ làm ngay!" Cô vui mừng vội cầm chiếc lược chải nhẹ trên mái tóc thướt tha của Lư Lam Ngọc.

"Tại sao người lại vui mừng như vậy?" Lư Lam Ngọc thấy việc chải tóc là chuyện thường ngày của con gái nhất là đối với một vị công chúa tại sao cô lại vui như vậy chứ?

"Tại vì công chúa nói chuyện một cách lưu loát như vậy nên nô tỳ có niềm vui mừng."

Cách đây sáu năm, nàng chính là bị kẻ gian hãm hại mà trúng cô độc. Thái y đã từng nói nếu nàng sống được không cảm cũng trở thành tàn phế nhưng nàng hiện nay khiến người ta thật khó tin.

Con nhỏ này đúng là ngốc mà cả nói chuyện cũng không nên, nhưng ta đã thay cô sống thì nhất định phải đáng sống.

"Từ nay trở đi em còn nhiều chuyện khiến cho em vui hơn nữa." Lư Lam Ngọc khẽ cười nhẹ.

"Công chúa chẳng lẽ công chúa đã khỏi bệnh." Vân Ý vui mừng nói lớn.

Đương nhiên rồi ta vốn dĩ đâu có bệnh chỉ tại cơ thể yếu ớt này thôi. "Đúng! Ta đã khỏi bệnh."

Trong lòng nó tự nhủ rằng: ta sẽ giúp cô cũng như giúp cho chính mình báo thù và bảo vệ người thân của cô. Cô cứ yên tâm giao thân thể của mình cho ta, sẽ chẳng có ai bắt nạt được cô nữa mà ta sẽ là người khiến họ trả giá cho những hành động của mình.

"Vân Ý! Thay quần áo cho ta ta muốn ra ngoài vườn dạo."

Vân Ý liền lấy bộ đồ đẹp nhất và cả trang sức cho nàng. Thay đồ xong cô bước từng bước nhẹ nhàng dạo trên thềm hoa Ngọc Diệp. Ngọc Diệp là loài hoa có màu cam chỉ nở về ban đêm, loài hoa này có một mùi hương nhẹ nhàng khiến cô nàng cảm thấy thoải mái vô cùng.

Link thảo luận-góp ý: <http://truyen.org/threads/tao-luan-gop-y-nhung-tac-pham-cua-toc-xanh.15012/>

Bạn đang đọc truyện *Cửu Cửu Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Thay đổi lớn#8203;

Trong khi dạo vườn hoa nàng cao hứng làm một bài thơ.

"Ngọc Diệp tị thủy lưu ly

Cổ hương phản phát du phong tự

Tam sinh đồ thể hạ nhân

Sắc cam ánh nguyệt hạ di trùng."

Trời công chúa còn biết làm thơ sao không những hay mà còn rất hay là đằng khác, thật kinh ngạc.

"Công chúa à người còn biết làm thơ sao?" Cô ngạc nhiên hỏi.

"Không chỉ biết làm thơ ta còn biết cầm kì thi họa." Lư Lam Ngọc nói đầy tự đắc.

Bây giờ cô cảm thấy rất vui vì nếu công chúa tài giỏi như vậy sau này sẽ không còn ai bắt nạt cô và công chúa nữa, từ nay Lư Lam Ngọc cũng không bị xem thường.

"Ha ha ha thật không ngờ các cô gái ở Đại Lục này lại làm thơ hay như vậy?" Từ đằng xa có tiếng nói vọng lại.

Từ xưa con gái trên đại lục không được học thơ văn hay binh luận quân sự. Thứ họ được học từ nhỏ tới lớn chính là vũ nghệ và cách chế biến thức ăn sao cho ngon và đẹp mắt để hầu hạ tướng công. Ngày nay tuy quan niệm đó đã bị mục rữa nhưng quan niệm về một người phụ nữ vẫn không hề thay đổi trong chính con người của họ. Đó là lí do vì sao họ phải luôn chịu thế phụ thuộc vào đàn ông. Và không tự quyết định được những việc lớn trong gia đình.

Tiếng bước chân ngày càng gần, từ trong bóng đêm thấp thoáng một bóng người rồi từ từ tiến lại gần. Một người đàn ông với mái tóc dài thắt bím ở đuôi

tóc và khuôn mặt vô cùng đẹp trai bước tới.

"Xin hỏi cô nương tên là gì?" Vừa nói vừa vung quạt.

Nàng không trả lời mà nhìn thẳng vào mắt hắn với ánh mắt đen huyền lạnh giá như hổ băng u tối vạn trượng.

"Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ

Vô duyên đối diện bất tương phùng."

"Nếu có duyên gặp lại thì ta sẽ nói tên cho huynh biết." Nói rồi nàng cất bước đi để hắn ở lại đó ngẩn ngơ. Đây là lần đầu tiên có một cô nương phớt lờ câu hỏi của hắn ta.

Hắn ngơ ngác vừa đi vừa suy nghĩ mà không biết rằng thoáng chốc mình đã về phòng. Hắn vào phòng thì đã thấy Hàn Phong Dực ngồi đợi hắn. Hàn Phong Dực Là vương gia của đại lục này và có học thức uyên thâm, đồng thời chàng cũng là bạn thân của thái tử. (Hắn)

"Này huynh có biết cô nương nào xinh đẹp lại biết làm thơ không?" Hắn hỏi mặt có vẻ nghiêm trọng.

Hắn cũng để ý đến nữ nhi sao, nhiều lần ta giới thiệu các công chúa vừa xinh đẹp lại giỏi giang nhưng hắn đều phớt lờ làm ta cứ tưởng hắn không thích nữ nhi chứ.

"Nữ nhi xinh đẹp trong cung không thiếu nhưng ta không biết lại có nữ nhi mà biết làm thơ. Hầu như nữ nhi trong cung chỉ toàn là ca, múa, thiêu thừa. Chắc cô nương mà huynh nói là một người tài giỏi." Chàng làm bộ mặt nghi vấn.

Hắn suy tư một hồi lâu rồi mới chợt để ý đến chàng.

"Mà huynh tới tìm ta làm có việc gì?"

Bây giờ mới chịu để ý tới ta sao. "Chỉ là ta muốn thông báo cho huynh biết trong cung có tổ chức tiệc muốn mời huynh đến dự."

"Ừ ta biết rồi, ngày mai ta nhất định sẽ tới." Hắn nghĩ nếu trong cung tổ chức tiệc thì hắn nhất định sẽ gặp được cô nương ấy.

"Vậy ta đi đây, chúc huynh ngủ ngon." Chàng nói xong liền cất bước ra đi.

Suốt đêm hắn cứ thao thức suy nghĩ hoài về cô gái lúc nãy là ai, sao lại có khí chất như vậy nhất là đôi mắt lạnh lùng đến run người đó. Hắn cứ trần trọc suốt đêm không thể nào ngủ được.

.....

Nàng lúc này đang ở trong phòng cùng Vân Ý. Nàng muốn cô kể lại những chuyện đã xảy ra trong khi nàng hôn mê. Cô kể, sau khi nàng bất tỉnh thì được cô đưa lên giường và gọi ngự y đến. Thái phi biết tin liền đi đến chăm sóc cho nàng nhưng khi thái hậu đến đã đuổi thái phi đi.

"Công chúa còn một việc nữa mà nô tỳ chưa nói với công chúa, ngày mai trong cung tổ chức tiệc mừng thái tử nước láng giềng đến thăm, nhưng.. nhưng mà công chúa không được mời." Vân Ý bồi rối nói.

Thật quá đáng ta dù sao cũng là công chúa của một nước tại sao mọi người được mời mà ta không được, được các người càng không muốn ta đi ta càng phải đi.

"Không sao đâu, họ không mời ta cũng đến." Nàng cương quyết.

Vạn lần cũng không được nếu người đi đến đó thì người sẽ lại bị giết mất. "Nhưng.. nhưng." Vân Ý áp úng.

Nàng nhìn vào ánh mắt của cô thì thấy ngay sự lo âu cô dành cho nàng nên nàng an ủi cô: "Không sao đâu họ không dám đuổi ta đâu, dù sao ta cũng là nhị công chúa cơ mà." Nàng cười đều.

Nàng rất tự tin, vì Lưu Lam Ngọc đã chuẩn bị một kế hoạch hoàn hảo cho ngày mai. Kế hoạch đó sẽ khiến cho mọi người một phen kinh hoàng và cũng đầy sự ngạc nhiên, để rồi sau này còn ai dám bắt nạt nàng và Vân Ý nữa không.

Link thảo luận-góp ý: <http://truyen.org/threads/thao-luan-gop-y-nhung-tac-pham-cua-toc-xanh.15012/>

Bạn đang đọc truyện *Cửu Cửu Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Bất ngờ

"Vân Ý thay quần áo cho ta."

"Dạ, nhưng công chúa thực sự vẫn muốn đi?" Trông về mặt của cô đầy lo lắng.

Nàng cười nhẹ đưa tay lên xoa đầu Vân Ý. Thầm nghĩ một người ngoài như cô còn quan tâm nàng như vậy nhưng người thân của nàng lại ghê lạnh nàng có lẽ vì việc bon chen ở chốn hậu cung này khiến họ trở nên tàn nhẫn độc ác đến người thân cũng không màng. Ở trong hoàng cung này làm gì có tình nghĩa, nếu có cũng chỉ là sự quan tâm giả dối đầy lòng đố kỵ.

"Con muốn đi sao?" Một người phụ nữ khoảng hơn ba mươi tuổi bước từ cửa vào đi theo sau là tám cô hầu gái.

Theo như trí nhớ của nàng thì đó chính là hoàng phi cũng chính là mẹ kế của nàng nhưng bà lúc nào cũng quan tâm chăm sóc nàng như con ruột của mình vậy. Cũng có thể nói rằng trong hoàng cung hiểm ác đầy rẫy những mưu mô tính toán này thì chỉ có bà là chăm sóc cho nàng che chở cho nàng thật lòng.

Chết rồi nên làm gì bây giờ? Mình không biết lễ nghĩa trong cung thôi làm đại vậy.

"Bái kiến hoàng phi." Lulu Lam Ngọc cúi người hành lễ với bà.

"Con muốn đi thật sao?" Hoàng Phi chau mày.

Bà vội bước tới đưa tay đỡ nàng đứng lên. Chỉ cần nhìn những thứ thuốc quý bà đem theo cũng đủ biết bà đem để cho nàng tắm bổ.

Sao bà ta lại hỏi vậy chẳng lẽ bà ta muốn giúp mình.

"Vâng ạ!" Nàng cương quyết.

Tại sao Ngọc Nhi lại muốn đi tới bữa tiệc kia chứ, nhưng nếu đó là quyết định của nàng thì mình sẽ giúp, mình không muốn Ngọc Nhi phải chuyện buồn tủi hay thua kém bất kì ai.

"Đi theo ta, ta sẽ chuẩn bị quần áo cho con." Nói rồi bà cầm tay dẫn nàng đến phòng bà.

Từ trong tủ quần áo bà lấy ra một bộ váy màu hồng phối với màu xanh trông rất đẹp và lộng lẫy, đường may tinh tế, các hoa văn trên áo rất sắc sảo, đồng thời trên áo còn đính một vài viên đá quý. Rồi bà tiếp tục lấy ra một số món trang sức từ trong rương. Bà giúp nàng thay quần áo và trang điểm.

"Ta chờ ngày này rất lâu rồi, ta đã luôn mơ ước được thấy con mặc bộ quần áo do chính tay ta may cho con." Bà nói giọng nghẹn ngào.

Có thật là bà ta đối xử tốt với mình hay là có một mục đích khác.

"Tại sao hoàng phi lại đối xử tốt với con như vậy?" Lulu Lam Ngọc nghiêm giọng.

Hoàng Phi nghẹn ngào nước mắt hơi rung rung nhớ lại chuyện cũ.

Bà kể: "Ta trước đây cũng từng có một đứa con gái nhưng nó chỉ sống được có hai năm thì bị người ta hạ độc mà chết."

Nói tới đây bà nghẹn giọng nước mắt rơi xuống. Bà đưa tay lên lau đi nước mắt rồi tiếp tục kể.

"Ta biết mẹ của con đã sai người hạ độc nên ta đã tiếp cận con nhằm hãm hại con. Ta muốn mẹ con phải chịu nỗi bất hạnh khi mất con giống như ta, nhưng trong khoảng thời gian tiếp xúc với con ta đã xem con như con gái của ta từ lúc nào. Khi nghe con bị hạ độc thì ta vô cùng lo lắng cho con, ta cảm thấy như cả thế giới này như bị sụp đổ. Ta xin lỗi vì ban đầu ta muốn hãm hại con nhưng bây giờ ta rất yêu con mong con tha thứ cho ta."

Bà ta đối tốt với mình thật nên gọi bà ta một tiếng mẹ để cảm ơn mới được. "Cảm ơn... mẹ đã lo lắng cho con." Nàng nói nhỏ.

"Con... con vừa nói cái gì? Con có thể nói lại một lần nữa có được không." Bà xúc động cầm chặt lấy tay Lulu Lam Ngọc.

"Mẹ... mẹ!" Lulu Lam Ngọc nói lớn.

Bà xúc động rơi nước mắt mà ôm chặt lấy nàng khiến cho nàng cảm thấy thật hạnh phúc. Sau một lúc bà mới thả Lulu Lam Ngọc ra. Hai người cùng đi tới điện Càn Chánh nơi tổ chức buổi tiệc.

Trên đường đi ai cũng nhìn chằm chằm vào nàng bởi vì trông nàng hôm nay thật khác lạ, và không còn điên điên dại dại như ngày thường mà trở nên thật xinh đẹp vô cùng. Nhưng cũng không ít người ghen ghét nàng mà bàn tán, tại sao một đứa ngốc như nàng có thể đến dự tiệc chứ, thật làm mất mặt hoàng cung. Nhưng nàng để mặc những lời nói đó như gió thoảng qua tai.

Đến nơi, ai cũng nhìn vào nàng với ánh mắt ngạc nhiên và nói rằng trong cung có một cô gái đẹp như vậy từ khi nào.

"Đây chẳng phải là nhị công chúa sao chẳng phải cô ta là một đứa ngốc sao? Tại sao lại có mặt ở đây?" Một đại thần nói.

Lưu Nhi Bình nheo mày nhìn nàng. Tại sao cô ta dám tới đây chứ?

"Tại sao muội lại ở đây chẳng phải muội không được khỏe sao?" Trương công chúa mở lời trách mắng Lưu Lam Ngọc.

Giả bộ quan tâm sao đừng tưởng tôi không biết bộ mặt thật cô vì trước đây cô là người hay ức hiếp tôi nhất kia mà, sao ở trước mặt mọi người không dám đuổi tôi chứ gì.

"Như vậy là tỷ không đúng rồi dù sao muội cũng là nhị công chúa nếu như không đến dự tiệc thì coi sao được." Nàng ta nói giọng lạnh mặt mỉm cười.

Trương công chúa nhìn vào khuôn mặt lạnh lùng đầy hàn khí của nàng khiến cho cô cảm thấy có vài phần sợ sệt. Trương công chúa cảm thấy nàng không còn như ngày thường nữa, miệng lưỡi trở nên sắc bén như thể từ bao giờ, tại sao đôi mắt lại lạnh lẽo hoang vu như trong cánh rừng đen tối đó lại xuất hiện trên gương mặt ấy? Và hôm nay trông nàng thật đẹp.

"Vậy thì tùy muội." Trương công chúa có vẻ nhún giọng hơn.

"Hoàng thượng giá đáo." Một vị công công từ xa la lớn.

"Bái kiến hoàng thượng, bái kiến hoàng hậu." Tất cả mọi người cuối đầu chào hoàng thượng.

"Các khanh bình thân." Hoàng thượng đi tới bên cạnh là hoàng hậu.

Nhìn thấy nàng sắc mặt hoàng thượng liền biến sắc, hai mắt tròn tròn nhìn nàng đầy vẻ tức giận nhưng vẫn cố tỏ ra bình thản mà bước đi. Vì ông ta biết rằng trước mặt các đại thần ông ta không được đuổi nàng đi, chứ nếu không ông ta đã đuổi nàng đi từ lâu rồi.

Nàng hiểu được ánh mắt đầy sát khí của ông liền nở một nụ cười lạnh, nàng cảm thấy thật buồn cười vì ở trước mặt mọi người ông ta làm bộ lương thiện nhưng ở trong lòng lại đang muốn tìm cách giết nàng.

[/QUOTE]

Link thảo luận-góp ý: <http://truyen.org/threads/thao-luan-gop-y-nhung-tac-pham-cua-toc-xanh.15012/>

Bạn đang đọc truyện *Cửu Cửu Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Tài năng#8203;

Hoàng thượng bước đi lên ghế rồng, dáng đi hiên ngang xung quanh tỏa ra khí chất bất phàm. Bên cạnh hoàng thượng là bốn tên thái giám và mười mấy cô cung nữ.

Ngồi trên ghế rồng Lưu Thái Phong lướt mắt nhìn qua một lượt.

"Các khanh bình thân."

Đám văn võ bá quan cùng mọi người hành lễ tạ thánh ý của hoàng thượng rồi bắt đầu ngồi xuống ghế.

"Như các khanh đã biết mục đích của bữa tiệc này là để chào đón thái tử Liên Quốc nên mọi người hãy thể hiện thật tốt." Ông ta nghiêm giọng.

Vừa nói dứt câu thì ở đằng xa thái tử Trương Bá Châu con trai của vua Trương Thành Đông và vương gia Hàn Phong Dực đã đến. Nhìn hai mỹ nam đi cùng nhau thật là khiến người ta không khỏi rung động. Bao nhiêu ánh mắt si mê cứ nhìn lấy bóng dáng của hai người họ không thôi, nhưng chỉ có Lưu Lam Ngọc là vẫn bình thản uống trà ánh mắt không một gợn sóng. Trương Bá Châu nhìn thấy nàng thì nở một nụ cười đầy mỉa mai.

Hắn đang cười với mình sao, thật là giả tạo. Hắn đang cố tình khoe mình trước mặt mọi người sao, hắn xem thường ta tới vậy sao. Được! Được lắm.

Nàng đưa đôi mắt sắc bén lạnh lùng của mình lướt qua hắn một lượt, rồi cười lạnh tỏ vẻ khinh thường.

Trương Bá Châu chợt lạnh người, Hàn Phong Dực thấy hắn đứng gần người liền ghé hắn một cái thật mạnh.

Lúc này Trương Bá Châu mới chợt ý thức được mình đang ở đâu và đang đứng trước mặt ai. Hắn đi tới miệng cười trào phúng, tay sắp cây quạt trong tay nghiêng người trước hoàng thượng uy nghiêm chí cao vô thượng.

"Bái kiến hoàng thượng." Trương Bá Châu cúi người hành lễ.

"Bình thân, mời thái tử ngồi. Hôm nay để tỏ lòng hiếu khách với Liên Quốc ta đã tổ chức bữa tiệc này. Thái tử thấy thế nào?" Lư Thái Phong nói một cách trịnh trọng.

"Cảm tạ thánh thượng." Hần cúi người đáp lễ.

Trương Bá Châu đi vào chỗ ngồi thì thấy nàng đang thản nhiên ngồi uống trà, ánh mắt hần liền có chút hơi giật giật, hần nheo mày đi tới chỗ nàng. Mọi người thấy vậy liền hoảng hốt, lo lắng không biết Lư Lam Ngọc có làm gì vô lễ với thái tử Trương Bá Châu hay không.

"Nhị muội từ nhỏ đã khó khăn đại đại nếu có làm gì đắc tội với thái tử thì mong ngài lượng thứ." Trương công chúa khấn trương nói. Có lẽ trương công chúa sợ nàng làm mất thanh danh của hoàng gia, sẽ làm ảnh hưởng đến hòa khí của hai bên lúc đó cô không thể làm thái tử phi của Liên Quốc được nữa.

"Không! Không phải vậy, ta rất ngưỡng mộ tài năng của nhị công chúa nên ta đến để thỉnh giáo công chúa thôi." Trương Bá Châu miệng cười trào phúng tay phát quạt.

Thái tử nói xong mọi người liền thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới bàn tán xôn xao.

"Nhị công chúa mà có tài năng gì cơ chứ chẳng phải là một con ngốc sao."

Trương Bá Châu sắp lại gần nàng, bờ môi mọng đỏ cong lên hiện lên thật dịu dàng và tao nhã.

"Chúng ta thật có duyên, như vậy tôi có thể hỏi tên nhị công chúa chứ?" Hần rất tò mò từ đêm hôm qua tới giờ mãi vẫn không biết nàng là ai? Đến bây giờ hần mới biết thì ra là nhị công chúa.

Nàng cười lạnh. "Ta tên là Lư Lam Ngọc."

"Vậy Lam Ngọc công chúa nàng có thể cùng ta đàm đạo thơ ca được không?"

Khi nghe hần muốn thử tài công chúa thì mọi người ai cũng sửng sốt kể cả hoàng thượng cũng tím tái mặt mày chẳng biết giải quyết ra sao bèn nói.

"Ái nữ ngu dốt nếu làm ngài không vừa lòng thì đừng mong ngài lượng thứ." Nói xong ông ta tròn to mắt nhìn Lư Lam Ngọc như muốn cảnh báo nàng nếu làm ông mất mặt thì nàng chết chắc.

Hần bắt đầu ra câu đối:

"Sự tuy tiểu, bất tắc, bất thành

Từ tuy hiền, bất giáo, bất minh"

Nghe hần đối xong mọi người liền tím tái mặt mày nếu là một câu đối khó thì không sao nhưng vì quá dễ, nếu không đối được thì thật mất mặt.

Nàng đối lại:

"Ngọc bất trắc, bất thành khí

Nhân bất học, bất tri lý"

Mọi người nghe nàng đối xong mà thở phào nhẹ nhõm nếu không đúng chủ đề cũng không sao miễn sao đối lại là được rồi họ sẽ nói giúp cho nàng.

"Thật danh bất hư truyền, không hổ danh là nhị công chúa của Bang Quốc." Hần vừa cười vừa ngợi ca nàng khiến mọi người trong cung cũng vui lây.

"Một câu đối dễ như vậy ai chẳng đối được chứ." Trương công chúa mỉa mai.

"Như vậy là công chúa không biết rồi, trong thơ của tai hạ có hàm ý chỉ có những người thông minh mới nhận ra hàm ý đó, còn những kẻ ngu si thì làm sao nhận ra hàm ý của câu thơ." Trương Bá Châu nói giọng mỉa mai.

Lư Nhi Bình hiểu là người thái tử đang nói đến là ai cảm thấy ngượng nên cũng không nói gì thêm, nhưng trong lòng rất ghét nàng tại nàng mà cô ta mất mặt vô cùng.

Nàng được mọi người ngợi ca như vậy trương công chúa cảm thấy không được vui bèn nghĩ ra một cách khiến nàng ta bẽ mặt trước mọi người nhất là trước thái tử, rồi thái tử và mọi người sẽ biết ai mới là người tài giỏi.

Được rồi tôi sẽ múa và dụ cô đánh đàn cho tôi nếu cô không biết đánh đàn thì mọi người còn khen cô được nữa không, nếu cô có thể đánh đàn thì sao chứ ai chẳng biết tôi múa rất đẹp. Bọn họ chỉ chú ý đến tôi còn cô chỉ là kẻ họa nhạc mà thôi... hừ.

"Để góp vui cho bữa tiệc ta sẽ múa tặng mọi người một điệu có được không?" Lư Nhi Bình đứng lên, miệng nói nhỏ nhẹ rất tao nhã và có khí chất.

Hay đây nha hai công chúa đấu đá lẫn nhau rất đánh để xem.

"Nếu được xem trưởng công chúa múa thì còn gì bằng." Hàn Thiên Dực nói.

Đề tôi xem cô sẽ làm gì.

"Vậy ta muốn mời nhị muội gảy đàn cho ta có được không?" Cô ta nói giọng khinh thường.

Tại sao trưởng công chúa không chịu buông tha cho Ngọc nhi chứ.

"Nhị muội của con mới khỏi bệnh xong ta nghĩ vẫn chưa được khỏe đâu." Hoàng phi nói giúp nàng.

"Nếu nhị muội không được khỏe thì ta không làm phiền nữa." Cô ta cười khinh.

Cô muốn chơi tôi sao cô còn non và xanh lắm.

"Ấy tỷ tỷ! Muội sẽ đàn cho tỷ múa." Nàng nói giọng mỉa mai.

"Hem... Hem! Ta nghĩ hoàng phi của con nói đúng con vừa mới khỏi bệnh nên đừng gắng sức quá." Ông ta lo sợ nàng sẽ làm mất mặt nên nói đỡ cho nàng.

Ông sợ tôi làm mất mặt chứ gì? Yên tâm rồi sẽ tới lượt ông thôi.

"Không sao con ổn mà nên mọi người đừng lo."

Lưu Lam Ngọc đi tới bên cạnh đàn, trưởng công chúa cũng đi tới. Khi tiếng đàn của nàng cất lên thì cũng là lúc điệu múa bắt đầu. Điệu múa tao nhã, dáng người nhanh nhẹn dẻo dai. Điệu múa là sự tinh túy thuần khiết của nghệ thuật. Tuy trưởng công chúa múa rất đẹp nhưng mọi người lại chú ý đến tiếng đàn của nàng hơn. Tiếng đàn nghe thanh thoát du dương khiến người ta cảm thấy thật thoải mái, tiếng đàn hay đến mức có thể lôi kéo được đàn chim tới. Đàn chim bị tiếng đàn dẫn dụ tới mà bay xung quanh nàng mà hát theo tiếng đàn. Bây giờ nàng trong mắt mọi người như một tiên nữ đang sải cánh bay trên bầu trời cao trong xanh với những chú chim xinh đẹp.

Màn trình diễn của họ rất thành công nhưng người được mọi người tán dương nhiều nhất chính là Lưu Lam Ngọc. Vậy là kế hoạch làm cho nàng ta mất mặt đã thất bại khiến cho trưởng công chúa rất tức tối. Khi nàng ta đứng dậy định đi về phòng thì trưởng công chúa cố tình để chân ra định hại nàng. Nàng đi qua không may bị vấp ngã đang lúc nàng chẳng biết nên làm gì thì đã có người chạy đến đỡ nàng và không ai xa lạ đó chính là Hàn Phong Dực.

[/QUOTE]

Link thảo luận-góp ý: <http://truyen.org/threads/thao-luan-gop-y-nhung-tac-pham-cua-toc-xanh.15012/>

Bạn đang đọc truyện *Cửu Cửu Trùng Sinh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 7: Tản băng cũng phải tan chảy sao?

Trong khi chàng đang đỡ nàng thì hắn cũng chạy tới về mặt đầy lo lắng. Chàng bây giờ mới chịu thả nàng ra.

"Công chúa nàng không sao chứ?" Trương Bá Châu lo lắng hỏi.

"Cảm ơn thái tử đã lo lắng, tôi không sao." Nàng lạnh lùng đáp trước sự quan tâm của hắn khiến hắn càng cảm thấy kích thích lại càng muốn theo đuổi nàng hơn.

"Vậy không còn chuyện gì nữa thì tôi đi trước." Nói xong nàng liền cất bước đi nhưng khi bước đi thì chân nàng bỗng đau vô cùng có thể là do hồi nãy bị ngã chằng. Thật đáng ghét đầu không lại người ta rồi dùng thủ đoạn bỉ ổi để hãm hại người ta, được lắm lần sau tôi sẽ cho cô biết tay. Nàng khựng chân không bước nổi nữa liền vịn vào Vân Ý, cô vội đưa tay đỡ nàng về mặt đầy lo lắng liền hỏi thăm nàng. Chàng thấy vậy liền đưa tay đỡ nàng.

"Ta sẽ đưa cô về phòng." Chàng nhìn nàng bằng vẻ mặt đầy lo lắng, ánh mắt chàng nhìn nàng trong xanh như dòng nước nhưng cũng mệnh mông như đại dương bao la.

Chuyện gì vậy trời tuy chàng rất tử tế với mọi người xung quanh nhưng lại rất lạnh lùng với nữ nhân, đây là lần đầu tiên mọi người thấy được vẻ mặt ân cần của chàng như vậy chẳng lẽ trái tim băng giá của chàng đã tan chảy, đúng là một chuyện kinh thiên động địa rất đáng để ghi nhớ.

Ánh mắt đó là sao, tôi không cần sự thương hại.

"Không cần đâu có Vân Ý đưa tôi về là được rồi." Nàng lạnh lùng đáp rồi quay bước đi. Nhưng vì sức của Vân Ý rất yếu đi được vài bước thì không thể đi nổi nữa.

Chàng thấy vậy liền chạy tới đỡ nàng nhưng lại bị nàng gạt ra hình như nàng không muốn để cho ai động vào người nàng, nhưng vì gạt Hàn Phong Dực ra mà nàng cũng ngã quỵ xuống. Lúc này Hàn Phong Dực không thể để cho nàng như thế này được nữa liền đi tới nhất bổng lên nàng rồi ôm chặt nàng vào lòng mặt cho nàng đánh vẫn ôm chặt nàng đi về phòng.

Mọi người ai cũng ngỡ ngàng về hành động của chàng chẳng lẽ chàng đã yêu Lưu Lam Ngọc chăng hay chỉ vì vẻ bề ngoài xinh đẹp ấy mà nhất thời sao lòng nên mới dành chút sự thương xót cho nàng.

Hắn làm vậy là có ý gì, hắn đang xem thường mình sao, không được mình tuyệt đối không để người khác xem thường.

"Thả ta xuống... thả ta xuống." Nàng vừa la vừa đánh vào người chàng.

Chàng bế nàng vào phòng rồi quăng nàng xuống giường.

"A... đau!" Nàng la lớn.

"Muội nghĩ muội đang làm gì vậy? Sao lại xuất hiện trong bữa tiệc." Hàn Phong Dực nói lạnh giọng.

Lưu Lam Ngọc ngẩn ngơ một chập trong đầu nàng bỗng nhiên xuất hiện một hình dáng quen thuộc đó chẳng phải là chàng lúc nhỏ sao? Rồi nàng bỗng thấy đầu hơi choáng, nàng đưa tay lên trán rồi đột nhiên nhớ ra Hàn Phong Dực là biểu ca của nàng. Từ trước tới nay chàng là người đối xử tốt với nàng nhất, nhưng không hiểu vì sao khi nàng lên 10 tuổi thì chàng không còn đến chơi với nàng nữa từ đó nàng chìm trong sự cô đơn và mặc cảm.

Hừ để ta xem người muốn làm gì? "Ta đi đâu là chuyện của ta không liên quan đến ngươi." Nàng lạnh giọng.

"Ta chỉ quan tâm tới muội thôi." Chàng nhẹ giọng ánh mắt chàng nhìn nàng có một tia buồn.

"Quan tâm sao? Nếu quan tâm đến ta thì sao người lại bỏ rơi ta." Nàng nói giọng hờn dỗi.

Chẳng lẽ muội còn giận chuyện năm xưa sao, ta xin lỗi nhưng ta làm vậy là để bảo vệ muội.

"Lúc đó ta chỉ là bất đắc dĩ mà thôi chứ ta không muốn làm muội buồn đâu." Chàng nói khẳng định.

"Trời cũng đã tới rồi ta muốn nghỉ ngơi mong ngươi về cho." Nàng nói giọng lạnh như băng.

Chàng thấy vậy cũng quay bước ra về. Trong lòng chàng nghĩ chắc Lưu Lam Ngọc còn giận chuyện năm xưa nên nhất thời không thể chấp nhận chàng. Bây giờ nàng cũng đã trưởng thành trở thành một cô nương xinh đẹp kiều diễm và tài giỏi cũng đã tới lúc quay lại bên nàng rồi.

----- (Ta là đường phân cách)-----

Bây giờ ở trong điện trường công chúa tức điên lên, tại sao nàng có thể vượt qua cô ta một cách dễ dàng như thế. Cô ta không chấp nhận liền tức giận đập phá đồ lung tung.

"Ta nhất định không tha cho cô đâu." Cô ta vừa nghiến răng vừa nói khiến bọn gia nhân cảm thấy sợ vô cùng.

[/QUOTE]

Link thảo luận-góp ý: <http://truyen.org/threads/thao-luan-gop-y-nhung-tac-pham-cua-toc-xanh.15012/>

Bạn đang đọc truyện *Cửu Cửu Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Trưởng công chúa trả thù (1)

Ở trong phòng của Lưu Lam Ngọc lúc bấy giờ nàng vô cùng tức giận vì lại bất cẩn mà bị trưởng công chúa gạt chân nên chân nàng mới đau đến mức không đi được thế này, và cả hành động khinh thường của Hàn Phong Dực. Nàng tức lắm tại sao nàng lại bị một tên nam nhân xúc phạm như vậy?

Được rồi ta xem thế lực bên ngoài của ngươi như thế nào mà giám đối xử với ta như vậy?

"Ta hỏi này Vân Ý cái tên vừa nãy ở bên ngoài hắn có lai lịch như thế nào?"

Chẳng lẽ công chúa hỏi Dực vương gia.

"Theo như nô tỳ biết thì Dực vương là con trai của tam Vương Gia còn mẹ là đích nữ của thừa tướng đại nhân, do Dực vương gia có công lớn với triều

đình nên được phong vương thống lĩnh hai mươi vạn quân binh."

Hừ thì ra có thể lực lớn như vậy nên mới kiêu ngạo như thế. Được rồi để ta xem ngươi còn kêu ngạo được bao lâu.

Hỏi xong nàng liền thay quần áo mà đi ngủ.

(Ta là đường phân cách)

Vân Ý là một người rất siêng năng nên mới sáng sớm cô đã lo chuẩn bị nước ấm và thức ăn cho nàng.

Khi những tia nắng len lỏi qua khung cửa sổ chiếu thẳng vào mắt nàng khiến cho mí mắt nàng khẽ rung lên rồi dần mở ra. Đôi mắt của nàng to tròn long lanh mọng nước như mặt hồ trong xanh. Nàng đưa tay lên dụi nhẹ vào mắt rồi ngáp ngủ một cái. Khi nàng tỉnh hẳn thì đã thấy cô bụng chầu nước ấm đứng trước mặt.

Cô giúp Luru Lam Ngọc rửa mặt rồi thay quần áo. Nàng đứng dậy bước đến bàn ăn thì đã thấy cô dọn sẵn thức ăn nhưng sao thức ăn của nhị công chúa chỉ vền vện là một chén cháo trắng và hai cái mìn thầu. Nàng neho mảy không hiểu tại sao thức ăn của nhị công chúa lại đạm bạc như vậy không biết thường ngày thân xác này còn chịu bao nhiêu đày đọa nữa.

Hừm phải hỏi cho ra lẽ, đám đầu bếp chắc chắn dám làm việc này phải có một bàn tay nào đó đứng ra sai khiến.

"Tại sao chỉ có như vậy?"

"Công chúa, nô tỳ không biết, hỏi sáng nô tỳ đi xuống bếp thì nhà bếp chỉ cho có như vậy thôi. Nô tỳ cố nói lí lẽ với họ thì bị họ đánh nên đành lấy tạm thứ này cho người ăn đỡ đói."

Luru Lam Ngọc nhìn cô nghĩ từ sáng đến giờ chắc cô cũng chưa ăn gì nên hỏi cô thử: "Em ăn chưa?"

"Dạ nô tỳ ăn rồi!"

Nhưng khi cô vừa nói xong thì cái bụng của cô lập tức kêu lên, cô nhìn nàng ngượng ngùng rồi ôm bụng. Luru Lam Ngọc nhìn cô ngượng ngùng mà không nhịn được cười phá lên.

"Bụng em đang biểu tình kìa, thôi ngồi xuống ăn cùng ta đi."

"Nhưng nô tỳ là phận thấp hèn sao dám ngồi chung với công chúa kìa chứ!" Cô tìm cách tránh né lời mời của nàng vì cô biết chỗ thức ăn trên bàn kia không đủ cho nàng ăn nữa là thêm phần cô.

Luru Lam Ngọc neho mảy nhìn cô với ánh mắt lạnh buốt khiến cô không khỏi rùng mình một cái.

"Ta bảo ngồi thì cứ ngồi đi." Nàng lạnh giọng.

Cô sợ hãi ngồi xuống bên cạnh Luru Lam Ngọc cầm một cái mìn thầu lên ăn, nàng hải lòng cười lên một cái. Thế mới ngoan chứ ta biết thừa là người lo cho ta nên ta không thể để ngươi với cái bụng đói mà làm việc được. Rồi việc này sẽ kết thúc thôi rồi ta sẽ cho ngươi ăn những thức ăn ngon hơn.

Rồi lúc này cô lại nghĩ đến bọn đầu bếp, cho dù các người do ai sai khiến thì ta cũng không tha cho các người đâu, ta phải khiến các người quỳ xuống mà khóc van xin ta tha tội.

"Ăn xong ngươi đưa ta xuống ngự thiện phòng." Luru Lam Ngọc vừa nói xong liền nở một nụ cười đầy gian xảo.

Ăn xong cô nghe lời nàng đưa Luru Lam Ngọc đi tới ngự thiện phòng. Nàng đi tới gần nhà bếp thì nghe các cô phụ phép nói chuyện với nhau.

"Này hỏi sáng chúng ta làm vậy không sợ là nhị công chúa trách tội sao?" (Nữ 1)

"Sợ gì chứ thân phận của cô ta chẳng bằng người hầu, với lại chúng ta có trưởng công chúa chống lưng mà lo gì." (Nữ 2)

"Đúng lắm, hay trưa nay chúng ta không cho thức ăn luôn đi." (Nữ 3)

"Không, hay chúng ta bỏ một ít phân chuột vào cháo." (Nữ 2)

Nói xong tất cả ba cô ngồi cười hả hê. Luru Lam Ngọc đứng bên ngoài nghe hết tất cả mọi chuyện khốc mòi của nàng dương lên rồi hạ xuống, cô đứng bên cạnh nhìn thấy nàng cười mà lạnh cả sống lưng, nhìn nụ cười hiểm ác đầy mỉa hoặc của nàng cô không biết số phận của bọn họ rồi sẽ ra sao.

Luru Lam Ngọc từ ngoài cửa bước vào trên môi nở một nụ cười thánh thiện.

"Các tỷ à ta rất đói nha, nên các tỷ có thể làm cho ta mấy món ăn được không?"

Các cô đều biết là Luru Lam Ngọc đã nghe hết mọi chuyện nhưng nhìn thái độ của nàng thế này bèn nghĩ chắc nàng không dám đả tị với các cô, với lại nàng còn phải tới xin ăn kia cơ mà.

Các cô vẫn đứng đó dương một nụ cười khinh bỉ, rồi một nô tỳ cầm một tô com nguội mà đưa cho Luru Lam Ngọc, nàng liền làm bộ trượt tay nên nguyên tô com nguội hắt vào người cô hầu.

"Cô... cô dám!" Cô ta đưa tay lên định đánh nàng thì bị ánh mắt lạnh như băng của nàng nhìn trúng, cô ta liền sợ hãi mà thụt lùi vài bước.

"Tỷ, ta muốn ăn canh nhân sâm à!"

"Không có, nếu có thì cũng chẳng đến lượt người ăn, mau đi đi đừng đứng đây cản trở bọn ta làm việc." Cô ta xua tay đuổi nàng ra.

Luru Lam Ngọc liền nở một nụ cười nhẹ rồi cầm chặt tay của cô ta cầm chặt đến mức tay cô ta phải gãy mà kêu lên nhưng tiếng rầm rập. Cô ta đau đến mức la lên những tiếng thảm thiết, nước mắt cứ ứa ra không ngớt. Khi cô ta không còn chịu đựng được nữa thì nàng mới thả tay cô ta ra. Cô ta vừa cầm tay mình vừa khóc la thảm thiết mà quý xuống xin nàng tha tội, những người còn lại thấy cô ta như vậy liền cảm thấy sợ hãi nên thụt lùi mấy bước khắp người đều run lên.

"Nhìn cho rõ đi nếu còn có ai không nghe lời ta thì sẽ phải gánh chịu những hậu quả còn nặng nề hơn cô ta, biết chưa." Luru Lam Ngọc cảnh cáo.

Nàng nhìn qua một lượt ai cũng cúi đầu xuống đất biểu thị sự đồng ý rồi nàng nở một nụ cười tự đắc.

"Nghe lời vậy thì tốt mau chuẩn bị thức ăn ngon cho ta." Nói xong nàng bỏ đi với tâm trạng vui vẻ. Bọn người hầu cũng bắt đầu cảm thấy nàng thật đáng sợ nên liền làm mấy món thiết ngon để lấy lòng nàng, còn cô hầu khi nãy bị nàng đã thương đi đến mách léo với trưởng công chúa.

Link thảo luận-góp ý: <http://truyen.org/threads/thao-luan-gop-y-nhung-tac-pham-cua-toc-xanh.15012/>

Bạn đang đọc truyện *Cửu Cửu Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Trưởng công chúa trả thù (2)

Cô tỳ nữ chạy vào trước cung điện xa hoa, tráng lệ của trưởng công chúa. Cô quý gối trước cung điện khóc lóc van xin lính canh cho gặp trưởng công chúa nhưng lính canh nhất quyết không cho vào, vì từ hôm bữa tối giờ không biết công chúa có chuyện gì mà hay bức tức nếu vì một nữ tỳ mà ảnh hưởng đến tâm trạng công chúa thì họ khó mà sống.

"Làm ơn cho tôi gặp công chúa đi, tôi có chuyện quan trọng muốn nói với công chúa, làm ơn."

"Không được! Mong cô đừng làm khó cho chúng tôi chúng tôi chưa muốn chết đâu."

"Có chuyện gì mà ồn ào vậy?" Tiếng nói của trưởng công chúa từ trong điện phát ra.

Thôi chết phải làm sao đây, lần này chết chắc rồi hay là mình cứ đổ lỗi cho cô ta, dù sao cũng tự cô ta chuốc lấy.

"Không có chuyện gì thưa công chúa! Chỉ là có một nữ tỳ khóc lóc xin đòi gặp công chúa."

"Phiền phức thật đem cô ta đi."

May thật thoát nạn rồi. "Vâng!"

"Công chúa nô tỳ có chuyện muốn bẩm báo." Cô hốt hải la lớn dù bây giờ cô chẳng còn một chút sức lực nào cả.

Trưởng công chúa xua tay ra hiệu cho bọn lính canh mang cô đi, thấy vậy cô nữ tỳ lo sợ đến trợn tròn cả mắt, mắt cô ta đỏ hoe nước mắt cứ chảy ra giàn giụa, những tiếng nức cứ nấc lên từng hồi.

"Công chúa đó là chuyện của nhị công chúa." Cô cô la lớn hết mức có thể để cho trưởng công chúa nghe được.

Trưởng công chúa vừa nghe xong mắt liền đỏ hoe trong ánh mắt của cô đầy rẫy những tia tà ý. Cô liếc nhìn qua nữ nô tỳ kia một cái rồi thấy trên người cô đầy những vết thương chắc đã xảy ra chuyện gì rồi.

"Đưa cô ta lại đây cho ta."

Cô nữ tỳ mừng rỡ trên môi xuất hiện một ý cười và những giọt nước mắt còn sót lại trên khóe mi.

"Nói!" Trưởng công chúa chẳng kịp để cô tự phân giải mà hỏi cô.

"Dạ bẩm công chúa mọi chuyện là như thế này, lúc sáng..." Cô ta vừa kể vừa làm bộ rơi vài giọt nước mắt cho người ta thương tình.

Trưởng công chúa nghe xong liền đưa tay đập mạnh vào bàn, trưởng công chúa không ngờ rằng nàng lại xác xược đến như vậy, hết chuyện làm rồi hay sao mà lại dám đánh người của cô và cũng một phần do sự tức giận mấy bữa nay lại bộc phát.

"Thật quá đáng cô ta nghĩ mình là ai mà dám lộng hành như vậy... @ # \$ % #..." Rồi trưởng công chúa nhất thời không kiềm chế được cơn giận mà quên hết lễ nghĩa nên nhất thời phát ngôn ra những câu nói tục.

Đúng lúc đó thái tử Trương Bá Châu và em trai của trưởng công chúa thái tử Lưu Xuyên Minh đi ngang qua điện công chúa mà vô tình nghe được.

Lưu Xuyên Minh thấy tỷ tỷ mình nói những lời tục tiểu như vậy lại để cho Trương Bá Châu nghe được nên cảm thấy xấu hổ vô cùng.

"Hay là ta đưa huynh đến nơi khác ngắm cảnh có được không?" Lưu Xuyên Minh khẩn trương.

Trương Bá Châu cũng hiểu được phần nào nên cũng không có ý kiến gì chỉ là muốn dẫn huynh đến một nơi.

"Nếu vậy hay là người dẫn ta đi gặp nhị công chúa đi." Trương Bá Châu cười đầy ngụ ý.

Lưu Xuyên Minh nghe vậy liền nhau mày, hẳn vốn không thích nhị công chúa vì cô ta là một con cóc không đáng để quan tâm và chuyện tối hôm qua chỉ là cô ta gặp may mà thôi. Hẳn chưa bao giờ xem nhị công chúa là tỷ tỷ của mình cả hẳn cho rằng nàng không xứng đáng là tỷ của hắn.

Trương Bá Châu vừa đi vừa nghĩ trưởng công chúa tuy là công chúa của một nước nhưng ăn nói không khác gì thường dân cả vậy mà mẫu hậu lại bắt ta phải lấy trưởng công chúa làm nương tử. Nếu lấy trưởng công chúa chẳng thà ta lấy nhị công chúa, chết tiệt ta đang nghĩ cái gì vậy chẳng lẽ ta đã yêu nàng không được ta không được phép rung động. Ta không thể nào rung động được sẽ ảnh hưởng tới đại cục.

----- (trong điện của trưởng công chúa) -----

"Đi, ta muốn đi gặp cô ta, ta phải dạy cho cô ta một bài học, chứ cục tức này ta nuốt không trôi." Cô ta nói xong liền đi đến gặp nhị công chúa với ánh mắt tràn đầy lửa hận và sát khí tỏa ra ngút trời.

Do trưởng công chúa đi đường tắt nên cô ta đến điện của nhị công chúa rất nhanh còn nhanh hơn nhóm người của Trương Bá Châu dù họ đi trước.

Trưởng công chúa vừa đi đến nơi thì đã hô phong hoán vũ đòi gặp nhị công chúa.

Vân Ý nghe tiếng của trưởng công chúa thì liền thấy lo cho nhị công chúa, cô bước ra từ cánh cửa nhỏ đi tới trước mặt trưởng công chúa.

"Công chúa, nhị công chúa đang nghỉ ngơi xin công chúa đừng làm phiền." Vân Ý khẩn trương.

Trưởng công chúa nghe Vân Ý nói vậy thì tức giận đưa tay lên cho ngay cái tát vào mặt cô.

Vân Ý ngã nhào xuống đất tay ôm mặt khóc thút thít, trưởng công chúa thấy vậy liền khoái chỉ đưa chân lên đạp vào thân hình nhỏ bé của cô mà mắng.

"Nô tài to gan đến khi nào đến lượt người nói chuyện với bản công chúa."

Nhị công chúa từ trong thư phòng bước ra trên tay cầm một quyển thư pháp. Vừa bước ra khỏi cửa phòng bao nhiêu cảnh ập vào trong mắt nàng, nàng thấy Vân Ý đang khóc mà người làm cô khóc không ai khác chính là trưởng công chúa.

Lưu Lam Ngọc nhìn thấy Vân Ý bị trưởng công chúa hành hạ không chịu được mà đi tới tát cho trưởng công chúa một cái.

Trưởng công chúa hai mắt đỏ hoe đưa tay lên chỗ bị tát.

"Cô... cô dám."

"Cô nghĩ mình là ai mà dám đánh ta, ta nói cho cô biết ta là trưởng công chúa là trưởng công chúa đó." Cô quát lớn và nhấn mạnh hai chữ trưởng công chúa để cho nàng biết cô ta có thân phận cao quý hơn nàng.

"Thì sao?" Lưu Lam Ngọc hai tay khoác trước ngực đứng hiên ngang không một chút sợ sệt.

"Thì sao à... hừ cô không biết với thân phận của ta có thể khiến cô sống dở chết dở ở nơi đây à, ở trong chốn hậu cung này chẳng ai có thể giúp được cô đâu."

"Nếu biết điều thì mau quỳ xuống xin công chúa của ta tha tội đi." Một cô tỳ nữ thân tín bên cạnh công chúa nói, cô ta không tỏ vẻ gì là sợ sệt mà trước đây cô ta còn ý vào trưởng công chúa mà hay hành hạ nó nữa. Bây giờ trưởng công chúa đang được thế nên cô ta nói chen vào nhằm hạ nhục nàng.

Lưu Lam Ngọc đưa tay lên tát cho cô ta một cái rồi mạnh khiến cho mặt cô ta sưng húp lên.

"Ta đang nói chuyện với trưởng công chúa bao giờ mới đến lượt người xía vào."

"Cô dám đánh người của ta sao?" Trương công chúa định đưa tay lên tát cho Lư Lam Ngọc một cái.

Đúng lúc đó Trương Bá Châu và Lư Xuyên Minh đi tới hai người đã thấy Trương công chúa đưa tay lên định tát nhị công chúa. Trương Bá Châu thấy vậy định đi tới giúp Lư Lam Ngọc nhưng Hàn Phong Dực ở đằng sau hấn nứu vai hấn lại.

"Tại sao huynh lại ngăn ta?" Trương Bá Châu nhúu mày nhìn chàng.

"Huynh đừng giúp nàng ấy, nếu huynh giúp nàng ấy nàng ta sẽ nghĩ huynh xem thường nàng."

"Nhưng..." Trương Bá Châu ra vẻ chần chừ.

"Huynh yên tâm đi hãy tin tưởng vào nàng, nàng ấy không như vẻ bề ngoài đâu."

Lúc Trương công chúa đưa tay lên định tát nàng thì bị Lư Lam Ngọc cầm tay lại nàng xiết chặt tay Trương công chúa rồi đá một cước vào bụng của cô ta.

Trương công chúa đau đón la và ngã nhào xuống đất. Lư Xuyên Minh lúc này không nhịn được nữa liền đi tới đỡ Trương công chúa đứng lên.

[/QUOTE]

Các nàng ơi ai đọc truyện của mình thì cho mình xin cái bình luận đi ngóng mãi mà chẳng có ai bình luận cả

Link thảo luận-góp ý: <http://truyen.org/threads/thao-luan-gop-y-nhung-tac-pham-cua-toc-xanh.15012/>

Bạn đang đọc truyện *Cửu Cửu Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Hoàng hậu người thật nhân tâm

Thấy Lư Xuyên Minh Trương công chúa liền nứu tay áo của hấn nứu nộ nói.

"Đệ đệ giúp ta, cô ta ức hiếp ta." Lư Nhi Bình làm bộ mặt yếu đuối trên khóe mi rời vài giọt nước mắt, đôi mắt tròn xoe mong nước sáng long lanh khiến cho người ta không khỏi sao lòng.

"Người tại sao tỷ lại đánh tỷ tỷ của ta." Lư Xuyên Minh tỏ vẻ tức giận đôi mắt tối mịch như bị làn khói đen che lại trước sự tức giận.

"Đệ đệ ta thực không cố ý à!" Lư Lam Ngọc làm vẻ mặt ngây thơ vô tội ánh mắt đầy như một con cừu non chuẩn bị làm thức ăn cho con sói độc ác ham ăn.

"Không cố ý, ta đã thấy người đánh tỷ tỷ của ta còn dám chối sao"

"Vậy đệ không thấy tỷ tỷ đánh ta sao, ta chỉ là phản xạ lại thôi mà ta thực sự không cố ý à."

Nhóc con người tức giận cái gì chứ, đến bao giờ người có cái quyền ra hỏi tỷ tỷ của mình như vậy. À mà người có xem ta là tỷ tỷ của người đâu nhi. Được vậy hôm nay ta sẽ dạy cho người biết muốn đối phó với ta không dễ đâu.

Hấn tròn tròn mắt nhìn Lư Lam Ngọc.

"Phản xạ sao, có ai phản xạ mà lại đánh người mạnh như vậy không?"

"Người ta thực sự chỉ phản xạ thôi mà có cần quát người ta như vậy không!" Lư Lam Ngọc đưa tay lên che mặt, đầu hơn nhún xuống trên khóe mắt xuất hiện vài giọt nước mắt rơi trên gò má, trông nó lúc này rất là tội nghiệp chẳng khác nào một con cún con bị chủ nhân đá ra khỏi nhà.

"Người... người, thôi bỏ đi coi như ta cãi không lại người." Hấn đưa mắt nhìn Lư Nhi Bình rồi đưa vạt áo lên lau nước mắt cho cô.

"Chúng ta về thôi tỷ tỷ."

"Đệ đệ ta không cam tâm!" Cô đưa đôi mắt rom róm nước mắt nhìn Lư Xuyên Minh.

Lư Xuyên Minh không nói gì chỉ tránh ánh mắt của Lư Nhi Bình.

"Đệ xin lỗi, nhưng đệ không còn cách nào khác Trương Bá Châu và Hàn Phong Dực đang ở đây chúng ta không thể đối xử với cô ta như ngày thường được."

"Sao... sao, vậy chúng ta mau đi thôi, ở lại đây chỉ thêm mất mặt." Luru Nhi Bình vừa đi vừa che mặt để tránh ánh mắt của Trương Bá Châu.

"Ha ha ha ta không thể nhìn cười được nữa trông Luru Nhi Bình thật thảm hại nhìn thấy cô ta ta không thể nào nhìn cười" Trương Bá Châu ôm bụng cười một tràng hả hê.

"Sao các người lại ở đây, mà thôi các người đứng đây này giờ xem kịch chắc cũng đủ rồi chứ gì, xem xong rồi thì biến đi." Nó giương đôi mắt lạnh lùng như hổ băng ngàn năm lạnh lẽo lại u tối mù mịt nhìn Hàn Phong Dực.

Ặc, còn giận chuyện hôm đó sao, ta thật sự xin lỗi mà hôm đó là tại ta không đúng, ta sai nên ta mới thất lễ với muội. Ta đâu hề biết ta làm vậy khiến muội cảm thấy mình bị xem thường như vậy.

"Hề... ta chỉ mới tới thôi mà!" Trương Bá Châu bìa môi nhìn nàng.

"Xin lỗi nha tôi đang bận nên không tiếp hai huynh được nha." Đồ đáng ghét nhà người còn lâu bốn cô nương mới tiếp người.

"Vậy tại hạ xin cáo từ!" Hàn Phong Dực biết nó còn đang giận hấn nên hấn rút lui sớm, nếu cứ dây dưa ở đây mãi thì chỉ làm cho nó ghét hấn thêm thôi.

"Này Hàn Phong Dực huynh thật sự về sao?" Trương Bá Châu đưa mắt nhìn Hàn Phong Dực đi xa dần mà hàm hực nói.

"Vậy ta cũng xin cáo từ!" Hàn Phong Dực chết tiệt huynh dám bỏ lại ta một mình sao, huynh biết ta không biết đường mà bỏ ta lại sao, huynh đúng là con người vô lương tâm mà.

Luru Lam Ngọc lúc này đi tới đỡ Vân Ý đứng lên, nàng đưa tay phui đi lớp bụi dính trên người cô.

"Không sao chứ, có đau lắm không?" Nàng dương đôi mắt hiền hòa nhìn vào cô.

"Nô tỳ không sao, đa tạ công chúa quan tâm."

"Ta với em đâu phải xa lạ gì đừng khách sáo với ta như vậy."

"Vâng nô tỳ biết rồi ạ!"

"Thôi vào trong đi ta bôi thuốc cho chứ để khuôn mặt xưng lên hết rồi kia." Nó ân cần dìu cô vào trong phòng rồi đưa Vân Ý lên giường ngồi từ trong túi áo Luru Lam Ngọc lấy ra một lọ thuốc, nàng lấy thuốc bôi lên tay rồi thoa thuốc vào mặt cô.

"Còn đau không?"

Luru Lam Ngọc nhìn cô với ánh mắt dịu dàng, cái ánh mắt ấm áp mà cô chưa bao giờ có được từ một ai kể từ khi vào cung.

"Công chúa nô tỳ không sao."

"Không sao thì tốt, có ta ở đây kể từ bây giờ chẳng còn ai dám ức hiếp em nữa đâu." Vân Ý nghe công chúa nói xong thì trên môi xuất hiện một nụ cười ấm áp và hạnh phúc cô bởi vì tin tưởng vào Luru Lam Ngọc có thể tự bảo vệ bản thân và bảo vệ cô.

"Công chúa người nhất định phải cẩn thận sau chuyện này trưởng công chúa nhất định sẽ nói với hoàng hậu, hoàng hậu nhất định sẽ không tha cho người."

"Em không nói thì ta cũng quên mất trưởng công chúa có hoàng hậu chống lưng nên cô ta mới ngang ngược như vậy."

Luru Lam Ngọc suy nghĩ một hồi lâu thì ánh mắt bỗng lóe lên một nghĩ, trên môi xuất hiện một nụ cười gian xảo.

"Nếu việc đã vậy cho bằng tới nay ta nên đến thăm hoàng hậu vậy."

"Công chúa người không nên quá liều lĩnh."

Luru Lam Ngọc đưa tay lên xoa đầu an ủi Vân Ý, nàng biết Vân Ý lo cho nàng nên mới khuyên nàng không nên đi nhưng ý của nàng đã quyết thì chẳng ai có thể ngăn cản nổi.

"Em chuẩn bị cho ta một bộ hắc y tới nay ta sẽ xuất phát."

"Dạ vâng!"

Cô cúi người đi xuống, ánh mắt không khỏi lo lắng cho nàng nhưng cô cũng chẳng thể khuyên ngăn nàng được.

Luru Lam Ngọc một mình trong thư phòng mà lục lọi những quyển sách cũ trước đây vô tình nhặt được một bộ thư pháp cũ nát trong đống sách cũ, nàng đưa tay lật vào trang sách thì há hốc mồm mà ngạc nhiên.

"Giờ đây, đây chẳng lẽ là cách dạy khinh công trong truyền thuyết." Tốt tốt lắm, ta quả thật là may mắn mà ông trời đối xử với ta thật tốt à nha.

Lưu Lam Ngọc ngồi trong thư phòng cả ngày cuối cùng cũng lĩnh hội hết được bộ thư pháp liền sáng khoái mà bước ra ngoài hít thở không khí. Nàng vừa mới mở cửa ra thì trời đã sắp tối, nàng cũng chẳng ngạc nhiên gì vì nàng đã ngồi trong phòng rất lâu nên việc trời tối là điều hiển nhiên.

Lúc này người của nhà bếp đã đưa cơm tới Vân Ý mang thức ăn dọn lên bàn mà ngạc nhiên, thức ăn hôm này quả thật rất ngon toàn là những thứ mà cô chưa bao giờ được thấy chứ nói chi là ăn.

Công chúa thật lợi hại chỉ cần người ra tay thì việc gì cũng đâu vào đó cả.

"Công chúa mời người vào ăn cơm."

"Ừm ta biết rồi, em cũng ngồi xuống ăn chung đi!"

"Vâng!"

"Đồ của ta em chuẩn bị đến đâu rồi?"

"Dạ em đã chuẩn bị xong hết rồi, tuyệt đối không ai biết chuyện này."

"Được rồi em ăn cơm đi." Nó đưa tay gấp thức ăn vào chén của cô.

Ăn xong Lưu Lam Ngọc tranh thủ nghỉ ngơi một lát.

"Vân Ý nhớ lát nữa gọi ta dậy nha!"

"Vâng, nô tỳ biết rồi công chúa cứ an tâm."

Đến nửa đêm Vân Ý lấy người Lưu Lam Ngọc, nàng ngồi bật dậy ngáp một cái thật dài rồi thay y phục.

"Để ta xem quyền thư pháp mới học lợi hại như thế nào." Nàng nhún chân vài cái vận khí trong người vào đôi bàn chân thì thân thể trở nên nhẹ nhàng như chim nàng nhảy lên một cái thì chẳng mấy chốc đã lên nóc nhà. Lưu Lam Ngọc chạy nhẹ nhàng trên mái ngói mà chẳng hề phát ra một tiếng động.

Thật không ngờ kinh công trong truyền thuyết lại lợi hại như vậy, ta thật là hạnh phúc mà.

Ặc thật là sơ xuất mà ta quên hỏi Vân Ý cung của hoàng hậu ở đâu rồi chẳng kiểu này tìm tới sáng quá.

Trong lúc nó đang loay hoay không biết nên đi đường nào thì bỗng nó nghe được Quốc Công đang đi gặp hoàng hậu liền lén lút theo sau.

Nó lén đứng trên mái ngói nghe trộm hai người bọn họ nói chuyện.

"Quốc Công hình như hoàng thượng đã từ bỏ việc giết tiểu nha đầu Lưu Lam Ngọc rồi, đáng ghét biết vậy cái đêm nha đầu đó bị trúng độc ta đã sai người giết nàng cho xong."

"Việc này cũng không thể trách người được ta cũng không lường trước nha đầu đó lại thông minh như vậy, bây giờ chúng không nên bứt dây động rừng."

"Được rồi ta sẽ nghe lời người, nhưng ta kêu người đến đây không chỉ có chuyện này thôi đâu người cũng nên hiểu ý ta một chút đi chứ hả." Hoàng hậu xấp người lại gần Quốc Công tay sờ soạn vào ngực của hắn. Hắn cũng chiều theo ý của hoàng hậu mà bế nàng ta lên giường làm cái chuyện kinh thiên động, trái với luân thường đạo lý.

Lưu Lam Ngọc nhìn ở bên trên mà không khỏi cảm thấy buồn nôn mà nhìn đôi câu nam nữ đang nằm lẫn lộn trên giường. Nàng đang lúc nó muốn rời đi thì bên trong lại phát ra tiếng nói.

"Chùng nào thì tên cậu hoàng đế kia mới chết?"

"Người yên tâm mỗi ngày ta đều bỏ một ít độc vào thuốc của hắn sớm muộn gì hắn cũng chết, lúc đó ta sẽ đưa Minh nhi của chúng ta lên ngôi."

"Còn con gái của ta nàng tính sao?"

"Ta sẽ cho nó lấy thái tử Trương Bá Châu, người thấy thế nào"

"Ta theo ý nàng."

Lưu Lam Ngọc lúc này không khỏi ngỡ ngàng một lúc thì ra Lưu Bình Nhi và Lưu Xuyên Minh lại là kết quả của đôi gian phu dâm phụ đó, hèn chi nàng cũng là con gái của bà ta nhưng bà ta lại muốn giết nàng. Hôm nay đến thăm hoàng hậu thu hoạch cũng không ít không uổng công ta nửa đêm lại tới đây.

Link thảo luận-góp ý: <http://truyen.org/threads/thao-luan-gop-y-nhung-tac-pham-cua-toc-xanh.15012/>

Bạn đang đọc truyện *Cửu Cửu Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Cầu nô tài đến bao giờ tới lượt người dạy dỗ người của ta#8203;

Luru Lam Ngọc từ bên ngoài bước tới cửa phòng, bàn tay mềm mại khẽ mở cánh cửa phòng một lần gió nhẹ thổi vào mang theo vài chiếc lá khô vào phòng. Nàng đưa tay khép nhẹ cánh cửa phòng nhưng cũng không khỏi phát ra vài tiếng động nhỏ. Vân Ý nghe thấy tiếng động đang nằm dài trên bàn thì vội đứng dậy giương mắt nhìn về phía Luru Lam Ngọc.

"Chủ từ người đã về rồi." Vân Ý hớn hờ nhìn Luru Lam Ngọc đầy vui vẻ.

"Sao còn chưa ngủ?" Nàng nheo mày nhìn cô.

"Em chờ chủ từ, em lo cho chủ từ, em không thể ngủ được."

Lời nói của cô cứ văng vẳng vang từng đợt vào tai của nàng. Nàng xúc động ánh mắt đầy lưu luyến nhìn vào cô, giờ đây nó không còn là Luru Lam Ngọc nữa mà nó bây giờ là Anh Đào nhìn Vân Ý như nhìn A Nga bạn thanh mai trúc mã của nó. Anh Đào tiến về phía Vân Ý đưa đôi bàn tay khanh mãnh ôm lấy cô vào lòng ngực mà thốt lên.

"A Nga tớ rất nhớ cậu."

Vân Ý chẳng hiểu gì cả nhưng cô vẫn hiểu được chủ từ của mình đang cần một người bên cạnh. Cô đưa đôi bàn tay khéo léo của mình mà vuốt nhẹ lên đôi vai mảnh mai của nàng.

"Chủ từ đừng buồn em sẽ mãi ở bên cạnh chủ từ." Vân Ý nói nhỏ vào tai nàng, đó là lời an ủi của Vân Ý dành cho nó cũng là lời từ chính đáy lòng cô.

Anh Đào ngay sau đó liền lấy lại tinh thần và trở về làm Luru Lam Ngọc. Nàng khẽ đẩy cô ra giường đôi mắt hoe đỏ lên nhìn cô.

"Được rồi ta không sao em đi nghỉ đi." Luru Lam Ngọc nghiêm giọng.

"Chủ từ như vậy có ổn không?" Vân Ý nhìn Luru Lam Ngọc mắt đầy lo lắng.

"Ta ổn em đi nghỉ đi." Luru Lam Ngọc cương quyết.

"Àn, chủ từ!" Vân Ý quay người đi nhưng vẫn không yên tâm, cô ngoảnh mặt lại nhìn nàng một cái rồi mới đi ra.

Sáng hôm sau khi Vân Ý mang đồ ăn sáng đến thì chẳng thấy Luru Lam Ngọc đâu cả, cô vội chạy ra ngoài vườn để tìm nàng. Cô vừa chạy vừa nhìn xung quanh, trong lòng không khỏi lo cho nàng. Cô vội chạy nên chẳng nhìn trước nhìn sau nên đã đụng vào một cung nữ tầm khoảng 23 tuổi. Cú va chạm khiến hai người ngã nhào xuống đất. Cô cung nữ bị Vân Ý đụng ngã được các cung nữ bên cạnh đỡ đứng lên.

"Này Nhục Bình cô có sao không?" Một cung nữ khác tên là Phi Nhi đỡ cô dậy hỏi?

Nhục Bình đỡ dậy nhất thời choáng váng một chút nhưng ngay sau đó đã hồi phục lại tinh thần.

"Tiểu nô tài này là ai mà dám đụng trúng ta chứ, người có biết ta là ai không, ta là nhất phẩm cung nữ hầu hạ bên cạnh hoàng hậu." Nhục Bình tròn mắt nhìn Vân Ý mà quát.

Vân Ý lúc này từ dưới đất bò dậy đứng lên vội cúi đầu về mặt đầy hối lỗi xen lẫn sợ hãi.

"Tôi xin lỗi, tôi thật sự không cố ý, xin hãy tha cho tôi."

"A... đây chẳng phải là nha đầu hầu hạ bên con tiểu phế vật nhị công chúa sao." Cung nữ Phi Nhi mỉa mai.

Vân Ý nghe bọn họ nói xấu chủ từ thì không chịu được mà lên tiếng.

"Chủ từ của ta không phải phế vật, người là một người tài giỏi." Vân Ý quát vào thẳng mặt bọn họ.

Cung nữ Nhục Bình thuận tay tát vào mặt Vân Ý một cái rõ đau.

"Ta nói cô ta là phế vật thì thế nào, dù cho cô ta có ở đây thì làm được gì ta, cô ta vĩnh viễn chỉ là một phế vật không hơn không kém."

"Chát." Luru Lam Ngọc từ đằng sau Vân Ý xuất hiện tát lên mặt cung nữ Nhục Bình một cái.

"Người nghĩ ta không dám làm gì người sao, Lưu Nhi Bình ta còn dám đánh nói chỉ là bọn hạ nhân các người."

Nhược Bình ôm mặt gương đôi mắt đầy run rẩy nhìn Lưu Lam Ngọc.

"Ta... ta là người của hoàng hậu... sao người dám."

Lưu Lam Ngọc cười lạnh gương đôi mắt đầy sát khí nhìn Nhược Bình.

"Cung nữ của hoàng hậu thì sao chứ."

Lúc này Nhược Bình càng thêm run rẩy giọng nói càng thêm phần sợ hãi. "Người... người, dám đánh ta hoàng hậu sẽ không tha cho người đâu."

"Ha ha ha người đã đánh người của ta lại còn mắng ta, ta giáo huấn người là lẽ đương nhiên, hoàng hậu dù muốn giúp cũng giúp cũng giúp không được." Nàng gương đôi mắt lạnh như băng mà nhìn đám người của hoàng hậu.

"Vân Ý lấy roi cho ta."

Vân Ý nghe vậy liền chạy đi một cành cây khô đưa cho Lưu Lam Ngọc. Cô cầm lấy cành cây đưa cho Lưu Lam Ngọc. Nàng cầm cành cây đưa lên tay nhìn qua một lượt.

"Cành cây này rất chắc, được... được."

"Người... người muốn làm gì?" Nhược Bình run rẩy.

Lưu Lam Ngọc nhìn cô ta run sợ lại càng thêm phần khích thuận tay quát cô một roi mạnh cửa vào da thịt cô ta khiến cô ta không khỏi đau đớn mà la lên. Máu từ chỗ vết thương không ngừng tuôn ra. Cứ thế hết roi này rồi đến roi khác đến roi thứ mười, cô ta chịu không nổi đau đớn mà ngất xỉu. Đám cung nữ đi bên cạnh cô ta thấy vậy liền quỳ xuống xin tha mạng. Lưu Lam Ngọc phát tay ra hiệu tha cho bọn họ. Bọn họ liền vội vã đưa Nhược Bình trở về điều trị.

Lưu Lam Ngọc đưa tay héo Vân Ý lên, nàng lấy từ trong ống tay áo ra một chiếc khăn tay đưa cho Vân Ý.

"Sao em lại ra đây?" Lưu Lam Ngọc nghiêm giọng hai mắt trừng Vân Ý.

Từ trong đôi mắt của Lưu Lam Ngọc Vân Ý có thể thấy thoáng qua đó là sự lạnh lùng nhưng cũng ẩn chứa tâm tư tình cảm của một cô gái mới tuổi đôi mươi.

"Em mang thức ăn vào phòng nhưng không thấy chủ tử đâu nên em đi tìm chủ tử nhưng không ngờ lại đụng trúng người hầu của hoàng hậu." Vân Ý cuối đầu làm bộ mặt hối lỗi hai mắt lại rung rung nước mắt như sắp khóc.

"Thôi được rồi, ta đói bụng rồi chúng ta vào ăn thôi!" Lưu Lam Ngọc đưa tay kéo tay của Vân Ý mà chạy về phòng, trên môi nó lúc này xuất hiện một đường cong. Có lẽ đó là nụ cười ngây thơ không âm mưu tính toán của Lưu Lam Ngọc kể từ khi xuyên không đến chốn hoàng cung đầy âm mưu và thủ đoạn này.

Sau khi Lưu Lam Ngọc và Vân Ý rời khỏi từ trên cành cây vài cái lá bắt đầu lay động. Trên cành cây cao có một nam tử mặc một bộ y phục màu trắng trên môi xuất hiện một nụ cười mà mọi rồi biến mất nhanh chóng.

"Thật không ngờ nhị công chúa phế vật mà thiên hạ hay đồn lại bá đạo như vậy, thật không uống công ta đột nhập vào hoàng cung à."

Vừa nói dứt câu người nam nhân mặc bạch y liền dùng khinh công bay lên nóc nhà và biến mất mà không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Link thảo luận-góp ý: <http://truyen.org/threads/thao-luan-gop-y-nhung-tac-pham-cua-toc-xanh.15012/>

Bạn đang đọc truyện *Cửu Cửu Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Lưu Lam Ngọc lần này cô chết chắc#8203;

Trương công chúa Lưu Nhi Bình vẫn còn ám ức về cái bạt tai của Lưu Lam Ngọc đã giáng xuống cho cô ta. Lưu Nhi Bình tức lắm chỉ muốn đánh Lưu Lam Ngọc thật đau ngay lúc ấy, nhưng trở treo sao lúc ấy thái tử Trương Bá Châu lại có mặt ở đây cô không làm sao có thể đánh nó được, làm như vậy chẳng khác gì bôi nhọ thanh danh của cô.

Lưu Nhi Bình càng nghĩ lại càng thấy tức giận cô không thể bỏ qua việc này dễ dàng được như vậy há chẳng phải cô khẳng định Lưu Lam Ngọc có thể

hạ nhục cô. Không không thể như vậy phải dạy cho Luru Lam Ngọc một bài học nếu không nàng ta sau này sẽ không coi mình ra gì nữa.

Phải! Mình phải dạy cho Luru Lam Ngọc một bài học thích đáng nhưng mình phải làm sao đây, Luru Lam Ngọc không còn là cái thứ phế vật ngu ngốc mà cô thường bắt nạt như trước đây nữa. Luru Lam Ngọc giờ đây đã thay đổi nàng ta trở nên thông minh nhạy bén và có tài nghệ nàng ta giờ đây là một đối thủ đáng gờm của cô.

Chẳng lẽ không còn cách nào để dạy cho nàng ta một bài học hay sao. Nghĩ đến đây hai mắt Luru Nhi Bình lại sáng lên. Phải! Nếu mình không xử lý được Luru Lam Ngọc thì mình có thể nhờ mẫu hậu, mẫu hậu là người yêu thương mình nhất chắc chắn mẫu hậu sẽ giúp mình cho Luru Lam Ngọc một bài học thích đáng.

Nghĩ là làm Luru Nhi Bình sai người chuẩn bị một chút điểm tâm cho mình. Luru Nhi Bình thay một bộ y phục màu hồng phấn phần áo trên thì bó sát vào người còn phần chân váy thì xoe ra như một đóa hoa thủy tiên sáng lấp lánh. Thân hình của Luru Nhi Bình đã đẹp lại mặc bộ y phục này vào cộng thêm khuôn mặt thanh tú đôi môi đỏ mọng và dáng đi uyển chuyển thì cô chẳng khác nào một tiên nữ hạ phàm.

Luru Nhi Bình cùng đám cung nữ của mình đi đến cung Càng Chánh.

“Nữ nhi tham kiến mẫu hậu, chúc mẫu hậu bách niên giai lão vạn sự như ý.” Luru Nhi Bình hơi quỳ gối hai tay thì đưa sang một bên hông mà hành lễ với hoàng hậu.

“Miễn lễ, con mau lại đây ngồi với ai gia.” Hoàng hậu phát tay miễn lễ cho Luru Nhi Bình.

Luru Nhi Bình nghe lời mà đi lại gần chỗ hoàng hậu và ngồi xuống.

“Nói xem hôm nay con gái cung của ta đến thăm ta hay có việc gì muốn cầu xin nào!”

“Mẫu hậu con đem đến đây món điểm tâm mà người thích ăn nhất đấy ạ.” Luru Nhi Bình vừa cười vừa nói với hoàng hậu.

“Người đầu mau mang điểm tâm ta chuẩn bị cho hoàng hậu vào đây.”

Tiếng bước chân của cung nữ bưng điểm tâm đi vào hành lễ với hoàng hậu xong cô gái bưng điểm tâm đưa tới cho hoàng hậu rồi lui xuống. Hoàng hậu tay bưng chén chè múc một muỗng cho vào miệng rồi lấy khăn tay chùi miệng.

“Mẫu hậu người thấy sao ạ!”

“Rất ngon!”

“Được rồi nói đi có chuyện gì?”

“Mẫu hậu thật ra con còn muốn nhờ mẫu hậu dạy cho Luru Lam Ngọc một bài học, hôm qua con bị nàng ta đã thương nữ nhi lại còn ngay trước mắt của thái tử Liên Quốc mới nhục này con không thể nào nhịn được.”

Thật không ngờ Luru Lam Ngọc lại quá quắc như vậy nếu không phải người đó nói tạm thời không được làm hại đến Luru Lam Ngọc thì ta đã hạ thủ với nàng ta.

“Chuyện này sau này hãy nói tiếp bây giờ ai gia mệt rồi, ai gia đi nghỉ đây con về đi.”

“Mẫu hậu, mẫu hậu à!”

“Hoàng hậu bộ y phục mới của người đã bị Vân Ý người của nhị công chúa làm bẩn, nô tỳ trách mắng Vân Ý thì bị nhị công chúa ra tay đánh, Nhục Bình vì vậy mà bị đánh đến khắp người trọng thương nữa sống nữa chết.” Cô cung nữ kể lại mà hai mắt không khỏi tuôn lệ.

“Thật là quá quắc thật không ngờ nàng ta lại không xem ta ra gì.” Hoàng hậu tức giận tay đập mạnh vào bàn hai mắt tròn tròn đỏ hoe.

“Mẫu hậu xin người bớt giận người không thể để cho Luru Lam Ngọc muốn làm gì thì làm nữa người phải dạy bảo lại nàng ta để cho nàng ta biết vị trí của mình ở đâu.”

“Ừm! Con nói cũng có lý xem ra ai gia phải dạy lại đứa con nghịch này rồi.”

Hoàng hậu trầm tư suy nghĩ một lát rồi kêu một cung nữ lại gần nói nhỏ vào tai cô cung nữ điều gì đó rồi cho cô cung nữ lui ra làm việc. Trên khóe môi hoàng hậu nở một nụ cười nham hiểm tà mị đến mức khiến cho Luru Nhi Bình ngồi bên cạnh không khỏi rung mình một cái.

Luru Lam Ngọc ta đã khoan dung cho người sống lâu thêm một chút nhưng người lại chê sao ta lại cho người sống quá lâu, vậy đừng trách sao ta ra tay độc ác.

Luru Nhi Bình ngồi bên cạnh cảm thấy rất hả hê trên môi không khỏi xuất hiện một nụ cười tà mị. Tội chờ xem kết cục của cô ra thế nào, những ai dám chống đối tội đều phải lạnh cái kết quả thích đáng.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Cửu Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Bốn lần ám sát Luru Lam Ngọc#8203;

Một cô cung nữ bụng thức ăn sáng vào phòng của Luru Lam Ngọc, cô cung nữ gõ cửa phòng, nghe thấy tiếng gõ cửa Vân Ý chạy ra mở cửa thấy có người mang thức ăn đến liền dùng mâm thử độc thấy không có gì khả nghi thì liền nói với cô cung nữ.

“Đặt trên bàn bên này.” Vân Ý chỉ cho cô cung nữ chỗ đặt khay thức ăn xuống.

Cô cung nữ đặt khay thức ăn lên bàn rồi ra về, Vân Ý chạy vào phòng mời Luru Lam Ngọc ra ăn. Luru Lam Ngọc bước ra trên mặt còn hiện ra vẻ ngạc nhiên có lẽ là do tối qua cô luyện công suốt đêm nên bây giờ mới cảm thấy buồn ngủ như vậy.

Luru Lam Ngọc cầm đũa lên gấp thức ăn thì thấy bên ngoài cửa có người nhìn vào, nàng đặt đũa xuống rồi nhìn vào người bên ngoài đôi mắt có vẻ thất vọng. Luru Lam Ngọc lại đưa thức ăn lên gần cho vào miệng thì lại thấy khuôn mặt của người bên ngoài hớn hờ vui hẳn lên. Lúc này Luru Lam Ngọc mới nghi ngờ chỗ thức ăn này có vấn đề liền làm bộ trượt tay mà làm bể mất cái chén.

Vân Ý đứng bên cạnh mà giật thót tim

“Chủ tử người không sao chứ?”

“Chỉ là bể cái chén thôi, đem thức ăn trên bàn đồ hết cho ta rồi dặn người của ngự thiện phòng làm lại thức ăn, thức ăn trên bàn nguội hết rồi.”

“Vâng ạ nô tỳ đi ngay!”

Vân Ý vừa chuẩn bị đi ra thì người cung nữ bên ngoài đã đi mất.

----- (Hoa viên) -----

Luru Lam Ngọc bước từng bước nhẹ nhàng uyển chuyển đi trên nền gạch bên cạnh là những chậu hoa được chăm sóc kỹ lưỡng giờ đã nở hoa, mùi hương của những bông hoa thơm ngát lôi kéo những con bướm tới lấy mật chúng cứ kéo nhau tới, hết con này đến con khác tạo thành đàn, khung cảnh này thật khiến cho người ta không khỏi cảm thán nhất là khi có một mỹ nhân như Luru Lam Ngọc đứng bên cạnh.

“Vân Ý em thấy ta đối với em thế nào?” Vừa đi Luru Lam Ngọc vừa hỏi Vân Ý.

“Chủ tử đối với em rất tốt, người luôn nói cho em biết tất cả mọi chuyện của người.”

“Vậy nếu ta bảo em làm những chuyện mình không thích làm thì em có giận ta không.”

“Không, em sẽ không giận người, nếu không có chủ tử không biết nô tỳ có còn sống được đến ngày hôm nay hay không.”

“Tốt! Tốt lắm, em lại đây ta muốn nhờ em làm cái này.”

Luru Lam Ngọc nói nhỏ vào tai của Vân Ý.

“Nhớ đừng để ai biết, nếu không ta không giữ được tính mạng cho em đâu” Luru Lam Ngọc nghiêm giọng nhắc nhở Vân Ý.

“Vâng, nô tỳ biết phải làm thế nào ạ, chủ tử đừng lo.” Vân Ý đưa tay lên trước ngực khẳng định với Luru Lam Ngọc.

“Được rồi em lui đi.” Luru Lam Ngọc phất tay cho Vân Ý lui.

Từ trong bụi cỏ bên cạnh phát ra tiếng sột soạt Luru Lam Ngọc biết là có người theo dõi nên mới cố ý cho Vân Ý lui ra, Luru Lam Ngọc muốn xem bọn họ muốn làm gì?

Luru Lam Ngọc vỗ như không để ý gì tới xung quanh thì trong bụi bọn họ bắt đầu hành động, từ trong bụi cây có hai con rắn độc bò ra bọn chúng theo phản xạ mà bò đến nơi có mùi hương tỏa ra ngạt ngào nhất, mà nơi đó không ở đâu khác chính là mùi hương toát ra trên người Luru Lam Ngọc. Bởi lẽ trên người của hoàng thân quốc thích lúc nào cũng có một túi thơm do ngự y điều chế để hút ẩm trên cơ thể và Luru Lam Ngọc cũng không ngoại lệ.

Luru Lam Ngọc đang chuẩn bị ra tay thì lúc này Trương Bá Châu ở đâu xông ra dùng phi tiêu giết hai con rắn. Trương Bá Châu chạy đến bên Luru Lam Ngọc đưa tay nắm lấy bả vai của nó mà lắc mạnh.

“Nàng có sao không, có bị thương ở đâu không?”

“Trương Bá Châu người muốn giết bọn công chúa đến chết à.”

“À xin lỗi!” Trương Bá Châu ngừng lắc vai Lư Lam Ngọc và thụt tay của mình lại.

Lư Lam Ngọc đưa tay lên trán định thần lại rồi nhìn vào bụi cây đằng đó. Hờ người đã đi rồi, chết tiệt tất cả là tại cái tên thích lo chuyện bao đồng này, tự nhiên ở đâu chui ra phá mất chuyện tốt của ta. Người đã đi rồi thì lấy ai mà hỏi cung đây.

“Sao người lại ở đây?” Lư Lam Ngọc lạnh giọng, đôi mắt toát lên luồn mây đen như giải xương mù vừa kỳ bí vừa mê hoặc.

Trương Bá Châu nhìn vào đôi mắt của Lư Lam Ngọc sắc mặt thoát ửng đỏ, tim có đôi chút đập nhanh.

“Ta... ta đi dạo tình cơ gặp nàng ở đây, thấy nàng gặp nguy hiểm nên ta đến cứu.”

“Vậy thì đa tạ thái tử đã ra tay cứu giúp!”

“Không có gì ta là nam nhi thì phải bảo vệ cho nữ nhi yếu đuối chứ.” Trương Bá Châu có phần tự đắc trong câu nói của mình.

Nữ nhi yếu đuối sao người mới yếu đuối ấy, ta đâu cần người bảo vệ, tự dung ở đâu chui ra đi phá chuyện của người ta lại bảo là ta yếu đuối.

Trương Bá Châu thấy không an tâm cho Lư Lam Ngọc về phòng một mình nên đã đề nghị với Lư Lam Ngọc.

“Trời cũng đã xế chiều hay ta đưa nàng về cung nghỉ ngơi.”

“Đa tạ thái tử! Mời.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện chẳng mấy chốc đã đến nơi.

“Lam Ngọc xin cảm tạ thái tử, trời cũng đã tối Lam Ngọc xin phép vào phòng nghỉ ngơi, mời thái tử lui gót.”

“Vậy ta đi đây, nàng nghỉ ngơi cho tốt nha!”

Trương Bá Châu vừa đi thì nụ cười giả tạo trên môi Lư Lam Ngọc vụt tắt. Lư Lam Ngọc khép cửa phòng lại rồi vào bên trong phòng tắm, vừa mới vào cửa thì đã có một gã nam nhân mặc bộ hắc bào trên tay cầm thanh gươm xông ra chém Lư Lam Ngọc.

Vì quá bất ngờ Lư Lam Ngọc bị tên hắc y nhân chém trúng một đao, máu từ trên cánh tay nàng nhỏ xuống từng giọt từng giọt xuống nền gạch.

“Ai sai người đến đây?”

“Đừng nhiều lời mau nạp mạng đi.”

Tên hắc y nhân lại xông lên định hạ thủ thì từ trên tay của Lư Lam Ngọc phóng ra ba cây trâm nhỏ như cây kim đâm vào nội tạng của tên hắc y nhân. Ngay lập tức tên hắc y nhân ngã quỵ xuống đất trên mặt hiện lên vẻ đau đớn.

“Nói mau ai sai người đến đây, nếu còn không nói ta cho người đau đớn đến chết.”

“Ta nói! Ta nói, hoàng hậu sai ta đến giết người.”

Vừa nói dứt câu Lư Lam Ngọc phóng thêm một cây trâm vào thái dương của tên hắc y nhân, ngay lập tức tên hắc y nhân tắt thở.

Vân Ý bên ở bên ngoài nghe thấy tiếng động liền chạy vào thì thấy tên hắc y nhân nằm trên đất, còn Lư Lam Ngọc thì bị trọng thương nhìn Vân Ý cũng hiểu nôm na phần nào sự việc.

“Chủ tử người không sao chứ?”

“Ta không sao em mau xử lí cái xác rồi đi lấy ít thuốc trị thương cho ta.”

“Dạ vâng nô tỳ làm ngay!”

Ở bên ngoài cửa sổ có một cô cung nữ đã nhìn thấy hết mọi chuyện, cô ta định đi bẩm báo với đồng bọn thì lại đập trúng phải một cành cây mà phát ra tiếng động. Lư Lam Ngọc ngồi trong phòng đang băng bó vết thương thì nghe tiếng động.

“Ai đó?”

Lập tức cô cung nữ liền chạy đi Lư Lam Ngọc thấy vậy liền chạy theo sau nàng ta, nhưng khi đến một tấm cung đã bị bỏ hoang cách đây nhiều năm thì lại chẳng thấy tung tích của nàng ta đâu.

Lư Lam Ngọc đang rối rĩ thì từ đằng sau có một bàn tay đẩy nó vào một cái giếng gần đó, Lư Lam Ngọc chẳng kịp phản xạ nên đã bị đẩy xuống miệng giếng sâu hun hút ấy, bên trên chỉ còn nghe lại tiếng la thất thanh của nó mà thôi.

Chương 14: Thoát chết#8203;

“Ti tách, ti tách.” Những giọt nước từ trên miệng giếng rơi xuống bắn đầy mặt vào Lư Lam Ngọc.

Bên dưới đáy giếng sâu thăm thẳm, tối mịt ấy là một hang động. Vì ngã từ trên cao xuống thân lại mang trọng thương nên Lư Lam Ngọc đã bất tỉnh ở đây hai ngày hai đêm.

Đôi mi Lư Lam Ngọc khẽ rung lên, mắt bắt đầu mở ra. Nàng đưa tay chống xuống đất để có sức đứng dậy. Sau một hồi chật vật thì Lư Lam Ngọc mới có thể đứng lên được. Nàng đưa tay bám vào vách đá men theo đó mà đi.

“Chết tiệt đây là lần đầu tiên trong cuộc đời mình lâm vào hoàn cảnh thế thảm như thế này, cũng tại mình quá khinh địch.” Nàng tự trách mắng bản thân.

“Thật không ngờ trong miệng giếng lại có một hang động lớn như thế này, nếu không phải là giếng nước đã cạn thì mình lần này chết chắc”

Trên vách đá này ẩm ướt như vậy cộng thêm bùn đất phía dưới, trong hang lại có nhiều chim, những điều này có thể thấy rằng trong hang này có một con suối thông ra ngoài.

Đi được một đoạn thì Lư Lam Ngọc gặp được một con suối, bên dưới mặt nước có rất nhiều cá nên thu hút được nhiều đàn chim làm tổ quanh đây.

Lư Lam Ngọc đưa tay hứng một ít nước trong con suối để uống nàng có thể cảm nhận được hàn khí trong nước, nước ở đây còn lạnh hơn cả băng đá.

“Nước ở đây vừa trong lại chứa đầy hàn khí nhất định là một nơi trị thương lý tưởng.” Nàng cười nhẹ.

Nghĩ là làm Lư Lam Ngọc cúi y phục, nàng đưa đôi chân thon gọn trắng nõn của mình xuống dưới nước, lúc đầu tiếp xúc với nước lạnh cơ thể không khỏi rung lên nhưng sau vài phút thì cơ thể của nàng đã chấp nhận được hơi lạnh ở đây. Lư Lam Ngọc bắt đầu đưa hết thân hình của mình xuống dưới làn nước lạnh.

Sau vài canh giờ tự khí để chữa thương thì vết thương bắt đầu khép miệng lại, máu cũng không còn chảy nữa.

“Hai hôm nay không ăn gì, bây giờ đói bụng quá đi.” Lư Lam Ngọc đưa tay xoa bụng.

“Phải bắt cá mới được à!”

Sau hai tiếng bắt cá cuối cùng Lư Lam Ngọc vẫn không bắt được con nào. Bởi vì cá ở đây vừa nhanh nhẹn lại trơn mỗi lần tưởng đã bắt được lại để cho cá chạy mất.

Lư Lam Ngọc đuối sức nhìn đàn cá chạy tung tăn xung quanh mình như đang chế nhạo nàng sẽ không bao giờ bắt được chúng. Lư Lam Ngọc tức lắm tại sao mình lại không bắt được một con cá nào, chợt một con chim bay lại gần nàng bởi vì xung quanh nàng có rất nhiều cá. Mỏ con chim đâm thẳng xuống mặt nước đôi cánh lướt sát mặt nước lúc con chim ngóc đầu lên thì trên miệng của nó là một con cá to.

Lư Lam Ngọc chợt nghĩ tại sao con chim đó có thể bắt được cá mà nàng lại không bắt được. Nàng ngồi đắm chiêu vừa suy nghĩ vừa nhìn vào đàn chim đang bắt cá, lòng luôn tự hỏi một câu tại sao.

Lư Lam Ngọc nhắm mắt lại, trong đầu luôn nghĩ tới những hướng chạy của đàn và cách bắt cá của bầy chim. Trong vô thức nhất thời làm theo những động tác ấy, dòng nước bắt đầu di chuyển. Bàn tay của Lư Lam Ngọc di chuyển khéo léo nhanh nhẹn trong nháy mắt đã bắt được một con cá to.

Lư Lam Ngọc mở mắt ra, trong lòng không khỏi vui mừng. Cầm con cá to lên bờ, Lư Lam Ngọc mặc lại y phục rồi đi nhặt từng nhánh củi khô ven hang động. Được một lúc thì số củi thu thập được cũng đã đủ dùng.

Lư Lam Ngọc lấy một cành củi khô dùng lực cạ mạnh vào vách đá, cành củi lập tức lên lửa. Lư Lam Ngọc lập tức ném cành củi đã lên lửa vào trong đống củi đã chuẩn bị sẵn. Chờ lửa cháy lớn nó xâu con cá vào một cành củi thẳng và nướng lên.

Sau khi lấp đầy được cái bụng đói thì Lư Lam Ngọc nghĩ tới việc trời khời đây. Nàng nem theo con suối cuối cùng cũng nhìn thấy cửa hang.

Bên ngoài cửa hang là một khu rừng rậm rạp lớn với đủ các loài động thực vật.

Lư Lam Ngọc bước ra nhìn ngó xung quanh, trời cũng đã tối nơi đây lại xa lạ như vậy nên nàng đành quay lại vào hang chờ ngày mai xuất phát.

Sáng sớm hôm sau, sau khi thức dậy Lưu Lam Ngọc chuẩn bị một ít đồ rồi xuất phát.

Tối trưa nàng đi tới gần một con suối, trời nóng nực lại đi đường mệt mỏi nên Lưu Lam Ngọc quyết định cởi y phục và xuống suối tắm rửa.

“Cuối cùng cũng bắt được mi, mi chạy nhanh thật đấy.” Một nam tử tầm khoảng mười tám tuổi trên người mặc một bộ y phục màu xanh nhạt trên vai là cây cung và mũi tên, trên tay cầm một con thỏ nói miệng không khỏi cười phẩn khởi khi bắt được chiến lợi phẩm.

Nam tử đi tới gần con suối để rửa mặt, nghe thấy tiếng động là ánh mắt sắc bén không khỏi liếc nhìn mọi thứ xung quanh. Vừa nhìn về bên trái thì một hình ảnh hết sức gợi cảm khiến chàng không khỏi đỏ mặt. Đập vào mắt chàng lúc này là một thân hình của một cô nương có một làn da trắng nõn, thâm hình thon gọn gợi cảm các đường cong trên cơ thể đều nở lấm đốm chỗ, mái tóc cô gái dài che hết một bên bờ vai trắng nõn mà cô gái ấy không ai khác chính là Lưu Lam Ngọc.

Chàng trai vội che mắt lại miệng nói lớn một tiếng.

“Xin lỗi... tôi... không có ý nhìn trộm.” Chàng luống cuống.

Lưu Lam Ngọc giật mình quay đầu lại, thấy có người lạ liền thay vội y phục với tốc độ rất nhanh.

Lưu Lam Ngọc liền đi tới tay phải nắm lấy áo chàng trai tay trái cầm đoản đao kề sát vào cổ chàng trai.

“Người đã nhìn thấy cái gì?”

“Tôi nhìn thấy hết, cô nương yên tâm dù tôi không có ý nhưng tôi sẽ chịu trách nhiệm với cô.” Chàng tự tin khẳng định.

Nếu ở đây có thợ săn thì chắc chắn phải có lang mặc gần đây, nếu hắn đã muốn chịu trách nhiệm với nàng như vậy sao nàng không thử thu nạp hắn, biết đâu sau này có lợi cho nàng.

“Được nếu như người muốn chịu trách nhiệm với ta như vậy thì ta sẽ trọng lượng mà tha cho người nhưng có điều...” Nàng tỏ ra thần bí.

“Điều gì?” Chàng thắc mắc.

“Người phải làm người hầu cho ta, người thấy thế nào?”

“Chuyện này...” Chàng suy tư vài giây.

“Ta không ép người à, cái này là do chính miệng người nói là muốn chịu trách nhiệm với ta, chẳng lẽ lời nói của người không đáng tin cậy sao.” Nàng cười đắc ý chọc hấn.

“Được rồi ta làm, nàng cứ tin ở ta ta nói được làm được.” Hắn đưa tay vỗ vào ngực khẳng định.

Đúng là đồ ngốc mới nói khích mấy câu mà đã mắc bẫy, sao mình thấy mình thông minh thế nhĩ mình càng ngày càng yêu mình hơn.

-oOo-

Siêu lười tác giả có lời muốn nói: nữ chính à tỷ quên là mình bị nhìn thấy hết rồi sao, sao giờ phút này mà tỷ còn tính toán được vậy. Lúc tỷ kề dao vào sát cổ chàng trai thì ta tưởng tỷ sẽ chém hấn chứ ai ngờ...

Nữ chính: Có sau đâu chỉ là nhìn thấy ở đằng sau thôi mà với lại bị nhìn thấy cũng đâu mất miếng thịt nào đâu.

Nam chính (chưa xuất hiện): tên tiểu tử nào dám nhìn trộm vợ ông tám hã, ông mà biết là ông bầm nó ra.

Tác giả: nữ chính quá bá đạo tác giả cạn lời.

Thảo luận góp ý: <http://truyen.org/threads/thao-luan-gop-y-nhung-tac-pham-cua-toc-xanh.15012/>

Bạn đang đọc truyện *Cửu Cửu Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Có sư phụ là thần y

Khi đã đạt được mục đích Lưu Lam Ngọc mới chịu thả cổ áo hấn ra. Nàng đứng lên chỉnh lại y phục rồi sắp xếp lại đồ đạc.

Hắn cũng đứng lên mặt vẫn còn đỏ bởi vì tư thế lúc nãy, mà cũng phải thôi khi một người phụ nữ ngồi lên mình người đàn ông lại còn cúi sát lại gần thì

làm sao rảnh khỏi việc ngưng ngưng chứ.

Hắn đi tới cạnh Luru Lam Ngọc.

“Tại hạ tên là Bảo Quốc Thắng, không biết quý danh của cô nương là gì?”

Luru Lam Ngọc liếc nhìn hắn một cái trong lòng thầm nghĩ, dù là mình đã thoát chết nhưng cũng không thể để lộ thân phận, bên ngoài giang hồ nguy hiểm trùng trùng tốt nhất là nên dùng tên giả.

“Gọi ta là Thu Nhi, à người đưa ta về nhà người đi.”

Bảo Quốc Thắng thầm nghĩ Thu Nhi chắc chắn là người từ nơi khác đến bởi vì giọng nói có vẻ khác với các thôn nữ nơi đây cộng thêm hành trang nàng ta đeo trên vai nên chắc chưa có chỗ ở, cũng may nhà hắn có một muội muội, Thu Nhi cô nương có thể ngủ chung với muội muội của hắn.

“Ừm! Cô nương mời đi theo tôi, nhà tôi ở dưới chân núi thôi, đi một đoạn là tới.”

Luru Lam Ngọc đi theo Bảo Quốc Thắng xuống chân núi, dọc đường đi nàng có để ý xung quanh có rất nhiều thảo dược, nếu nàng hái chúng đi bán thì cũng được bội tiền hoặc nàng cũng có thể hành nghề y để kiếm miếng cơm qua ngày. Khổ nỗi y thuật của nàng chẳng tới đâu, hầu như chỉ toàn tự học trong những cuốn sách y trong hoàng cung.

Mặt trời đã khuất bóng, màn đêm dần buông xuống, cuối cùng thì cũng đã tới nơi. Trước mặt Luru Lam Ngọc là một ngôi nhà bằng tre, ngôi được lợp bằng rơm và cành cây khô. Từ trong nhà bước ra là một cô gái tầm mười hai tuổi, dáng người mảnh mai làn da ngăm đen khuôn mặt thanh tú, mái tóc được buộc bởi hai cây trâm.

“Đại ca huynh về rồi à, còn vị tỷ tỷ này là...?” Tiểu cô nương liếc nhìn Luru Lam Ngọc một cái, ánh mắt đầy tò mò.

Hiểu được muội muội của mình đang nghĩ gì Bảo Quốc Thắng giải thích.

“À cô nương ấy từ xa đến đây, hiện tại chưa có chỗ ở nên ta dẫn cô nương ấy về đây.” Bảo Quốc Thắng khẩn trương giải thích.

“Chào tỷ, muội tên là Bảo Quế Trân ạ.” Tiểu cô nương Quế Trân cuối chào hành lễ với Luru Lam Ngọc.

Quế Trân chạy tới bên cạnh Bảo Quốc Thắng tay kéo hắn chạy tới một góc sân nói nhỏ. “Ca vị tỷ tỷ xinh đẹp ấy có phải là vợ tương lai của ca không?”

Bảo Quốc Thắng ngại ngùng gãi đầu ừ nhẹ một tiếng. Thấy ca ca của mình ừ nhẹ mà Bảo Quế Trân không khỏi vui lòng, vì nhà cô nghèo nên không có cô gái nào chịu cưới ca ca cả, nếu như ca ca không cưới được vợ thì lấy ai nối dõi tông đường.

Bảo Quế Trân quay người nhìn vào Luru Lam Ngọc mà cười thật tươi.

“Tỷ tỷ mời vào nhà chắc hai người cũng đói bụng rồi phải không để muội dọn cơm cho hai người ăn nha. À mà tỷ tỷ tên gì ạ?”

“Đa tạ muội muội, ta tên là Thu Nhi.”

Luru Lam Ngọc theo Bảo Quế Trân vào nhà, nàng ngồi vào bàn Quế Trân bưng tách trà lên miệng cười tươi như hoa. Bảo Quốc Thắng từ ngoài bước vào thấy tâm tình muội muội tốt như vậy cũng cảm thấy vui lòng.

Tối đến Luru Lam Ngọc được sắp xếp ngủ chung với Bảo Quế Trân. Suốt buổi tối tiểu cô nương Quế Trân không ngừng hỏi về chuyện của Luru Lam Ngọc khiến nàng cảm thấy khó chịu vô cùng.

Vì tối nàng bị tiểu cô nương Quế Trân làm phiền nên sáng dậy không nổi, mặt trời lên cao rồi nàng mới dậy.

Luru Lam Ngọc bước chân xuống dưới ánh nắng ban mai chiếu thẳng vào mắt, nàng lấy tay che mắt lại nhìn ra ngoài. Mặt trời đã lên cao mọi người trong nhà đều đã đi làm công việc của mình. Luru Lam Ngọc bước chân chậm rãi ra ngoài giếng rửa mặt.

Đúng lúc Quế Trân từ ngoài cửa bước vào trên tay cầm một bó rau mới hái trong bìa tre đem về.

“Tỷ dậy rồi à, muội đã chuẩn bị bữa sáng để trên bàn cho tỷ rồi, tỷ ăn xong có muốn đi dạo chợ với muội không?”

Luru Lam Ngọc ngược mặt lên nhìn rồi ừ nhẹ một cái. Quế Trân môi nở nụ cười thật tươi, đi tới đặt bó rau xuống bàn.

“Thu Nhi tỷ tỷ xuất thân của tỷ là một gia đình giàu có phải không, y phục trên người tỷ tuy bản nhưng loại vải lại thuộc hạng tơ tằm cao cấp, chỉ có giới thượng lưu mới mua nổi.”

Luru Lam Ngọc cau mày nhìn Quế Trân, cô nghĩ những lời Quế Trân lúc nãy nói cũng đúng, cô không thể cứ mặc bộ y phục này được, nàng cần phải thay y phục mới, càng giản dị càng tốt.

“Gia đình tỷ trước đây rất giàu nhưng chỉ trong một đêm bị bọn cướp lấy sạch, gia quyến cũng bị giết chẳng còn ai, tỷ may mắn trốn thoát được nhưng cũng phải lưu lạc khắp nơi.” Vừa kể Luru Lam Ngọc vừa rơi lệ, cô lấy ống tay áo lau đi nhưng giọt nước mắt trên khóe mi thanh tú.

Quế Trân nghe Lư Lam Ngọc kể mà không khỏi xúc động và thương cảm cho tình cảnh của Lư Lam Ngọc. Cô đi tới vỗ vai Lư Lam Ngọc vừa lấy tay lau đi những giọt nước mắt của Lư Lam Ngọc.

“Tỷ muội xin lỗi, muội không cố ý khơi lại nỗi buồn của tỷ.” Quế Trân mặt trầm cuối đầu xuống đất ra vẻ tạ lỗi.

“Không sao, dù gì chuyện cũng đã qua, thôi thì cứ cho nó qua, tỷ không muốn nhắc lại.” Lư Lam Ngọc nhẹ giọng nói.

“Vâng ạ! Muội biết rồi.” Quế Trân hớn hờ tươi cười.

“Bây giờ có thể muội đưa tỷ đi dạo được không?”

“Vâng ạ!”

Quế Trân cầm tay Lư Lam Ngọc bước đi, hai người vừa đi vừa cười nói vui vẻ. Đến nơi Lư Lam Ngọc liền mua ngay một bộ y phục bình thường để thay.

“Tỷ tỷ qua bên này đi ở đây có bán cao trị thương nà.”

Lư Lam Ngọc bị Quế Trân kéo vào một đám đông gần đó. Thì ra đám đông đó đang bao vây một đoàn xiếc, sau khi đoàn xiếc biểu diễn xong liền đưa ra một loại cao trị thương để bán.

Quế Trân thấy công hiệu của loại cao này rất tốt liền mua về một ít phòng khi đại ca của cô đi săn bị thương.

Lư Lam Ngọc cầm lấy một miếng cao dán đưa lên mũi hửi hửi vài cái thì sắc mặt liền biến sắc.

Đây rõ ràng không phải thuốc trị thương mà chỉ là một loại cò đại, hôm nay các người đến đuổi nên mới gặp bốn cô nương.

“Mọi người khoan đã ta có chuyện muốn nói.” Lời nói của Lư Lam Ngọc vừa dứt tất cả mọi người đều quay mặt lại nhìn cô. Lư Lam Ngọc mặc một bộ y phục màu hồng phấn, mái tóc đã buộc thả, trên đầu có gài một cây trâm khá tinh xảo.

Lư Lam Ngọc đưa miếng dán cầm trên tay lên nói to. “Đây không phải thuốc trị thương đây chị là một loại cò đại bình thường mà thôi.”

Mọi người đều nhìn chằm chằm vào Lư Lam Ngọc mấy khắc rồi bắt đầu bàn tán. Ông chủ bán thuốc vừa nghe xong những lời nàng nói liền bị đứng hình vài khắc rồi nhanh chóng hồi phục lại tinh thần.

“Người nói láo thuốc của ta sao có thể là cò đại, mọi người đừng nghe cô nương này nói sằng nói bậy.” Ông ta vừa nói vừa dậm mạnh chân xuống đất tay trái chống hông, tay phải chỉ thẳng vào Lư Lam Ngọc.

“Ta không nói láo, nếu không tin mọi người có thể dán vào tay, nếu cảm thấy lạnh thì đúng là thuốc thật nếu không có gì xảy ra thì là thuốc giả.”

Tất cả mọi người ai nấy đều làm theo lấy cao dán dán lên tay hoặc chân thì đều không thấy có gì xảy ra.

“Không có gì xảy ra cả, may có vị cô nương này chỉ bảo nếu không chúng ta đã mua nhầm thuốc giả của các người, các người thật ác mà dám làm giả thuốc, mọi người xông lên đòi lại công bằng và tiền lúc nãy chúng ta đã đưa cho bọn họ nào.” Một nữ nhân to khỏe hô hoán, hai tay chống nạnh mắt tròn nhìn về phía ông chủ bán thuốc.

“Khá lắm! Khá lắm!” Một lão ông suất hiện, mái tóc đã bạc trắng trên người lại khoác thêm bộ y phục màu bạch tinh xảo, thoát qua có thể đoán được là một kẻ giàu sang.

“Vị cô nương này tuổi tác còn nhỏ mà hiểu biết nhiều như vậy tại hạ thật khâm phục.” Lão ông vừa vuốt râu trên cằm vừa cười.

“Không dám! Không dám! Tôi chỉ là học được chút ít y thuật từ trong sách sao có thể sánh bằng vị tiên sinh đây.” Lư Lam Ngọc vừa cười vừa hành lễ.

“Sao cô nương lại biết tại hạ hành nghề y?” Lão nhân gia thắc mắc.

“À tại vì trên người vị tiên sinh vẫn còn vương lại mùi thuốc lúc sắc thuốc cho bệnh nhân.” Nàng giải thích.

“Rất tốt rất tốt, tại hạ là Lâm Nhĩ Khang, tại hạ muốn nhận cô nương làm đồ đệ không biết ý của vị cô nương này thế nào?” Lão nhân gia vừa cười vừa vuốt râu.

Quế Trân vừa nghe xong cái tên liền hai mắt tròn tròn nhìn vào vị tiên sinh đang đứng trước mặt, rồi vội lấy lại tinh thần kéo Lư Lam Ngọc về một phía nói nhỏ.

“Tỷ tỷ!! Người này được mệnh danh là thần y, trước giờ chưa từng nhận đồ đệ, này tỷ được thần y ngõ ý mời làm đồ đệ thì tỷ nên nắm bắt cơ hội à.”

Lư Lam Ngọc đưa tay lên cầm suy nghĩ một lát rồi đưa mắt nhìn về lão tiên sinh trước mặt “Được! Tôi đồng ý.”

Lam Nhĩ Khang cười lớn, tay vuốt râu tỏ ra hài lòng. “Đồ đệ ngoan, mai ta sẽ sai người đến rước ngươi về phủ”

“Được!”

------(Ta là đường phân cách)-----

Tác giả: Lam Ngọc tỷ thật may mắn ta cũng muốn được may mắn như vậy.

Thỏ con: Ngươi nằm mơ đi, người ta có tài lại có sắc nên mới được may mắn, ta xem ngươi không có cửa đâu.

Tác giả: Hu oa ta không chịu, sao ta lại không được may mắn chứ. Ta quyết định hạ bệ nữ chính khựa khựa khựa.

Lam Nhĩ Khang: Lấy dép chột tác giả u đầu.

Bệnh tâm thần càng ngày càng nặng, may mà ta tới kịp nếu không lúc bộc phát không biết lại thành ra cái thể loại gì.

Thảo luận góp ý: <http://truyen.org/threads/thao-luan-gop-y-nhung-tac-pham-cua-toc-xanh.15012/>

Bạn đang đọc truyện *Cửu Cửu Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Phong Tử Thiên mạng người là do ta cứu#8203;

Sáng hôm nay bầu trời trong xanh cùng với bầu không khí trong lành, Luru Lam Ngọc vương vai hít lấy bầu không khí trong lành. Đôi mắt nàng trầm uẩn nhìn về phía chân trời xa xôi, trong đôi mắt của nàng hiện lên sự nhớ thương da diết về một thế giới xa xăm, nơi nàng được gia đình che chở bảo vệ, nơi nàng được cười đùa cùng với đứa bạn thân, nơi nàng sống một cuộc sống ấm êm không cần lo cơm ăn áo mặc. Nhưng tất cả những thứ đó bây giờ quá xa vời đối với nàng, giờ đây nàng phải tự mình kiếm sống, phải tự mình chống chọi với những âm mưu, tính toán và cả các thế lực to lớn trong cung nữa.

Đôi mắt thanh tú khép lại, trong đầu Luru Lam Ngọc đang tính toán về cuộc sống sau này của mình. Nàng muốn sống một cuộc sống bình thường như bao người, nàng không muốn bon chen hay tranh giành quyền lực. Nàng chỉ muốn bình yên sống qua ngày, nàng cũng sẽ như bao nữ nhi bình thường khác sẽ kiếm một nơi để nương tựa rồi đây cô sẽ được làm mẹ, sẽ được cảm nhận cái cảm giác thiêng liêng của người làm mẹ sẽ được tự tay chăm sóc cho con cái.

Luru Lam Ngọc mang trên vai một cái xọt để đựng lá thuốc, sau khi chuẩn bị một con dao nhỏ, một cây cuốc nhỏ cô xuất phát. Nàng đi tới bìa rừng nơi có nhiều cây thuốc nhất, nàng bắt đầu hái những cây thuốc nhỏ, sau nửa ngày số thuốc nàng hái được cũng khá khá. Luru Lam Ngọc ngồi tựa lưng vào một gốc cây lớn để nghỉ ngơi, nàng đưa vạt áo lên lau đi những giọt mồ hôi trên mặt.

------(ta là đường phân cách ^^)-----

Bên sâu trong rừng có đám người mặc hắc y tay cầm kiếm đang bao vây một vị nam nhân tuấn tú. Dáng người thanh niên lướt trên những nhánh cây còn bọn hắc y nhân thì đuổi theo phía sau. Nhưng dù có chạy nhanh thế nào thì có lúc cũng mệt, người nam nhân dừng lại nghỉ ngơi, bọn hắc y nhân đứng sau thừa cơ xông lên bao vây xung quanh người nam tử.

Tất cả bọn hắc y nhân đều chăm chú nhìn vào tên nam nhân dè chừng, rồi bọn chúng đưa mắt nhìn nhau ra ám hiệu tất cả cùng xông lên. Tên thứ nhất xông lên thẳng tay chém thẳng vào ngực của người nam nhân, thân hình người nam nhân chuyển động né rất nhanh rồi đưa chân đá một cước vào bụng dưới của tên hắc y nhân. Tên hắc y nhân lãnh một cước vào bụng cả người bay vút đi đập thẳng vào một gốc cây thổ máu mà chết. Đám hắc y nhân thấy vậy nên tất cả cùng xông lên. Bọn họ vun kiếm hết người này đến người khác nhưng tất cả các đường kiếm đều không làm sao trúng vào người nam nhân.

Sau một canh giờ bọn họ không làm sao chạm vào người nam tử được thế là cả bọn chạy quanh người nam tử tạo thành một trận pháp gọi là Thiên âm tuyệt thế trận. Sau vài khắc bảy trận pháp tất cả tên hắc y nhân theo thứ tự đã định sẵn xông lên chìa mũi kiếm về phía người nam nhân, hết lần này đến lần khác các mũi kiếm chìa vào người, cuối cùng người nam nhân cũng không chống đỡ nổi nữa mà bị một nhát kiếm đâm thẳng vào bả vai trái. Người nam tử cảm thấy mình sắp chống đỡ không nổi nữa từ trong tay áo lấy ra một quả bom khói. Thân ảnh của người nam tử thoát biến mất trong làn khói dày đặc ấy.

Bọn hắc y nhân lấy tay xoa đi làn khói trước mắt, sau vài khắc thì không thấy người nam tử đâu nữa. Bọn chúng nhìn mặt nhau, rồi có một tên phất tay cả bọn cùng nhau chạy đi tìm người nam tử.

Người nam tử thân mang trọng thương chạy ra bìa rừng, vô tình gặp được Luru Lam Ngọc đang ngủ dưới gốc cây. Người nam tử định tới nhờ vả Luru Lam Ngọc thì lại ngất lịm đi dưới tán cây. Nàng nghe tiếng động lớn liền mở mắt ra nhìn thử mọi thứ xung quanh thì thấy một người nam tử trên người rướm đầy máu đang thoi thóp bên dưới tán cây cổ thụ.

Lưu Lam Ngọc tò mò đứng dậy đi tới bên người nam tử kia đặt ngón trỏ vào mũi hắn để kiểm tra hơi thở. Thấy hơi thở của người nam tử rất yếu nàng liền lấy thuốc gĩa nát rồi đắp lên vết thương của người nam tử. Trời cũng đã xế chiều cũng đến lúc nàng phải về nhà nhưng nàng không thể mặc kệ sống chết của người nam nhân này. Lưu Lam Ngọc đỡ người nam tử lên vai cố về nhà.

-----((ta là đường phân cách ^^))-----

Người nam tử nằm trên giường mắt lơ đãng mở. Hắn cố gắng ngồi dậy nhưng không sao nhấc người lên được, vì cử động mạnh vết thương trên vai nhức lên, hắn đau đớn nằm xuống lại.

“Ngươi tỉnh rồi à, đừng cử động mạnh nếu không vết thương lại rách ra thì thân tiên cũng không cứu được ngươi đâu.” Lưu Lam Ngọc bưng một chén thuốc mới sắc để lên bàn.

“Tại hạ tên là Phong Tử Thiên, không biết quý danh của cô nương đây...” Phong Tử Thiên tay hành lễ, miệng gượng nói.

“Ta tên Thu Nhi, mạng ngươi cũng lớn đấy may mà ngươi gặp ta nếu không bây giờ ngươi không còn nằm đây mà nói chuyện đâu.” Lưu Lam Ngọc lạnh giọng, nàng ngồi vào ghế tay lật cuốn sách y đọc.

“Thu Nhi cô nương tại hạ xin cảm tạ ơn cứu mạng của cô nương.” Phong Tử Thiên khuôn mặt tái nhợt gắng gượng nói.

“Tỷ tỷ!! Người của Lam phủ tới.” Quế Trân từ bên ngoài chạy vào báo tin.

“Ta biết rồi muội ở đây chăm sóc Tử Thiên công tử ta ra ngoài một lát rồi về.” Nàng dặn dò Quế Trân

Lưu Lam Ngọc bước ra ngoài, bên ngoài là hai tên mục đồng, thấy nàng bước ra một tên mục đồng bước lên trước cúi đầu tay đưa cho Lưu Lam Ngọc một bức thư.

“Thu Nhi tiểu thư lão gia dặn chúng tôi tới rước tiểu thư về phủ gặp lão gia.” Một tên mục đồng bước lên hành lễ

Lưu Lam Ngọc đi theo hai tên mục đồng.

Hai tên mục đồng đưa Lưu Lam Ngọc vào một thi cát, bao quanh thi cát là một ao nước trong, trong ao nước trồng rất nhiều hoa sen. Nếu muốn đi vào bên trong thi cát thì cách duy nhất đó chính là đi qua một cây cầu nhỏ được bắc ngang qua.

Lưu Lam Ngọc bước chân vào bên trong thi cát thì hết sức ngỡ ngàng vì bên trong thi cát toàn sách nhưng không phải chỉ vài trăm cuốn sách mà số lượng sách trong này phải lên đến hàng ngàn cuốn.

Lưu Lam Ngọc lướt nhìn một lượt rồi lấy một cuốn sách trên kệ xuống, nàng lật vài trang sách thì phát hiện cuốn sách nàng đang cầm trên tay là một cuốn tâm y. Lưu Lam Ngọc lấy thêm mấy cuốn nữa để kiểm tra thì phát hiện sách bên trong thanh các này đều là sách y.

Từ bên ngoài có một lão nhân bước vào tay trái vuốt ve râu tay phải phẩy quạt cười bước vào.

“Đây là nơi lưu trữ sách y trên thiên hạ, trong này có cả những cuốn sách đã bị thất truyền.” Một lão nhân vừa cười lớn vừa vuốt râu đi vào.

“Sư phụ!!” Lưu Lam Ngọc cuối đầu hành lễ.

“Con hãy lấy vài cuốn sách trị thương mà đọc mai ta cho con thực nghiệm” Lâm Nhĩ Khang dặn dò.

“Vâng ạ!!” Vừa nói xong Lưu Lam Ngọc vừa quay lưng lấy vài cuốn sách đọc. Lâm Nhĩ Khang thấy học trò của mình chú tâm như vậy nên cũng không làm phiền mà lui gót bước ra ngoài.

Trời cũng đã tối nhưng bên trong thanh các đèn vẫn còn sáng, Lưu Lam Ngọc mãi mê tìm hiểu mấy cuốn sách mà quên cả thời gian, thấm thoát trời đã khuya, sương bắt đầu xuống, nhiệt độ cũng thấp hơn. Nàng lúc này mới cảm nhận được độ lạnh của bầu trời đêm nàng chợt nhận ra trời đã tối thế là Lưu Lam Ngọc thôi nên đóng cửa thanh các và đi về.

Lưu Lam Ngọc bước vào nhà, Quế Trân nghe thanh âm liền chạy ra đón.

“Quế Trân, Phong công tử thế nào rồi?”

“Đa vết thương của huynh ấy đã hết chảy máu, hiện tại huynh ấy đang nghỉ ngơi trên giường.” Quế Trân lưu loát kể lại.

“Vậy được rồi, mà đại ca của muội đi săn chưa về à?” Lưu Lam Ngọc thắc mắc.

“Đạ chưa ạ, mỗi lần huynh ấy đi săn cũng phải mất ba bốn ngày ạ.”

“Ừm, được rồi chúng ta đi ngủ thôi.” Lưu Lam Ngọc đi thẳng vào nhà, trên mặt hiện rõ mệt mỏi, trên mắt bắt đầu xuất hiện quầng thâm.

Quế Trân thấy Lưu Lam Ngọc mệt mỏi như vậy nên cũng không dám làm phiền, cô chạy theo sau Lưu Lam Ngọc vào trong.

------(Ta là đường phân cách ^^)-----

Tác giả: anh nam chính cuối cùng cũng xuất hiện em chờ anh lâu lắm rồi đấy, anh Từ Thiên ơi cho em xin chữ ký đi ạ, người đầu mà đẹp trai thế.

Luru Lam Ngọc: Từ Thiên là của chị em tránh xa một chút đi *lấy tay xua đi*

Tác giả: Oa không công bằng sao tất cả nam nhân đẹp trai đều yêu chị chứ oa oa.

Luru Lam Ngọc: Tại chị đẹp em ơi ha ha ha

Tác giả: Tinh thần tự xướng của chị cao quá em với không tới *bù môi*

Luru Lam Ngọc: Chị mà lụy, chị đẹp chị có quyền, khi nào em đẹp như chị đi rồi sẽ có khối anh theo.

Tác giả: Chị dám thách thức em sao, em sẽ âm mưu soán ngôi của chị khự khự.

Luru Lam Ngọc: Em làm được rồi hãy nói nha coi chừng làm không được à ha ha ha *lấy tay che miệng*

Tác giả ngồi suy nghĩ cách để hạ bệ Luru Lam Ngọc và dành lấy chức đại nữ nhân, vừa suy nghĩ vừa cười nham hiểm.

Thảo luận góp ý: <http://truyen.org/threads/thao-luan-gop-y-nhung-tac-pham-cua-toc-xanh.15012/>

Bạn đang đọc truyện *Cửu Cửu Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hiểu lầm

Luru Lam Ngọc đang mơ màng ngủ trên chiếc giường êm ái của mình cùng với Quế Trân thì từ bên ngoài vọng lại tiếng gõ cửa.

“Cốc cốc.”

Quế Trân lật mình ngồi dậy, một tay lấy tay dụi mắt cho tỉnh hẳn tay kia cầm lấy cây nến trên bàn đi ra mở cửa. Bước tới cánh cửa bằng gỗ nàng lấy then cài xuống, mở hé cánh cửa đưa mắt nhìn ra bên ngoài.

“Ca... Ca sao hôm nay về trễ vậy?” Nàng thắc mắc miệng còn ngáp ngủ.

Bảo Quốc Thắng đưa bàn tay vuốt nhẹ chiếc mũi xinh xắn của nàng một cái, miệng tà mị cười.

“Ca ca đau mũi!” Quế Trân vĩnh đôi môi nhỏ, hai tay ôm lấy chiếc mũi nhỏ nhắn của mình.

“Ha... ha, mũi đoán xem hôm nay ca săn được con gì?” Chàng cười lớn hai tay chống nạnh mắt nhìn lên trần nhà.

Nàng thấy ca ca của mình vui vẻ như vậy ít nhiều cũng đoán được phần nào.

“Chắc ca săn được một con thú lớn có phải không?” Nàng đưa mắt lại gần, neho mắt muốn nhìn ra sau lưng chàng.

Chàng nhìn mũi mũi của mình sắp đoán ra nên chỉ biết gật đầu cười trừ.

“Ca săn được lợn rừng à!” Quế Trân đắc ý nói.

Chàng nghe nàng nói thì biết mình đã đánh giá mũi mũi mình quá cao, biết nàng đoán sai chàng nhẹ cười lắc đầu. Nhìn hành động của đại ca nàng cúi đầu ủ rũ, nhưng ngoài lợn rừng ra nàng kì thực không thể nghĩ tới một con thú lớn nào khác.

Quế Trân neho mày lại suy nghĩ, nhưng dù nàng có cố mấy cũng không thể nghĩ thêm được thứ gì.

“Ca, mũi không biết.”

Bảo Quốc Thắng nhìn thấy mặt mũi mũi của mình khó coi như vậy liền bật cười, thường ngày nàng ta rất thông minh lúc nào cũng đoán trúng chàng hôm nay đã săn được gì, vậy mà hôm nay lại không đoán ra.

“Hôm nay đại ca của mũi săn được một con trâu rừng, ca phải làm một cái bẫy lớn mấy ngày mới xong sau đó còn phải nhử nó vào bẫy.” Chàng vừa kể vừa khoe khoang với mũi mũi của mình.

Quế Trân nghe anh mình kể mà mặt tròn tròn không tin vào những gì mình đã nghe.

Cái gì trâu rừng? Trâu rừng là một loại trâu chưa được con người thuần hóa, chúng rất to và có sức mạnh lớn hơn trâu nhà rất nhiều. Một con trâu rừng có thể hất đổ cả một căn nhà nhỏ, vậy mà đại ca có thể săn được? Thật khiến người ta không giám tin.

Nàng tự nhéo bờ má hồng hào của mình, một cảm giác tê rát lan truyền khắp cơ thể, mặt nàng đỏ lên.

Nhìn muội muội của mình ngây ngô còn tự làm đau mình chàng cười lớn.

“Nếu muội không tin thì ra ngoài vườn mà xem, xác con trâu ta để ngoài đây.”

Vừa nghe đại ca nói xong nàng cấp tốc chạy ra bên ngoài xem thử. Quả thật là như vậy, xác con trâu vẫn còn nhỏ máu trên mặt đất, trên bụng là những vết thương sâu do dao gây ra.

Nàng ngạc nhiên nhìn vào đại ca của mình.

Đại ca huynh ấy thật là giỏi, có thể săn được cả một con trâu rừng to như thế.

“Đại ca huynh mạnh quá!” Nàng hâm mộ nhìn ca ca của mình.

Bảo Quốc Thắng đắc ý cười lớn. “Tất nhiên rồi ca ca của muội mà.”

“Ca mau vào nhà tắm rửa thay y phục đi, con trâu này cứ để muội lo cho.” Nàng hăng hái níu tay áo của chàng kéo vào nhà.

Chàng vui vẻ bước vào nhà sau tắm rửa. còn nàng thì lấy từ bếp một con dao lớn để mổ thịt trâu.

Chàng bước vào phòng mình. Trong căn phòng tối om thấp thoáng ánh đèn nhỏ từ ngọn nến, một bóng ảnh xuất hiện sát phía sau lưng chàng. Một thứ gì đó lóe sáng giữa căn phòng tối mịt. Chàng cảm nhận được sát khí cổ nê ra nhưng cũng không nhanh bằng bóng ảnh đen ấy.

“Ai phải người tới đây?” Phong Tử Thiên lạnh giọng khắp ngoài toát ra một luồng sát khí.

“Câu này ta phải hỏi người mới đứng, người là ai?” Bảo Quốc Thắng cau mày lòng đầy nghi vấn.

“Người còn giả nai, vậy đi chết đi!” Phong Tử Thiên vung con dao nhỏ vào cổ của Bảo Quốc Thắng nhưng bị chàng nhanh chóng né được, trong một phút thiếu phòng bị Phong Tử Thiên bị Bảo Quốc Thắng tập kích từ phía sau, dùng một chưởng đánh bật ra xa.

Phong Tử Thiên bị trúng đòn, vết thương ngay bả vai lại bắt đầu rỉ máu. Con đau từ vai nhanh chóng lan truyền khắp cơ thể.

Nhân lúc Hãn đang thất thế Bảo Quốc Thắng thừa thắng xông lên. Tay trái vung thẳng một đấm vào mặt đối thủ, chân phải hạ một cước.

Dù vết thương đang chảy máu nhưng Phong Tử Thiên cũng không thua kém. Hãn nhanh nhẹn né hết các đòn phản công của Bảo Quốc Thắng.

Lưu Lam Ngọc đang nghỉ ngơi tại phòng kế bên thì nghe tiếng đánh nhau vọng lại. Nàng đang say giấc nồng chợt tỉnh giấc. Hai mắt của nàng mở tròn xoe, đôi tay nhanh nhẹn khoát thêm áo rồi chạy ra ngoài.

Dù căn phòng chỉ loáng thoáng ánh đèn cây nhưng cũng đủ cho nàng nhận biết sự việc. Nàng lao vào giữa trận đấu ngăn cản hai người đàn ông ngang tài ngang sức này lại.

“Tất cả dừng lại hết cho ta.” Nàng quát lớn.

Cả hai nghe thấy tiếng nàng thì ngay lập tức dừng lại.

“Tất cả chỉ là hiểu nhầm, Phong công tử người này là Bảo Quốc Thắng chủ căn nhà này. Bảo Quốc Thắng đây là Phong Tử Thiên người do ta cứu về.” Nàng ôn tồn giải thích.

Sau khi được Lưu Lam Ngọc giải thích họ đã hiểu ra được vấn đề nhưng không ai chịu nhận lỗi, bọn họ nhìn nhau như hai con dao chỉ muốn đâm vào nhau.

Phong Tử Thiên sắc mặt nhợt nhạt mồ hôi lạnh bắt đầu thấm ướt cả lưng, máu từ vết thương không ngừng chảy ra.

Nhìn bộ mặt nhợt nhạt khổ sở của Phong Tử Thiên nàng biết vết thương trên bả vai đang day vò cơ thể hắn.

“Ta đi lấy thuốc cho người, người tốt nhất nên ngồi im trên giường đi.” Nói xong nàng cầm lấy cây đèn rồi ra sân sau.

“Hừ cái đồ công tử bột, chỉ có chút vết thương như vậy cũng chịu không được.” Bảo Quốc Thắng buồn lời mỉa mai.

“Còn đỡ hơn ai kia, đầu óc ngu si tứ tri phát triển.” Phong Tử Thiên bước lên giường rồi ngồi cố định lại vị trí.

Chàng nghe xong mà mặt đỏ bừng bừng bốc hỏa không nguôi, chàng nhìn hấn với con mắt đầy tức giận.

“Ngươi nói cái gì?”

“Ngươi bị lãng tai à?!” Hấn lạnh lùng đáp.

Bảo Quốc Thắng tức sôi máu chạy tới nắm cổ áo hấn đẩy lên giường, hấn nhăn mặt vì vết thương lại lên cơn đau. Lưu Lam Ngọc từ ngoài bước vào đập vào mắt là cảnh tượng hai người đàn ông đang nằm đè lên nhau.

Nàng sững người, chết lặng nhìn hai người đàn ông trên một chiếc giường, hèn chỉ vừa gặp đã đánh nhau cái này người ta gọi là vừa gặp đã yêu à! Ha ha thật thú vị không ngờ có thể thấy cảnh này ngoài đời, ta chỉ tưởng nó chỉ có trong truyện đam mỹ thôi chứ, thật là kích thích quá đi.

Nhìn vẻ mặt vừa khó hiểu vừa thích thú của Lưu Lam Ngọc, Bảo Quốc Thắng và Phong Từ Thiên liền vội trở về tư thế ban đầu.

“Đừng hiểu lầm, ta chỉ định xem vết thương cho hấn thôi.” Chàng ho nhẹ một cái mắt nhắm lại giải thích.

Trong lòng chàng nghĩ rằng Lưu Lam Ngọc sẽ nghĩ là chàng là người thừa nước đục thả câu, thấy Phong Từ Thiên đang bị thương nên ra tay bắt nạt hấn.

Nhưng chàng không biết rằng trước đây khi còn ở hiện đại nàng là một hủ nữ, sức tưởng tượng của các hủ nữ rất phong phú nhất là khi tận mắt thấy cảnh hai người đàn ông đang nằm đè nhau trên giường thử hỏi xem nàng có nghĩ bậy được không?

“À! Ta hiểu rồi. Thuốc ta để lên bàn ngươi đắp lên vết thương cho hấn đi, ta đi ra ngoài không làm phiền hai ngươi nữa.” Nói xong nàng đóng cửa ra ngoài.

Bảo Quốc Thắng cùng Phong Từ Thiên ngơ ngác không hiểu hàm ý của nàng là gì.

Chàng cầm lấy thuốc đưa trước mắt cho hấn, trong lòng vẫn còn tức giận.

“Nè! Tự đắp đi.”

Hấn cầm lấy chén thuốc, rồi nhìn Bảo Quốc Thắng chăm chăm.

“Ngươi không tính ra ngoài cho ta đắp thuốc à?” Phong Từ Thiên lạnh giọng.

“Hừ! Ta đây mới không thèm nhìn ngươi.” Chàng tức giận bỏ ra ngoài nộ khí ngút trời.

Thảo luận góp ý: <http://truyen.org/threads/thao-luan-gop-y-nhung-tac-pham-cua-toc-xanh.15012/>

Bạn đang đọc truyện *Cửu Cửu Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17-2: Ngoại truyện

Khi nhìn thấy hai nam nhân đang quán quyết nhau trên giường thì mọi người sẽ nghĩ gì?

<>Đối với một thiếu nữ

"Bảo Quốc Thắng huynh không được ức hiếp Phong Từ Thiên, huynh ấy còn đang bị thương mà."

Bảo Quốc Thắng: "Không phải, huynh chỉ là đang xem vết thương cho hấn thôi! Phải không?" Hấn nhau mảy cười gượng gạo nhìn Phong Từ Thiên. (Nụ cười đầy ám toán, Báo ca ca à! Ca cũng tự ép bản thân quá rồi đó!)

Phong Từ Thiên chẳng thèm đáp mà hừ lạnh một tiếng.

<>Đối với một bách hợp

Mở cửa đi vào rồi lảng lảng đi ra xem như không nhìn thấy gì. (Cái này là vì nàng bách của chúng ta không muốn làm gián đoạn giây phút ái ân của hai người bọn họ à!)

<>Đối với trạch nam

"Hai người đang làm gì vậy? Trong tõm quá!" Tâm trạng khó nói đang ở chế độ cạn lời "=

Bảo Quốc Thẳng: "Người nói ai tỏm hả! Bọn ta là cực kì trong sáng ghe chưa." Hấn tức giận quát cho tên trạch nam một trận. (Bảo ca ca bớt nóng, mọi người hiểu nhầm cũng là lẽ đương nhiên thôi mà - nữa mai.)

Phong Từ Thiên nhìn tên trạch nam với ánh mắt hình viên đạn như muốn ăn tươi nuốt sống hấn vậy.

Lời khuyên cực kì chân thành của tác giả: giờ là thế kỉ 21 rồi nên mọi người đừng phân biệt tình yêu cùng giới nữa. Hãy thể hiện mình là một người hiện đại và có tư tưởng tiến bộ <3.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Cửu Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chó với mèo

Nàng bên gốc tử trầm ngâm

Ngắm cây sáo ngọc giấu thâm bấy nay

Trăng tròn cùng với ráng mây

Họa thanh hợp tấu khúc đầy bi ai

Đá vàng chung thủy nào phai

Chung tình một tấm một hai chối từ

Trang tuyệt sắc chẳng dám dư

Khiến người đứng đó chần chừ chẳng ra.

(Linh Mộc Yên Vũ)

Đêm dần khuya, ánh trăng cũng đã lên rất cao rồi những ngôi sao trên kia cũng đua nhau phát sáng trên vũ trụ bao la. Sương xuống lạnh thấm vào vạt áo. Lưu Lam Ngọc ngồi trên gốc cây anh tử ánh mắt đầy trầm ngâm. Từ trong người nàng rút ra một cây sáo ngọc. Nàng ngắm nghía cây sáo một hồi lâu rồi đưa lên bờ môi căng mọng.

Tiếng sáo bay bổng, du dương được những làn gió nhẹ đưa đi.

Từ trong phòng Phong Từ Thiên vẫn trần trọc vì vết thương không lúc nào là không nhức nhối. Hấn cười nhẹ nghĩ tới một cô nương có gương mặt lạnh lùng đầy hàn khí nhưng lại tốt bụng vô cùng lại còn tài giỏi. Bởi nếu không nhờ nàng trị thương cho hấn có lẽ cái mạng này của hấn giờ đã không còn.

Phong Từ Thiên đang mãi suy nghĩ thì bỗng thức tỉnh bởi tiếng sáo du dương, trầm bổng của ai đó. Hấn bật dậy khoác thêm áo bước ra ngoài.

Hấn đi ra phía cuối góc nhà thì thấy Lưu Lam Ngọc đang ngồi trên cây anh tử. Hấn bật cười vì dáng ngồi của nàng thật không giống với một nữ nhi gì cả. Hấn dựa người sát vào tường lắng nghe tiếng sáo của nàng. Hình như tiếng sáo có chút buồn phiền có chút bi ai nhưng cũng có lúc rất ngao khí. Lần đầu tiên hấn nghe được tiếng sáo chứa nhiều khung cảnh cảm xúc như vậy, nó giống như nỗi lòng của bậc đế vương hơn là nỗi tâm sự của một nữ nhi bình thường.

Tiếng sáo bỗng ngừng, Phong Từ Thiên giật mình. Lưu Lam Ngọc nhìn quanh rồi lớn giọng nói: "Ai đang ở đó?"

Phong Từ Thiên biết mình đã bị nàng phát hiện liền từ góc nhà đi ra, ánh mắt hấn liền đổi sắc toát ra một chút lạnh khốc như thường ngày.

"Là ta, ta làm phiền nàng chăng?" Phong Từ Thiên nở một nụ cười giả tạo.

Lưu Lam Ngọc cau mày, nàng rất khó chịu khi thấy nụ cười ấy. Nàng liếc hấn một cái, ánh mắt có chút khinh thường.

"Biết vậy thì tốt." Nàng lãnh giọng.

Hấn cười khô, lẽ nào là nàng giận ta rồi sao, tính tình thật khó chịu lẽ nào ta chưa đủ đẹp trai à! Từ trước tới nay chỉ có ta đối xử với bọn nữ nhi vô tình, lạnh nhạt đây là lần đầu tiên có một nữ tử đối xử với ta như vậy.

Làn gió thổi nhẹ đưa cánh hoa anh thảo cùng bay bổng trong không trung cùng với tóc của nàng. Ánh mắt của nàng đầy niềm tình như hồ bích ngọc không một gợn sóng nhưng vẫn sâu thẳm không tài nào nhìn thấu được. Dù là vậy nhưng nó vẫn toát lên một vẻ đẹp cao ngạo, kiêu diễm đầy khí phách. Đôi môi mọng đỏ được phủ lên một màng sương khiến nó trở nên diễm lệ, quyến rũ hơn lớp son phấn rất nhiều.

Cùng lúc đó gió cũng thổi tóc Phong Từ Thiên hất sang một bên, hắn đưa tay vén lại tóc, ánh mắt dịu dàng cứ nhìn chăm chăm vào nàng. Gương mặt anh tuấn khỏe ửng đỏ, ánh mắt sao xuyên nhanh chóng thu toàn bộ hình ảnh xinh đẹp vào mắt.

"Nhìn đủ chưa?" Nàng lạnh giọng, ánh mắt vẫn lạnh lùng như vậy.

Hắn cười trừ thể hiện nỗi khổ tâm. Hắn nhìn vào cây sáo trên người nàng.

"Ta chỉ nhìn vào cây sáo thôi, những họa tiết trên sáo rất sắc sảo lại tinh tế còn dính cả đá quý nữa, ngọc để làm sáo cũng là loại bích thạch quý hiếm. Ta chắc hẳn nàng không phải là người thường." Hắn tranh nhanh thoát nguy.

"Cây sáo này là của một người tặng ta, người đó đối với ta rất tốt, chỉ tiếc người đó đã sớm qua đời." Ánh mắt Lưu Lam Ngọc chứa đầy bi ai.

Trong một phút chốc Phong Từ Thiên đã đồng cảm với nàng. Hắn định lại gần an ủi nàng thì bỗng nghe thấy tiếng động lạ.

Bảo Quốc Thắng từ trong nhà bước ra mặt ngáp ngủ, hắn ngạc nhiên nhìn Phong Từ Thiên và Lưu Lam Ngọc.

"Khuya rồi hai người còn làm gì ở ngoài này thế?" Hắn đưa mắt liếc nhìn Phong Từ Thiên đầy tức giận.

"Chẳng phải tại chuyện tốt của hai người sao, nếu không phải do hai người nào động lúc nửa đêm thì ta đâu bị mất ngủ." Lưu Lam Ngọc cau mày mắt nhìn hai người nam nhân trước mặt mình đầy hân khí.

Bảo Quốc Thắng tức giận, nộ khí lại bắt đầu lan tỏa.

"Phong Từ Thiên nếu không phải tại ngươi tấn công ta thì Thu Nhi cũng đâu có giận ta." Hắn chỉ tay vào mặt Phong Từ Thiên.

Phong Từ Thiên cười khò lấy tay gạt tay của Bảo Quốc Thắng ra.

"Ta phải vào trong nghỉ ngơi không tránh ở đây đối chất với ngươi." Hắn lạnh lùng lướt người qua Bảo Quốc Thắng.

Lưu Lam Ngọc lắc đầu thờ dài rồi bước vào trong. Cuối cùng Bảo Quốc Thắng đứng một mình giữa trời đêm gió lạnh. Hắn chợt ngơ ngác rồi tức giận tột cùng. Hắn siết chặt các ngón tay với nhau.

"Phong Từ Thiên ngươi cứ đợi đó!"

oOo

Sáng hôm sau, một ngày mới lại bắt đầu, ánh dương lại lộ dạng cung cấp nguồn sống cho vạn vật khắp thế gian.

Quê Trần thức dậy từ rất sớm, nàng vẫn làm công việc như thường ngày. Nàng từ trong bếp chuẩn bị thức ăn cho mọi người.

Lưu Lam Ngọc thức dậy bước vào bếp là một mùi hương thơm phức chạy thẳng vào trong mũi. Nàng hít lấy một hơi thật sâu thưởng thức mùi hương thơm ngon này.

"Tỷ tỷ người dậy rồi thì mau lại đây ăn sáng đi." Quê Trần cười nhẹ đẹp tựa làn gió mùa xuân, ánh mắt trong sáng tựa giọt sương từ ban mai vậy.

Lưu Lam Ngọc bước vào tay xoa bụng rồi cười trừ.

"Muội đúng là giỏi thật! Sớm như vậy đã thức dậy chuẩn bị đồ ăn sáng cho mọi người rồi." Lưu Lam Ngọc không hết lời khen ngợi Quê Trần.

Bảo Quốc Thắng từ nhà sau chạy xộc vào bếp đưa mũi ngửi mùi vị thơm ngon của thức ăn, lập tức bụng hắn liền kêu lên những tiếng "ột...ột". Hắn đỏ mặt gãi đầu ngại ngùng.

"Ca bữa sáng chuẩn bị xong rồi, ca vào ăn đi kéo nguội." Quê Trần cười nhẹ, bụng thức ăn đặt lên bàn. Phong Từ Thiên ngoài cửa bước vào cười lạnh.

"Mối người mùi thức ăn là cái bụng đã kêu rồi! Ta thấy người thành heo được rồi đấy!" Hắn cố ý châm chọc Bảo Quốc Thắng.

Bảo Quốc Thắng nắm lấy cổ áo Phong Từ Thiên cố ý lắc thật mạnh.

"Này ngươi nói ai là heo hả, ngươi mới là heo cả nhà ngươi đều là heo." Lưu Lam Ngọc tức giận liền ra tay đấm cho một cú thật mạnh vào đầu hai tên nam nhân trước mặt.

"Bộ hai người không cãi nhau là ăn không ngon ngủ không yên à!" Nàng bá khí ngất trời khiến cho hai kẻ gây rối trước mặt phải vài phần e ngại.

Cả hai người bọn họ ngoan ngoãn ngồi xuống ăn chung bàn nhưng ánh mắt nhìn nhau vẫn như đầu mũi tên liên tục đối chọi nhau mà phát ra tia sáng.

Quế Trân nhìn cảnh tượng này cũng lắc đầu cười khổ.

oOo

Trích đoạn tác giả siêu lười

Bảo Quốc Thắng: Tác giả sao người ít miêu tả nhan sắc mỹ miều chim sa cá lặn của ta vậy hả, còn tên Phong Từ Thiên sao lại được miêu tả đẹp trai vậy hả?

Phong Từ Thiên: Ai bảo ta đẹp trai, tiêu soái lại có nhiều fan chỉ chứ ha ha ha.

Tác giả: Cho ta lui, ta thực sự chỉ làm đúng kịch bản thôi à!

Bảo Quốc Thắng: Người là người viết kịch bản còn cần làm đúng hay sai sao.

Tác giả: Ặc! Ta quên.

Bảo Quốc Thắng tức giận liền sách dép trượt tác giả chạy vòng quanh nhà cả buổi.

Tác giả: Chu mi a! Ai đó cứu em! Hu hu.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Cửu Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tin tức. Oan gia

Chuyện xưa giấu lại thật nghi

Liền sai mật thám tra thì mới ra

Mẫu nghi thiên hạ rộ trời

Hận nào ai tỏ bày bài giết con

Nhưng bài chưa lật biết sao

Nỡ ai ôm hận lợi nào đổ oan...

(Linh Mộc Yên Vũ)

Mặt trời ló dạng, những tia nắng đầu tiên bắt đầu chiếu xuống. Bầu trời phía trên là một mảng trong xanh cùng những gợn mây trắng xóa. Lướt qua trên bầu trời là một vài con chim cùng tiếng hót lanh lốt. Trên con đường lúc này đã có tiếng buôn bán họp chợ. Người thì bán rau củ, người thì bán măng thầu, người thì bán thịt. Tiếng mọi người trao đổi buôn bán hàng hóa với nhau thật tấp nập. Bỗng từ xa có tiếng ngựa phi chạy lại, ngồi trên lưng ngựa lúc này là một nam nhân thân mặc hắc y.

"Tránh ra! Tránh ra!" Người nam nhân quát lớn tay cầm roi da không ngừng đánh vào mông con ngựa.

Mọi người ai thấy đều hoảng hốt mà lui về sau một khoảng lớn.

"Trời ơi! Đi kiểu gì không biết nữa." Một người bán rau lên tiếng.

"Ông không biết à, bọn quan binh bây giờ hống hách lắm!" Một người phụ nữ đứng cạnh đó chen vào.

"Ôi trời hèn chi cười ngựa nhanh thế! Lỡ mà đụng trúng người thì sao?" Người bán thịt gần đó thêm vào.

"Người ta là quan binh của triều đình đụng chết dân đen chúng ta thì có đáng gì!" Một người phụ nữ có khuôn mặt hung hăng hai tay chống nạnh thêm vào.

Tiếng ngựa vẫn thế cứ chạy "rộc rách" một hơi để những câu nói cùng khói bụi do chân ngựa tạo ra mà theo làn gió phong xe lạnh cuốn đi. Vài chiếc lá vàng nằm ngổn ngang trên đường cũng bị dẫm nát bởi bàn chân hung tàn cứ mãi lao đầu về phía trước.

Hắc y nhân cứ thế chạy đi cho tới khi dòng chữ Dực vương phủ đập vào mắt mình. Trước cánh cổng chính to là hai con kì lân đá. Đầu nó to trên có bộ lông bọm chom quai dị, miệng nhe hai chiếc nanh sắc nhọn, thân hình gọn gàng uyển chuyển, đôi chân cứng cáp không kém phần sắc nhọn từ bộ móng vuốt. Đôi mắt hiên ngang hùng dũng nhìn về phía trước. Bên trên cửa là tấm bảng lớn gồm dòng chữ Dực vương phủ do chính tay hoàng thượng đề tặng làm cho trấn phủ càng trở nên thập phần uy nghi.

Hắc y nhân một tay cầm dây cương một tay gõ vào cánh cửa lớn, tiếng vang vừa đủ lớn cho người trong nhà nghe được. Từ bên trong một nam nhân tuổi đã xê chiều trên khuôn mặt chẳng chích nếp nhăn, chòm tóc cũng điểm ánh bạc, cùng bộ râu dài xồm xòa ngay cằm. Thân người khoác lên chiếc áo màu xám đã bạc màu.

Ông đưa đôi tay nhăn nhúm đầy chai xạm mở cánh cửa to kia ra. Vừa mở cửa hắc y nhân thân thủ nhanh nhẹn đã chạy một mạch vào nhà lớn chẳng mấy may để ý đến lão quản gia trước mặt.

Trong nhà lớn Dực vương cứ mãi đứng ngồi không yên, lúc thì chấp tay sau lưng cứ đi đi lại lại, lúc thì ngồi xuống ghế uống trà xong lại không yên tọa mà đứng lên.

Đang lúc ruột gan sôi sùng sục thì hắc y nhân từ ngoài chạy xồng xộc vào trong. Hắn thấy Dực vương trước mặt liền tọa gối trên mặt cũng không quên vịn lân kính nề.

Dực vương đỡ hắn lên trên mặt đầy lo lắng ánh mắt có ý dò hỏi. Hắn gấp rút hít lấy một hơi thật sâu để lấy lại sức.

"Khởi bẩm vương gia theo như những gì thuộc hạ điều ra được thì nhị công chúa bị hạ sát, tuy không rõ tung tích nhưng có lẽ vẫn còn sống."

Dực vương ghe tới đây mặt liền đổi sắc, trong lòng không còn nóng vội ánh mắt cũng thập phần yên tĩnh. Hắn ngồi xuống ghế tay nân ly trà uống một ngụm.

"Vậy đã điều ra được ai đã hạ thủ?" Hàn Phong Dực có vài phần hàn khí khóe mắt hơi dật dật.

"Hồi bẩm vẫn chưa, thuộc hạ đã cố gắng rà soát nhưng chứng cứ vẫn là bị người thủ tiêu trước một bước." Hắc y nhân trong lòng có vài phần kinh sợ, ánh mắt thoáng qua có chút kinh động.

"Vậy người nói thử xem ai có khả năng nhất?" Hàn Phong Dực điểm tĩnh toàn thân vẫn là một vẻ cao ngạo.

Hắc y nhân suy nghĩ vài giây rồi bình tĩnh trả lời. "Là hoàng hậu."

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Hàn Phong Dực hoàng hậu luôn có ý hạ sát Lưu Lam Ngọc nay đã đạt được ý nguyện chỉ tiếc trời không nguyện ý nằng mà hành sự.

Sắc trời cũng đã gray gray nhưng cũng mang một chút dịu dàng của mùa thu. Từ bên ngoài nộ khí xồng xộc xông vào nhà lớn. Trước mặt Hàn Phong Dực là một tiểu nha đầu, tóc cài trâm ngọc, thân hình khoác xiêm y hồng trà được dệt từ bằng sơn tơ tằm mười năm mới được một mảnh vô cùng quý giá. Đôi mắt nàng tràn đầy lửa giận nhanh chóng hóa dịu dàng đến ôm tay Hàn Phong Dực.

"Ca ca có người ức hiếp muội." Tiểu nha đầu bịu môi làm bộ dạng đáng thương.

"Ai lại ức hiếp được muội muội của ca?" Hàn Phong Dực có vài ý chọc ghẹo tiểu nha đầu nhà mình.

Tiểu nha đầu ôm tay đại ca lắc mạnh vài cái tỏ vẻ bất mãn. "Ca! Sao ca có thể nói tiểu muội của ca như vậy."

Hàn Phong Dực đưa tay xoa đầu tiểu muội muội rồi lại cười cười nói nói. "Nói xem ai dám cả gan chọc muội."

Tiểu nha đầu Hàn Thiên Băng mừng nguyện với thái độ của ca ca liền chung ra một bộ dạng đáng yêu vô cùng.

"Là Quách Hạo Phong, hắn nói muội là tiểu nữ hung dữ sẽ không có ai thèm lấy." Nói tới đây Hàn Thiên Băng hận không thể đánh hắn thành một bộ dạng tàn phế.

Hàn Phong Dực xoa đầu tiểu muội muội rồi cười sáng khoái.

"Muội là tiểu nữ nhân thì lo gì sau này không tìm được lan quân tốt."

Hàn Thiên Băng cười đầy ma mị ôm chầm lấy tay đại ca mà nhõng nhẽo.

"Ca ca muội chưa muốn bị gã đi đầu muội cũng chỉ là 14 tuổi vẫn còn nhỏ."

Hàn Phong Dực cúi người xuống ngồi trước mặt tiểu muội muội liền đưa tay lên xoa mặt tiểu Băng nhà hắn một cái.

"Ca ca sẽ không gả muội đi sớm vậy đâu chí ít cũng phải đợi muội mười tám rồi gả." Hàn Phong Dực ánh mắt vài phần điệu dàng, cử chỉ đầy yêu thương đối với tiểu nha đầu nhà mình.

"Ca vậy ca trừng trị Quách Hạo Phong đi." Hàn Thiên Băng là một bộ dạng đáng yêu nhìn ca ca cầu khẩn như chú mèo con thèm được vuốt ve.

"Được rồi ca sẽ trừng trị hần giúp muội." Hàn Phong Dực giọng nói có phần nghiêm túc.

Hàn Thiên Băng liền mừng rỡ ôm ca ca mình một cái rồi chạy thẳng ra ngoài khoe khoang với lũ nha hàng kia rằng: "Ca ca nàng vẫn là thương yêu nàng nhất, không ai có thể ức hiếp được nàng."

Sau khi tiểu nha đầu nhà mình đi ra ngoài Hàn Phong Dực liền trở về một bộ dạng lạnh lùng.

"Người tiếp tục đi ra."

Hắc y nhân dạ một tiếng thân thủ liền nhanh nhẹn mà biến mất khỏi đại sảnh.

Lướt qua thừa tướng phủ, phong cảnh trước cửa uy phong, trước là hai tượng đá kì lân lớn trấn dữ sau là tấm bảng thừa tướng phủ được mạ vàng sáng bóng. Bên trong phủ nền đất được lát gạch hoa, bên trái là hòn non bộ lớn với đủ dáng đứng, bên phải là vườn thượng uyển nở rộ lan tỏa hương thơm ngào ngạt. Sau phủ là một cái ao sen lớn đầy hoa cùng cá chép vàng thân vẩy họa thủy vô cùng quý hiếm được nuôi trong hồ.

Từ phía dãy nhà bắc vang lên một tiếng hắc hoi, Quách Hạo Phong đưa tay dịu dịu cái mũi. Hần một thân mang hòa y, tóc được búi gọn gương mặt có phần anh tuấn khẽ nheo mày.

Quách Hạo Phong vẫn là một cái bộ dạng suy nghĩ xem có ai đang nói xấu mình.

Một giây...

Hai giây...

Không cần nghĩ ngợi thêm hần cũng biết là tiểu da hỏa Hàn Thiên Băng đang mắng chửi hần không thôi.

Hần năm nay 15 tuổi con trai độc nhất của thừa tướng. Danh phận cao cao tại thượng ít khi tiếp xúc với người ngoài. Nay một lần đi dạo hồ tay cầm kẹo hồ lô lại bị một tiểu nha đầu chạy ngang qua đụng trúng người mà rớt cây kẹo. Hần nheo mày liếc nhìn nàng một cái rồi điển nhiên là bắc nàng đèn.

Nàng tỉnh tỉnh ngang ngược lại còn có phần hung hăng mà mắng hần một trận.

"Người không biết xấu hổ à! Đụng trúng người rồi còn không chịu xin lỗi ngược lại còn bắt ta đền kẹo."

Hần khó chịu liền phản bác lại một câu: "Là tiểu da hỏa nhà người đụng ta trước."

Nàng nheo mày liền một cước đá vào ống chân của hần rồi bỏ đi một mạch toàn thân phản phát nộ khí.

Hần thập phần khó chịu nhưng cũng không thể làm được gì nàng. Người ta vẫn thường nói đại trượng phu không chấp nhặt nữ nhi. Nhưng nàng đá hần đau như vậy chuyện này hần phải tính kĩ với nàng.

"Người nói xem nàng ta là ai mà lại ngang ngược như vậy?" Hần hỏi tên quản gia đi sau mình.

"Bẩm công tử đó là Hàn Thiên Băng muội muội của Dực vương."

@Hàn Thiên Băng, @Hạo Phong

Bạn đang đọc truyện *Cửu Cửu Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Yên Tĩnh#8203;

Giữa trời đêm mù mịch, gió phong mang chút hơi lạnh khô khốc. Trên cây những tiếng "sột soạt" không ngừng phát ra. một con quạ giết mình bay ngang qua bầu trời tối mịch không có lấy chút ánh sáng.

Một thân ảnh khoác bạch y, trên tay cầm lồng đèn rọi sáng một khoảng nhỏ trên nền đất. Con đường cứ lặng câm theo bóng ánh thoát ẩn thoát hiện của bạch y nhân. Gió lạnh thổi qua kêu lên những tiếng "rít... rít" khô khốc cuốn theo những chiếc lá héo tàn trên nền đất cứng lạnh lẽo.

Cũng đã nửa tháng trôi qua sau khi Phong tử Thiên được Lưu Lam Ngọc đem về chữa trị. Vết thương của hần cũng đã lành hẳn nhưng vẫn bám riết lấy

nàng mãi không chịu đi, cứ mặt cho Bảo Quốc Thắng ngày ngày khó chịu khi thấy hắn rồi lại thuận miệng mà đôi co với nhau. Cứ như thế ngày qua ngày dần trôi qua sự hiện diện của hắn trong nhà cũng dần trở nên quen thuộc.

Bảo Quốc Thắng sáng sớm đã từ rừng trở về trên vai cũng không quen mà vác theo con heo rừng mới săn được. Người hắn đầy mồ hôi, cơ thể cũng có mùi bùn cùng với lại máu tanh từ con heo. Vừa về tới nhà hình ảnh đầu tiên đập vào mắt hắn là hình ảnh tên Phong Tử Thiên đang ngồi nhàn nhã uống trà. Hắn liền tức giận hai mắt tròn tròn, đôi mày nheo lại, ánh mắt thập phần lửa giận.

"Phong Tử Thiên ngươi đúng là nhàn rồi, người không thấy mọi người trong nhà ai nấy cũng đều bận rộn à! Trần nhi từ sớm đã ra đồng làm việc vất vả đến chiều tối mới về, Thu nhi cũng bận bịu với y thuật vài ngày mới về nhà một lần, ngươi nhìn ngươi xem suốt ngày chỉ biết ăn bám bọn ta." Bảo Quốc Thắng nói hết một tràng bực bội.

Phong tử Thiên cười lạnh từ trong người lấy ra một túi gấm lớn thêu hoa mai vàng cùng với cái nút thắt nhỏ nhỏ trên miệng túi.

Bảo Quốc Thắng tò mò nheo mày cố nghĩ ra xem đó là gì, ánh mắt có phần dò xét tỉ mỉ. Không đợi Bảo Quốc Thắng dò hỏi Phong Tử Thiên liền ném túi gấm sang cho hắn. Miệng không quên cười đắc ý một cái.

"Đây là túi bạc ngươi cứ nhận xem như là tiền ở trọ của ta."

Bảo Quốc Thắng liền nhanh tay chụp lấy túi bạc, vừa chụp được liền mở ra xem thử. Quả thực là một túi bạc lớn đủ cho Phong Tử Thiên ăn nhờ ở đậu nhà hắn cả nửa năm. Bảo Quốc Thắng nheo mày mắt hơi dật dật.

"Là ngươi ăn trộm hay cướp giật của ai?"

Phong Tử Thiên nheo mày miệng hơi dật dật. "Ta chính là bán tranh kiếm bạc không phải hạng trộm cướp."

"Hảo, vậy ngươi cứ tiếp tục ta đi trước." Nói xong hắn quay người vào trong bếp đặt con heo xuống rồi đi tắm rửa.

Mặt trời cũng đã lên cao, ánh dương cũng thập phần chói mắt. Bầu trời quang đãng, một vài án mây trôi nhẹ trên tầng không. Ngoài ruộng vài con ếch nhảy ngổn ngang kêu "ộp ộp" vang khắp cả cánh đồng.

Một thân ảnh khoác xiêm y xanh rêu, mái tóc mềm mại dài xuống eo cho gió thỏa thích đùa giỡn. Trên đầu chi buộc một chiếc nơ trắng dài rồi nhẹ nhàng vương lại trên bờ vai khanh mãnh. Chân mày lá liễu vờn trán trắng sáng láng, ánh mắt sắc xảo đẹp tựa hồ bích ngọc. Đôi môi mọng đỏ như cánh hoa mai đỏ quyến rũ muôn phần. Trên tay nàng mang theo vài cuốn sách y, thân ảnh cứ uyển chuyển nhẹ nhàng bước về phía trước.

Dưới cái nắng của bầu trời đầu đó ngoài ruộng xuất hiện một thân ảnh gầy gò, thân hình khoác lên chiếc áo đã cũ kĩ trên đầu choàng lên một chiếc khăn dày màu nâu từ đầu rồi choàng qua cổ. Dáng lưng bé nhỏ cứ khom rồi lại thẳng cứ thế động tác rất nhanh nhạy thuần thục. Đôi bàn tay chai xạm râm nắng đầy bùn đất. Từ trên người mồ hôi không ngừng tuôn ra.

Từ xa Lư Lam Ngọc đã nhìn thấy bóng lưng ấy, không phải ai đâu xa lạ mà chính là Quế Trân nhà nàng. Nàng từ xa đi tới phát tay gọi Quế Trân một tiếng thật to. Quế Trân nhẹ nhàng quay đầu lại rồi nở một nụ cười rạng rỡ cứ mặc cho mồ hôi từ trên trán lăn dài rồi ôm gọn lấy gò má của nàng.

Nàng đưa vạt áo lên lau những giọt mồ hôi đang lăn dài trên khuôn mặt xinh xắn ấy. Quế Trân tuổi còn nhỏ lại chịu nhiều cực khổ như vậy trong lòng nàng không khỏi xót xa. Chỉ cần nàng cố gắng học y thật tốt liền có thể cho Quế Trân một cuộc sống không lo cơm ăn áo mặc.

"Tỷ mấy ngày nay tỷ có vẽ gầy đi thì phải?" Quế Trân làm một bộ dạng lo lắng.

Lư Lam Ngọc thoáng qua có chút hạnh phúc, nàng nở một nụ cười thật đẹp như hoa mai đỏ khoe sắc giữa tiết trời.

"Ta thấy mình vẫn tốt." Nàng bên ngoài thì lạnh nhạt vậy thôi chứ bên trong là thập phần yêu thương Quế Trân à!

Quế Trân nhìn nàng có ý dò xét, nàng liền lảng tránh mà đổi chủ đề.

"Cũng đã trưa mau về nhà ăn cơm nào." Lư Lam Ngọc nhìn Quế Trân cười một cái thật dịu dàng.

Bước trên con đường đất đỏ đầy nắng toả, hai người thiếu nữ bước đi nhìn thoáng qua như thiên nga với vịt bầu. Mà thiên nga hay vịt bầu chung quy cũng không quan trọng với Lư Lam Ngọc. Nàng vẫn là thích một Quế Trân mộc mạc đơn giản không phấn son nhưng lạ vì Quế Trân trong mắt nàng vẫn đẹp tựa hoa oải hương với nụ cười tỏa nắng luôn vui vẻ. Nàng chỉ sợ khi con người sống trong nhung gấm quá lâu tính cách sẽ thay đổi.

Vừa về tới nhà hình ảnh đập vào mắt họ là khung cảnh yên ắng đến lạ thường. Thường thì chưa vào tới cổng thì từ trong nhà đã vang lên tiếng cãi vã của hai người đàn ông. Họ lúc nào cũng vậy hãy không gặp nhau thì thôi đã gặp nhau là chén đĩa bay tứ tung.

Lư Lam Ngọc cùng Quế Trân bước vào nhà làm bộ mặt nghi ngờ. Trong nhà Phong tử thiên vẫn là một bộ dạng nho nhã ngồi nhâm nhi ly trà của mình.

Nàng đi tới tay cầm bình trà rót một ly nước đầy đưa cho Quế Trân. Quế Trân cầm lấy ly nước miệng không quên cười một cái thật vui vẻ rồi uống hết một hơi.

"Hôm nay không gây sự?" Lư Lam Ngọc làm một bộ mặt nghi vấn.

Hắn cười cười làm bộ mặt ngây thơ vô tội. "Không có."

Lưu Lam Ngọc ngoài mặt vẫn bình thản nhưng trong lòng vẫn là một cái hoài nghi, có thánh mới tin cái bộ mặt ngây thơ này là của hắn.

Bảo Quốc Thắng từ nhà sau đi vào trên miệng vẫn ngân nga bài hát mà hắn thích trên tay hắn bưng một mâm cơm thịnh soạn.

"Về rồi thì mau ngồi xuống ăn cơm, hôm nay ta nấu rất nhiều." Bảo Quốc Thắng cười hào sảng trên mặt thập phần vui vẻ, hắn động tác nhanh nhẹn liền bới cơm vào chén cho mọi người.

Quê Trần cùng Lưu Lam Ngọc vẫn là một bộ dạng khó hiểu hình như hôm nay có cái gì đó sai sai với thường ngày.

Bảo Quốc Thắng trên tay cầm đôi đũa liền gấp cho Quê Trần một miếng thịt lớn.

"Thịt heo ca mới săn được muối nên ăn nhiều một chút mới mau lớn." Hắn ánh mắt dịu dàng là một bộ dạng vô cùng ân cần với muối muối của mình.

"Àn, ca ca." Tiểu muội ngoan ngoãn nghe lời miệng cười tươi như hoa.

Phong Từ Thiên nhanh tay liền gấp một miếng cá cho vào chén của Lưu Lam Ngọc. Nàng chưa kịp phản ứng thì Bảo Quốc Thắng cũng gấp một miếng đậu hũ cho chén của nàng. Nàng cau mày làm bộ mặt khó chịu. Nàng thực sự là không cần hai người bọn họ gấp thức ăn cho mình, nàng có tay ắt sẽ tự gấp mà ăn.

Quê Trần ngồi bên cạnh cứ tùm tùm cười không thôi. Phong Từ Thiên ngồi đối diện tròn mắt nhìn Bảo Quốc Thắng một cái. Bảo Quốc Thắng cũng không thua kém liền làm bộ mặt hung dữ đối lại Phong Từ Thiên.

Một giây trôi qua...

Hai giây trôi qua...

Bảo Quốc Thắng liền ném cái tròn mắt của Phong Từ Thiên đi chỗ khác mà nhìn về phía Lưu Lam Ngọc.

"Ta có chút chuyện muốn nhờ Thu nhi, không biết có tiện đi cùng ta vào thành hay không?" Bảo Quốc Thắng làm bộ mặt cầu khẩn.

"Cũng được lát ta cũng vào thành mua chút dược liệu." Lưu Lam Ngọc thản nhiên, cử chỉ vẫn là đang ăn cơm.

"À Trần nhi, lát muối không cần ra đồng, phần còn lại mai ca ca sẽ giúp muội làm."

Quê Trần không muốn phạt ý ca ca liền gật đầu đồng ý.

Bữa cơm hôm nay có vẻ khá yên bình và vui vẻ hơn thường ngày chỉ có ai đó ngồi một góc bàn ánh mắt sắc như dao không ngừng đâm vào Bảo Quốc Thắng.

Trích đoạn tác giả siêu lười:

Khụ khụ ở chương này tác giả định cho nam chính xuất hiện nhưng suy đi tính lại vẫn là nên để dành chương sau. Độc giả đừng thắc mắc tại sao lại xuất hiện hai nam chính rồi a, tác giả ta định là có bốn nam chính cơ *khựa khựa* để biết được ai là người nữ chính yêu thì hãy đón đọc những chương tiếp theo của truyện nhé!

Bạn đang đọc truyện *Cửu Cửu Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tướng quân trở về. Hung thủ

Nắng nhạt đường hoa, gió hạ sang,

Song thân nam tử tranh vì nàng,

Cổng thành râu xanh, người tập nập,

Nại Lạc danh tướng về vinh quang,

Rạng sáng quan sai nhận tin báo,

Cường bức dân nữ, mưu sát sau,

Ngọc bội tướng quân đây tang chứng,

Nại Lạc đòi bại đến vậy sao?

(Hải Lam Ly)

Càng về trưa cái nắng càng gay gắt. Cái oi bức, nóng ran như phả vào người. Trên con đường đất đỏ thoáng có hai người đang cầm ô đi qua con đường đầy nắng và cỏ dại. Những cây lau sậy cứ đứng đưa theo chiều gió, chúng như đang nhảy múa để chào đón mùa hạ.

Bảo Quốc Thắng tay cầm ô đang che chắn cho Lư Lam Ngọc. Lúc thường ngày nhìn hần lem lốc bùn đất thế thôi chứ bây giờ hần tắm rửa sạch sẽ mặc quần áo chỉnh tề nhìn cũng tiêu soái lắm! Làn da ngăm đen bóng láng, đôi mắt hiền hậu, chân mày đậm, vầng trán cao đôi môi dày đều. Với nét đẹp hoang sơ này chắc hẳn rất được nhiều cô nương yêu thích.

Lư Lam Ngọc đi bên cạnh cũng chẳng kém, sắc đẹp của nàng vượt trội hơn những cô gái khác. Vốn sinh tra trong dòng giới hoàng tộc nên trên người nàng luôn phảng phất khí chất quyền quý, cao sang.

Từ đằng xa có dáng ai thấp thoáng đi theo sau hai người bọn họ. Thân hình khoát xiêm y xanh nhạt, trên tay cầm một cây ô. Bước chân hơi vội, nét mặt có điểm không vui.

Phong Tử Thiên bước vội chen thẳng vào Bảo Quốc Thắng và Lư Lam Ngọc. Hần miệng cười phóng khoáng đứng kế bên Lư Lam Ngọc che ô cho nàng. Bảo Quốc Thắng bị hần phá đám, mặt cứ hầm hực liền bước sang bên trái của nàng.

Hai người đàn ông cứ chen qua lẫn lại, miệng thì cười mà tâm thì giận dữ.

"Đúng là trẻ con." Nàng cất tiếng, bước chân nhanh về phía trước.

Thoáng chốc ba người bọn họ đã đến cổng thành. Bức tường đá cao kiên cố đã phủ đầy rêu xanh. Trước cổng có hai tên lính gác.

Đi vào thành mọi thứ thật tấp nập, có rất nhiều loại hàng hóa được đưa đến, giới thượng lưu cũng rất xa hoa.

"Ta muốn mua một bộ y phục cho Trần Nhi nhưng lại không biết cái nào hợp với muội ấy." Bảo Quốc Thắng lên tiếng.

"Được, mà người cứ gọi ta là Thu Nhi cho tiện."

Lư Lam Ngọc nhìn lướt xung quanh một lượt rồi bước đi về phía một tiệm vải gần đó. Đi vào trong tiệm, chủ tiệm liền niềm nở đón tiếp, ông sai gia nhân mang tra những bộ y phục rất bắt mắt.

Lư Lam Ngọc cầm từng bộ y phục lên xem xét, cuối cùng nàng cũng chọn được một bộ y phục cho Trần Nhi.

"Ông chủ ta lấy bộ này!"

"Của cô nương là mười lượng bạc."

Bảo Quốc Thắng móc từ trong túi ra mười ngân lượng đưa cho chủ tiệm.

Bọn họ bước ra ngoài đến một tiệm thuốc gần đó. Nàng đưa tay lấy một ít thảo dược trên kệ rồi đưa cho chủ quầy.

"Đây là bách cầm không có ở nước ta, nó được nhập từ Bang Quốc sang giá cả có hơi cao một tít."

"Nếu không phải ở nước ta không có thì ta cũng đâu cần mua loại này, ông chủ bao nhiêu một cân?"

"Năm mươi ngân lượng một cân?"

"Ông chủ, ông tính giết người à sao đắt vậy?" Bảo Quốc Thắng lên tiếng.

"Ông chủ ta có đan dược tốt muốn bán ông xem thế nào?" Lư Lam Ngọc lấy từ trong người lấy ra một lọ thuốc màu xanh. Nàng lấy một viên thuốc từ trong lọ đưa lên trước mặt chủ quầy.

Chủ quầy nhận lấy đưa lên gần mặt soi xét thật kỹ lưỡng, rồi đưa mũi lên ngửi.

"Trong đan dược có hân sâm, bạch thảo, nhu quế, đông cô còn có cả linh thảo. Hiện trong bình ta còn bốn viên cộng thêm viên ông đang cầm trên tay nữa là năm."

Chủ quầy thoáng giật mình. Không phải chứ, những thảo dược trong đan đều là loại quý hiếm chưa kể đến linh thảo là loại cực phẩm. Linh thảo chỉ mọc ở những nơi âm dương hòa hợp, Năm trăm năm mới ra nụ để hoa nở cũng phải mất năm trăm năm nữa, sau đó phải mất cả ngàn năm để chờ trái chín

mới dùng làm thảo dược được, nếu không may hại nhằm trái chưa chín sẽ gây ra phản phệ cho người dùng.

Đây quả thật là cực phẩm đan dược, chỉ cần dùng chẳng những kéo dài tuổi thọ mà còn chưa được nhiều bệnh, đối với người luyện võ sẽ giúp gia tăng công lực, có thể hấp thụ linh khí của trời đất. Quả thật đan dược này rất đáng giá.

"Ta lấy hết năm viên năm mươi ngàn lượng bạc cô nương thấy thế nào?" Chủ quầy ra giá.

"Ông chủ như vậy có hơi ít không?"

"Ta sẽ tặng thêm cho cô nương mười cân bách cảm, hiện tại tiệm chỉ có bấy nhiêu tiền mặt mong cô nương thông cảm." Chủ quầy lau mồ hôi, mặt đầy căng thẳng.

"Như vậy cũng được, thanh giao." Nàng đưa bình thuốc cho chủ quầy rồi nhận lấy ngân lượng và thảo dược.

"Cô nương nếu sau này có đan dược tốt thì cứ tới tìm lão phu."

"Được sau này có đan dược ta sẽ không quên ông đâu."

Cô thực cũng biết cách kiếm tiền thật đấy! Phong Từ Thiên này giờ đứng đó quan sát cũng thấy được điểm thú vị.

Đi theo sư phụ học hỏi thật không uổng công sức của nàng, làm đan dược lại có thể bán được nhiều tiền như vậy chẳng mấy chốc nàng sẽ giàu có. Nàng quay người đưa cho Bảo Quốc Thắng một ngàn lượng xem như trả công cho hần bao ngày qua đã chăm sóc nàng.

Bảo Quốc thắng chụp lấy hai mắt sáng rỡ. Đi theo nàng thực sự rất tốt a sau này hần không phải lo cơm ăn áo mặc cũng có thể lo cho muối muối chu toàn.

Từ đằng xa có tiếng ồn ào, mọi người đang tụ tập xem một cái gì đó, nàng cũng có chút hiếu kì mà chạy lại xem náo nhiệt.

Từ đằng có đoàn binh đi tới, hỏi ra mới biết đó là tướng quân Nại Lạc. Hần từ chiến trận trở về đón lấy quang vinh. Ngồi trên tuần mã, giáp sắc khoát người, bảo kiếm đeo ngang hông, ánh mắt sắc bén hùng dũng. Khí Phách cao ngạo tỏa ra khắp người. Hần ngồi trên tuần mã đi đầu hàng cũng thật là oai phong.

Dân chúng có vẻ rất yêu quý tướng quân Nại Lạc. Họ chào đón hần quay về rất niềm nở, mọi người cứ kéo tới xếp thành hàng dài cho đến tận phủ của hần.

"Được rồi xem như vậy là đủ rồi, chúng ta về thôi." Lưu Lam Ngọc gọi Bảo Quốc Thắng và Phong Từ Thiên cùng quay về.

Thoáng chốc trời đã tối cũng may họ vừa về đến nhà. Từ trong nhà phảng phất một mùi hương quen thuộc.

Bảo Quốc Thắng bước vào đưa cho Quế Trân một gói giấy. Nàng tò mò mở ra xem. Đây là một bộ y phục màu cam nhạt rất trẻ trung, kiểu dáng bên ngoài khá đơn giản nhưng chất liệu vải thì rất tốt.

"Đẹp quá ca ca." Quế Trân vui mừng ghì chặt vào lòng.

"Muội thích là tốt rồi." Bảo Quốc Thắng nhẹ xoa đầu Quế Trân.

Đêm dần khuya cái lạnh nhanh chóng ủa về. Một người đàn ông dưới ánh trăng mờ đi từng dãy phố.

Chiếc đèn trên tay ông ta cứ đung đưa theo từng bước chân, tiếng của hai thanh tre va đập vào nhau tạo thành một âm thanh đục ngầu len lỏi qua từng mảnh không gian yên tĩnh.

"Trời khô hanh cẩn thận củi lửa." Tiếng nói vang lên như cảnh báo mọi người nguy hiểm đang trình rập.

Nhưng ai thèm quan tâm chứ! Mọi người vẫn đang trong giấc ngủ say nồng trong ngôi nhà ấm cúng.

Trời đã hùng đông, tiếng gà gáy vang lên như một người báo thức cho mọi người trời đã sáng. Con phố lại bắt đầu một ngày mới, từ đằng xa có tiếng la lớn của một người phụ nữ trung niên. Bà ta sợ hãi run rẩy ngồi bệt xuống nền đất mặt tím ngắt.

Trước mắt bà ta là một cảnh tượng ghê rợn. Một cái xác đang nằm bất động trên nền đất bên cái hồ nhỏ.

Mọi người bắt đầu chú ý đến tiếng la, tất cả đã tụ tập lại chỗ cái xác. Một lính gác đi ngang chen vào giữa đám đông rồi bảo mọi người yên lặng cho quan sử án.

Từ đằng sau quan huyện đã tới nơi, mọi người nhanh chóng tản ra nhường đường cho quan. Thân hình quan là một quan phục màu đỏ, dáng người mập mạp với cái bụng phía trước.

Quan huyện nhanh chóng cho người đưa thi thể kia về nha môn khám nghiệm. Lúc thi thể được đưa đi cũng là lúc mọi người giải tán. Họ cùng nhau bàn tán chẳng mấy chốc tin đồn đã lan ra ngoài thành.

Lưu Lam Ngọc đi ngang qua một quán nước, nàng vô tình nghe hai người nông dân kể chuyện về cái chết đầy bí ẩn trong thành.

Nàng cũng có chút tò mò về cái chết bí ẩn mà bây giờ nàng còn có việc khác để làm. Sư phụ đang gọi nàng. Mái tóc ánh bạc dài xuống thắt lưng, y phục trắng phẳng phất trong gió, mùi thảo dược quen thuộc. Sư phụ nàng đang đứng trước cửa chờ nàng.

"Sư phụ người gọi con." Nàng bước tới hành lễ.

"Vì sư hôm nay sẽ dẫn người đi khám nghiệm tử thi, chắc người cũng đã nghe qua chuyện." Lâm Nghi Khang quay người, trên khuôn mặt hiện rõ những nếp nhăn được thời gian tạo ra. Con người luôn vậy sinh, lão, bệnh, tử đó là điều không thể tránh khỏi chỉ có đan dược kéo dài tuổi thọ chứ làm gì có thuốc trường sinh bất lão mà con người hằng ao ước.

Bước vào thành, trước công đường mọi người đang tụ tập rất đông. Từ trong có một tên lính chạy ra ngoài đón Lâm Nghi Khang và Lưu Lam Ngọc.

Cái xác chết được đưa đến trước công đường đã bốc mùi hôi thối. Lật tấm vải trắng trên thi thể Lưu Lam Ngọc mang khăn tay rồi quan sát tỉ mỉ.

Đây là thi thể của một cô gái, dựa theo quá trình phân hủy của thi thể mà có thể đoán được thi thể này mới chết từ tối qua. Trên cổ có vết hằn như bị thứ gì đó siết chặt. Y phục của nữ nhân này khá xộc xệch trên người có vài vết bầm tím. Bên dưới xuất huyết.

"Con thấy sao?" Lâm Nghi Khang lên tiếng.

"Thưa sư phụ, nguyên nhân cái chết của nữ nhân này là do bị một sợi dây siết cổ đến chết, bên dưới ổ bụng có máu chứng tỏ đã bị cưỡng bức sau đó bị hung thủ giết hại."

Lâm Nghi Khang lướt nhìn thi thể một lượt rồi liền gật đầu đồng ý với ý kiến của Lưu Lam Ngọc.

"Ngón tay của thị nắm lại rất chặt như đang giữ vật gì đó con mau lấy ra giúp vi sư."

Lưu Lam Ngọc đưa tay cố mở các ngón tay đang nắm nhưng nó khá chặt. Phải mất một lúc lâu sau nàng mới có thể lấy ra vật trong tay nạn nhân.

"Sư phụ, người xem đây là một miếng ngọc."

Tên nha sai liền dân miếng ngọc lên cho quan huyện. Quan huyện tròn trong mắt, thoáng vẻ mặt khá kích động.

"Đây chẳng phải là miếng ngọc mà tướng quân Nại Lạc thường đeo bên mình sao?" Quan huyện nói lớn.

Tất cả mọi người đều giật mình như không tin vào mắt mình nữa. Tướng quân mà bọn họ xưng bá là làm ra những chuyện đồi bại như vậy.

Tag: @Naraku, @Hải Lam Ly, @Hàn Thiên Băng, @Phong Từ Thiên

Bạn đang đọc truyện *Cửu Cửu Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.